

Οικογένεια

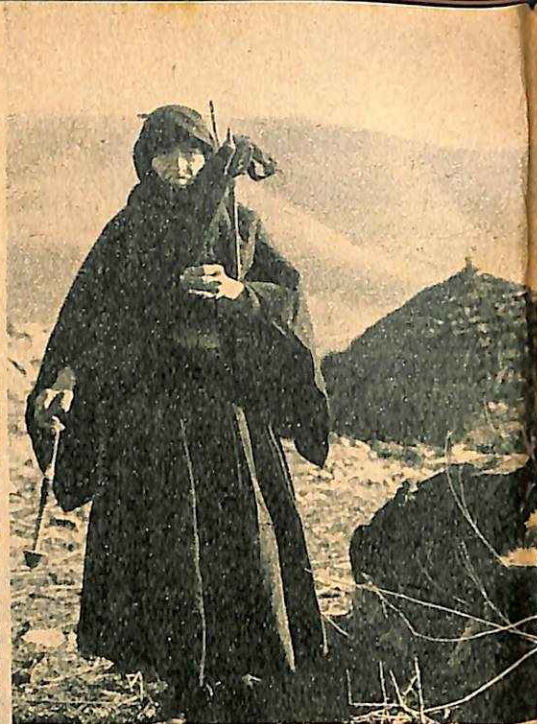

11

ΔΡΧ
5 000

Σαρακατσάνικο τσελιγγάτο, κοντά στη Φιλιππιάδα.

Γρηά Σαρακατσάνισσα.

Ένα τσελιγγάτο Σαρακατσαναίων, στη Νικόπολη Πρεβέζης.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΣΑΝ ΤΟΝ ΑΝΕΜΟ, ΔΕ ΔΕΧΟΝΤΑΙ

Η καταγωγή των Σαρακατσαναίων μένει, ωστόσο, ακόμη πρόβλημα άλυτο. "Αν πραγματικά προέρχονταν από τους Δωριείς — τη μία από τις τέσσερις ελληνικές φυλές που κατέβηκαν στην Ελλάδα 3.000 π. Χ. — ή φυλή τους θ' αποτελούσε το εκπληκτικότερο εθνολογικό φαινόμενο του κόσμου. Είναι, πάντως, οι μόνοι καθαρόαιμοι Έλληνες νομάδες.

Σύμφωνα με άλλη έκδοχή, αφετηρία των Σαρακατσαναίων, φυσικά σε πολύ μεταγενέστερα χρόνια, ήταν το Σακαρέτσι του Βάλτου ή το Συράκο της Ηπείρου, ή πατρίδα του ποιητή Κρυστάλλη. Καμιά φορά, τους λένε και Καρακατσάνους, μα αυτό είναι λάθος. Οι Καρακατσάναοι είναι καθαρά βλάχικο παρακλάδι. Ατίθασσοι νομάδες και αυτοί, δε θέλησαν ποτέ, όπως άλλωστε και οι Σαρακατσαναίοι, να αναγνωρίσουν την Οθωμανική επικυριαρχία. Γι' αυτό και τους ονόμασαν οι Τούρκοι «Καράκατσαν», που σημαίνει «μαύροι φυγάδες», δηλαδή μαύροι άντάρτες. Δεν αποκλείεται, συνεπώς, η ονομασία των Σαρακατσαναίων να προέρχεται από το «Σαρί κατσάν», που σημαίνει «ξαν-

θοί φυγάδες», αφού, άλλως τε πολλοί απ' αυτούς είναι ξανθοί. Οι Σαρακατσάνικες καλύδες, όπου περνούν ξεχειμάζοντας, στην Ηπειρο και τη Θεσσαλία κυρίως, είναι πλεγμένες με χόρτο. Η αρχιτεκτονική τους — ως την πούμε έτσι — δεν παρουσιάζει καμιάν εξέλιξη, σε αντίθεση προς την διακοσμητική τους τέχνη, που είναι πολύ ανεπτυγμένη. Επίσης ενδιαφέρον παρουσιάζουν τα εξίσια κεντήματά τους και τα εξαρτήματα της φορεσιάς τους. Περίεργο είναι, ότι οι Σαρακατσάναοι σπάνια τραγουδούν οι ίδιοι και δεν παίζουν όργανα. Στα περίφημα γλέντια και στα πανηγυριά τους πρωτοστατούν οι γύφτοι, με τους ζουρνάδες και τα νταούλια τους. Γι' αυτό αποτελεί και ιδανικό της νεαρής Σαρακατσάνισσας, να παντρευτεί «χορευτή και τραγουδιστή», από τη φυλή της, βέβαια.

... Γώ θα πάρου τόν 'Ανέστη, πουν' παλλίκαρο, όπου ξέρει κι χορεύει κι καλά τραγδαίει...

Δεν υπάρχει κανένα παράδειγμα Σαρακατσάνου, που να δέχτηκε ποτέ όποιονδήποτε ζυγό, θείο ή ανθρώπινο. Παπάδες Σαρακατσαναίοι, δεν υπάρχουν. Για τις θρησκευτικές τους τελετές καλούν παπάδες από τα γειτονικά χωριά.

Είναι ταπεινωτικό για μια Σαρακατσάνισσα να παντρευτεί άντρα από άλλη φυλή. Και το γνωστό τραγούδι μιλάει για άπαγωγή της «Αννούλας της Σαρακατσάνισσας», ενώ εκείνη επιμένει στην αγάπη του Μήτρου, του παλληκαριού της φυλής της. Ο Σαρακατσάνικος γάμος είναι η γραφικότερη τελετή που μπορεί να δει κανείς στην Ελλάδα. Ο γαμπρός γνωρίζει τη νύφη μόνον την παραμονή του γάμου. Την άλλη μέρα πηγαίνει μια αντιπροσωπεία συγγενών του γαμπρού, παραλαμβάνει και οδηγεί τη νύφη στο σπίτι του αντρός της, όπου και γίνεται η τελετή, χωρίς να παρίσταται κανείς από τους συγγενείς της νύφης! Το γλέντι, που επακολουθεί διαρκεί συνήθως μια βδομάδα. Η ευθυμία των συγγενών φτάνει στο κατάρρυφο, οπότε αρχίζουν οι παράξενοι παλλοί χοροί και οι πυροβολισμοί στον αέρα.

ΘΕΙΟ "Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΖΥΓΟ

Στην κατοχή, ένας Σαρακατσάνικος γάμος, στους Λιγγιάδες της Ηπείρου, είχε τραγικό επίλογο. Οι Γερμανοί, ακούγοντας τους πυροβολισμούς, νόμισαν ότι ήταν άντάρτες και άνοιξαν πυρ με τα κανόνια τους εναντίον της πομπής, με αποτέλεσμα να σκοτώσουν όλους σχεδόν τους παρισταμένους.

Περίεργο είναι και το σαρακατσάνικο ντύσιμο. Χειμώνα — καλοκαίρι, οι άντρες, φορούν κατσάρια, χοντρή φανέλλα, σκούρο πουκάμισο και φαρδύ μάλλινο παντελόνι, την «μπουλμπότσα». Και πάνω απ' όλα σταυρωτό μείντανι και ζωνάρι. Οι γυναίκες φορούν μακρές, θαμβακερές πουκαμίσες, κεντητές ποδιές ως τον αστράγαλο και «προουμάνικα», για την τραχηλιά του στήθους.

Σπάνια οι Σαρακατσαναίοι ζηλεύουν τον «άστικό» τρόπο ζωής. Μέσα τους κυριαρχεί η γοητεία της φυγής. Όσοι, ωστόσο, κατεβαίνουν στην πολιτεία, κατά κανόνα προκόβουν.

Πόσοι είναι σήμερα οι Σαρακατσαναίοι στην Ελλάδα; Ο αριθμός τους μένει ανε-

ξακρίβωτος. Άλλοι τους υπολογίζουν σε 15.000 και άλλοι μιλούν για 80.000. Σαρακατσαναίοι υπάρχουν εγκατεστημένοι και στα χωριά της Αττικής. Φυσικά, έχουν χάσει τον πρωτογονισμό της φυλής, πάντα, όμως, στα βασικά γνωρίσματά τους, μένουν οι ίδιοι.

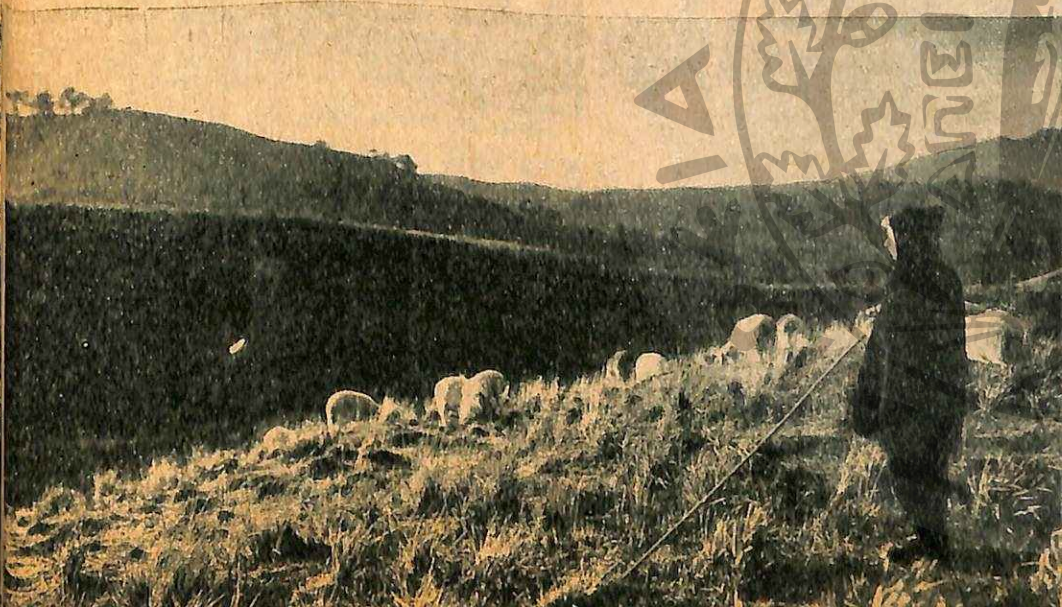
Είναι θαύμα πως οι Σαρακατσαναίοι κατώρθωσαν να σώσουν τα κοπάδια τους στο διάστημα της κατοχής από τις αρπακτικές διαθέσεις των Γερμανών.

Μόλις έπληθιάζαν τμήματα στρατιωτικά, έφευγαν με τα πρόβατά τους, ακολουθώντας άπατητες κορυφογραμμές, ακόμα και το χειμώνα.

Τις μεγαλύτερες καταστροφές στα ποιμνία τους, που είναι και η ζωή τους, οι Σαρακατσαναίοι της Β. Ελλάδος τις έπαθαν στην περίοδο του συμμοριτοπολέμου. Πατριώται φανατικοί, δε θέλησαν με κανένα τρόπο να προσχωρήσουν στην αντίρρηση, με αποτέλεσμα να γίνουν ο στόχος της κομμουνιστικής μανίας.

Τα δυο χαριτωμένα παιδάκια με το άρνάκι συνθέτουν μια ωραία ποιητική εικόνα. Κάτω: Ακούραστα προκομμένες, οι Σαρακατσάνισσες φτιάχνουν με το άφρατο μαλλί τους θαυμάσιες δελεντζες.

Νεαρός Σαρακατσάνος σε ήπειρωτικό βοσκοτόπι.

Το Ιταλικό κράνος χρησιμεύει τώρα για νιπτήρας.

Το έσωτερικό μιάς Σαρακατσάνικης καλύδας.

Λύντια

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Χ. ΜΠΑΙΗΤΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ: Γ. ΒΑΚΑΛΟ

ΜΕΤΑ τὸ θάνατο τοῦ μεγαλύτερου τοῦ ἀδελφοῦ, οἱ δυὸ ἀδελφές Ἐσπιν, γύρισαν στὸ Ἥθενσφορντ κατὰ τὰ τέλη Φεβρουαρίου μὲ τὴν πελώρια ἀμαξία τους — μιὰ Νταϊμλερ μὲ χρυσὸ μονόγραμμα στὶς πόρτες — μέσα σὲ ξαφνικὴ χιονοθύελλα. Ἐνας δυνατὸς βορειοανατολικὸς ἀνεμὸς ποὺ φυσοῦσε ἀπὸ τὴν κοιλάδα, ἔμπαινε στὴν πόλι καὶ χυμοῦσε τοὺς δρόμους καὶ τὰ δρομάκια, παγώνοντας τὰ πάντα μὲ τὴν πνοή του.

Ἡ παγωνιά εἶχε ἀρχίσει τὴν τρίτη ἐβδομάδα τοῦ Ἰανουαρίου, κι' ἀπὸ τότε ὡς τις ἀρχές Ἀπριλίου δὲ μᾶς ἄφησε οὔτε μέρα. Ὁ ἴδιος ἀγrios ἀνεμὸς ἐρχόταν πάντα μαζί της, χιόνι ὅμως δὲν εἶχε πᾶσει ὡς τ' ἀπόγευμα ποὺ γύρισαν οἱ ἀδελφές Ἐσπιν. Στὴν ἀρχὴ ἔπεφτε ἀπαλά, σὰν ἀχνός, κι' ὕστερα γίνετο δυνατότερο, μεγαλύτερο, σπειρωτὸ σὰ ρυζί.

Ἀρχισε νὰ πέφτει ἀκριβῶς τὴ στιγμή ποὺ ἡ βαρεὶά Νταϊμλερ πέρασε ἀπ' τὸ παλιὸ παρεκκλήσι τοῦ Σάκκοθ, ἀπέναντι στὰ γραφεῖα τοῦ Ἐπαρχιακοῦ Παρατηρητοῦ, ποὺ τὰ παράθυρά του εἶχαν μισοθαμπώσει ἀπ' τὴν παγωνιά. Ὁ βίαιος ἀνεμὸς ἔμοιαζε νὰ φέρῃ χιόνι ἀπὸ παντοῦ, ἀπ' ὅλα τὰ σημεία. Ἀπ' τὰ τζάμια τοῦ «Παρατηρητοῦ», ὅπου στεκόμουν κι' ἐδῶς ἕναν ἐπίδεσμο στὸ χέρι μου, ποὺ τὸ εἶχα στραμπουλιῆξει στὸ πατινάξ, εἶδα τὴν ἀμαξία νὰ τριῆ καὶ νὰ τρέμει καὶ νὰ τρανάζετο ἀπὸ τὶς λακκούβες τοῦ δρόμου. Στὸ πίσω κάθισμα, ἡ νεώτερη μὴς Ἐσπιν, ἡ Τζουλιάννα, τινάχτηκε πρὸς τὰ ἑμπρός κι' ἔπιασε μὲ τὸ δεξί της χέρι τὸ μεταξωτὸ κορδόνι τῆς κουρτίνας τοῦ παραθύρου. Ἡ μεγαλύτερη, ἡ Μπέρτι, ἀναπήδησε κι' αὐτὴ ψηλά. Φοροῦσαν κι' οἱ δυὸ μαύρα, ἡ Τζουλιάννα, ὅμως, εἶχε στὸ λαιμὸ μιὰ μωδὴ μάλινη ἐσάρπα, σὰ νὰ ἦταν κρυολογημένη. Τὴ στιγμή ποὺ τινάχτηκε κι' ἔπιασε τὸ κορδόνι, εἶδα γιὰ πρώτη φορά τὴν κόρη τοῦ Ἐλλιοτ Ἐσπιν, καθισμένη ἀνάμεσα στὶς δυὸ θείες της.

Εἶχε μακρὰ μαύρα μαλλιά ποὺ ἔπεφταν στοὺς ὤμους της. Εἶδα μόνο ἕνα μέρος τοῦ προσώπου της, πῶν ἀπ' τὸν ἀνασηκωμένο γιὰ τὸ πανωφοριὸ της — κι' ἡ ἐκφραστὴς τῆς μοῦ φάνηκε ξαφνιασμένη, ἀλλὰ ὄχι τρομαγμένη ἀπ' τὸ τράνταγμα. Δὲ σήκωσε τὰ χέρια της, τὰ μάτια της, ὅμως, κινήθηκαν ἀπ' τὸ ἕνα παράθυρο στὸ ἄλλο, σὰ νὰ ἤθελε νὰ κατατοπιστῇ, σὰ νὰ μὴν ἤξερε ποῦ ἀκριβῶς βρισκόταν. Καὶ τὴ στιγμή ἐκείνη, πρὶν τὸ ἀμάξι διγῇ ἀπ' τὸ λάκκο καὶ συνεχίσῃ τὸ δρόμο του, μοῦ φάνηκε, πῶς θὰ ἦταν καμμιὰ δεκαπενταετία χρόνων, τὸ πολὺ.

Ἦταν τὸ πρῶτο λάθος μου γι' αὐτήν.

ΣΤΟ πίσω γραφεῖο τοῦ «Παρατηρητοῦ», τὸ νερὸ ἔβραζε σὴ γκαζιέρα, κι' ὁ Μπρένδερτον εἶχε ἀποκοιμηθῇ κοντὰ στὴ σόμπα. Πάνω στὸ τραπέζι, μέσα σὲ σκιωμένα καὶ λιγδωμένα χαρτιά, βρισκόνταν τὰ ὑπολείμματα τοῦ φαγητοῦ του — μερικὰ ἀποκόμματα ψωμὶ μὲ βούτυρο καὶ μιὰ μισοφαγμένη πίττα ἀπὸ χοιρινὸ κρέας.

Ὅταν ὁ Μπρένδερτον, βαρὺς ἀπὸ τὶς μύρες ποὺ εἶχε πιῇ, ἔγρησε ἀπ' τὸν ἥχο ποὺ ἔκανε τὸ κουτάλι στὴν τσαγιέρα, ἔμοιαζε σὰν ἐκεῖνα τὰ ροζ γουρουνόπουλα, ποὺ βλέπει κανεὶς στὶς διτρίνες τῶν κρεοπωλείων, ὁρῶντα στὰ πσινὰ τους πόδια,

Γύρισα κι' ἐγὼ καὶ εἶδα στὴν πόρτα ἕνα ψηλὸ κορίτσι, ντυμένο στὰ μαύρα.
Ἦταν ἡ Λύντια...

καὶ μὲ μιὰ ρεκλάμα γιὰ λουκάνικα στὴν κοιλιὰ τους. Τὰ λουκάνικα ἦταν τὰ δαχτυλά του. Εἶχαν ἕνα χρώμα μεταξὺ ροζ καὶ γκριζοῦ, καὶ γυάλιζαν καθὼς τὰ ἔσφιξε τρεμουλιαστὰ καὶ χάιδεψε τὸ κίτρινο μουστάκι του. Τὰ νύχια του, μαύρα μισοφέγγαρο βρωμιάς, ἀρχισαν νὰ ξύνουν τὸ μέτωπο τοῦ φαλακροῦ κεφαλιοῦ του, καθὼς ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνες στὸ γραφεῖο, νυσταγμένος ἀκόμα καὶ δυσανεστήμενος ποὺ εἶχε ἔγρησε.

— Τσάι, εἶπα βάζοντας μπροστὰ του, πάνω στὸ στυπόχαρτο, ἕνα μεγάλο ἀσπρὸ φλυτζάνι.

Χύμψε ἀπάνω του καὶ ἤπιε διαστικτὰ μιὰ γουλιὰ, ρουφώντας τὴν μὲ γουρουνίσιο τρόπο. Οἱ μαῦρες σταγόνες τοῦ τσαγιοῦ χύθηκαν στὸ γραφεῖο, τὸ στυπόχαρτο, στὸ ποικαμίστὸ του καὶ στὴν κακοδεμένη του γραβάτα.

Καὶ τότε, μέσα στὴν ἀποχαύνωσί του, θυμήθηκε τὸ παρατσούκλι ποὺ μοῦ ἔδινε: — Ἐλα δῶ, Μπουμπουνόκεφαλε!

Πῆγα καὶ στάθηκα μπροστὰ σὲ γραφεῖο, περιμένοντας νὰ ρουφήξῃ τὴ δεύτερη γουλιὰ ἀπ' τὸ φλυτζάνι του.

— Ποῦ σοῦ εἶχα πῇ νὰ πᾶς, Μπουμπουνόκεφαλε; Ἐξήλω αὐτὴ τὴ στιγμή...

— Στὴ φιλανθρωπικὴ αγορά, εἶπα. Στὶς τέσσερις. Εἶναι γιὰ τὸ Ταμεῖο Ἀνεγέρσεως Ναῶν.

— Ἐ, ἄντε, λοιπόν, τρέχα!

— Μὰ δὲν εἶναι ἀκόμα οὔτε τρεῖς καὶ μισή.

— Τρεῖς, δύο, τέσσερις, ὀκτώ, μεσάνυχτα, τί σημασία ἔχει; Πῆγαινε ἐκεῖ ποὺ σοῦ λέω, καὶ μὴ σὲ νοιάξῃ γιὰ τὴν ὥρα!

— Μὰ ὅλες οἱ φιλανθρωπικὲς ἀγορὲς εἶναι ἴδιες, εἶπα. Ὅπως εἶναι ἡ μία, ἔτσι εἶναι κι' ἡ ἄλλη.

Ξαναρροῦφηξέ μιὰ γουλιὰ ἀπ' τὸ φλυτζάνι του. Τοῦ ἦταν δύσκολο ν' ἀπαντήσῃ ἀμέσως, γιατί εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνῃ τὰ δόντια του. Τὸ μαῦρο τσάι ἔμοιαζε ν' ἀνεβαίνει στὰ μάτια του, νὰ διυλίζεται ἐκεῖ καὶ νὰ στάξῃ πάνω στὰ μουστάκια του. Μὴ μπορώντας πιά νὰ τὸν βλέπω, γύρισα καὶ κύτταξα ἀπ' τὸ πίσω παράθυρο τοῦ γραφείου. Τὸ χιόνι ἔπεφτε τώρα σὲ μεγάλες νιφάδες, σκεπάζοντας τὶς στέγες τῶν θυροδεψιδίων καὶ τῶν ἄλλων ἐργοστασίων, καὶ μεταμορφώνοντας μὲ θαυμαστὴ φινέτσα τὸ σκληρὸ περίγραμμα τῆς πόλεως, μὲ μοναδικὴ ἐξαιρέσι, τὸ καμπαναριὸ ἢς ἐκκλησίας, καί, νοτιώτερα, τὶς μεγάλες καστανιές τοῦ κήπου τῶν Ἐσπιν.

— Κύτταξέ με, Μπουμπουνόκεφαλε! εἶπε ὁ Μπρένδερτον. Κὺτ ἀξέ με, ἂν αὐτὸ δὲ σὲ κοροῖζῃ πολὺ. Μπορεῖς νὰ μὲ κύτταξῃς; Γύρισα καὶ τὸν κύτταξα χωρὶς νὰ πῶ λέξι, ἐπιδιωρόνοντας τὸν ἐπίδεσμο τοῦ χεριοῦ μου. Τὰ μικρὰ γουρουνίσια ματάκια ποὺ ἦταν γεμάτα λύσσα, καταδακρυσμένα ἀπ' τὸ τσάι.

— Πές μου, τί βλέπεις ἀπ' τὸ παράθυρο. Μπορεῖς; Πές μου, τ' εἶναι αὐτὸ ποὺ σ' ἐνδιαφέρει.

Δὲν ἔδλεπα παρὰ μόνο στέγες, καὶ κοτέτσια, καὶ ὑπόστεγα ἀπὸ καρβουνοποθῆκες, καὶ τὸ πυκνὸ χιόνι ποὺ ἔπεφτε λοξὰ ἀνάμεσά τους, καὶ ποὺ τῶφενε ἕνας μαῦρος ἀνεμὸς ἀπ' τὸ μαῦρο οὐρανὸ.

— Κύτταξα τὸ χιόνι, εἶπα. Ἀρχισε νὰ πέφτῃ ἐδῶ καὶ δέκα λεπτὰ.

— Κι' ἀπὸ τὸ μπροστινὸ παράθυρο τί εἶδες; Θὰ κάθισες ἐκεῖ καμμιὰ ὥρα.

Ἀπ' τὸ μπροστινὸ παράθυρο δὲν ἔδλεπε κανεὶς παρὰ τὸ παρεκκλήσι τοῦ Σάκκοθ μὲ τὸν κατάλογο τῶν κηρυγμάτων ποὺ τὸν εἶχε ἐξοσκίσει ὁ ἀνεμὸς, τὸ κατάστημα ἐπιπλῶν τοῦ Ντάνου, καὶ τὸ κουρεῖο τοῦ Τζίμμου Θόμσον. Τί νὰ τοῦ πῶ;

— Εἶναι Πέμπτη ἀπόγευμα, εἶπα. Ὅλα τὰ καταστήματα εἶναι κλειστά. Πάντα ἔτσι εἶναι τὴν Πέμπτη τ' ἀπόγευμα!

— Πάντα ἔτσι; εἶπε.

— Ναί.

— Ὡστε, λοιπόν, τίποτα δὲ συμβαίνει! Πάντα τὰ ἴδια! Κανένα γεγονός! Καμμιὰ αὐτοκτονία!...

Δὲν ἀπάντησα. Οἱ αὐτοκτονίες ἦταν ἐνὰ μικρὸ, ἐξοργιστικὸ ζήτημα μεταξὺ μας. Ἐδῶ καὶ μιὰ ἑβδομάδα, μιὰ κοτέλλα εἶχε παθῇ ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ πέμπτου πατάματος ἐνὸς ἐργοστασίου. Εἶχε τσακωθῇ μὲ τὸν ἐπιστάτη ποὺ ἦταν ἐραστὴς της, κι' ἔπεσε κάτω, στὸ παγωμένο μπε-

τόν. Ἡ δουλειά μου ἦταν νὰ ἀνακαλύψω ὅλα τὰ σχετικὰ μ' αὐτὴν τὴν κοτέλλα καὶ νὰ τὰ γράψω μὲ τὸ δραματικώτερο τρόπο. Ἐγώ, ὅμως, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγευμα, εἶχα στραμπουλιῆξει τὸ χέρι μου στὸ πατινάξ.

— Δὲν εἶναι κανεὶς ἔξω, εἶπα. Οἱ μόνοι ἄνθρωποι ποὺ εἶδα ἦσαν οἱ ἀδελφές Ἐσπιν. Ἦρθαν μὲ τὴν ἀμαξία τους. Ἦταν οἱ δυὸ τους, μ' ἕνα κορίτσι...

Ὁ Μπρένδερτον πετάχτηκε ὁρῶντα.

— Πάρ' τὸ καπέλλο σου! εἶπε. Βάλ' τὸ καπέλλο σου!

Ἐξήλωσε πάντα ὅτι δὲ φοροῦσα καπέλλο. Τὸ χιόνι ἔπεφτε τώρα ὅσο πυκνὸ, ὥστε σχημάτιζε στὸν ἀέρα σὰν ἕνα πέπλο, πίσω ἀπ' τὸ ὁποῖο ἡ πόλις εἶχε ἐξαφανιστῇ.

— Θὰ χρειαστῇς τὸ καπέλλο σου, εἶπε. Δὲν εἶναι εὐγενικὸ νὰ μὴ φοράς ἕνας νέος καπέλλο. Καὶ θὰ πρέπει νὰ φανῇς εὐγενής στὶς δυὸ δεσποινίδες Ἐσπιν.

Ἡ φωνή του εἶχε ἡρεμῆσει, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἡρεμία οὐ εἶχε κατὰ τὸ τρομακτικόν.

— Θὰ μοῦ φτιάξῃς μιὰ ἱστορία ἀπ' ὅσα θὰ μάθῃς ἐκεῖ μέσα, εἶπε. Ἰσως νὰ ὑπάρχῃ κάποιο μυστήριον σχετικὰ μὲ τὸ κορίτσι. Εἶναι ἡ ἀνεψία, εἶναι ἡ κληρονόμος! Πάρ' τὸ καπέλλο σου καὶ πῆγαινε ἀμέσως.

— Ἀμέσως; εἶπα. Μὰ ἀκόμα δὲ θάχουν φτάσει οἱ ἴδιες!

— Ἀκουσε τί σοῦ εἶπα; φώναξε μὲ λύσσα. Οἱ ἴδιες μπορεῖ νὰ μὴ ἔχουν φτάσει — ἐσύ, ὅμως, θὰ πᾶς. Θὰ πᾶς, θὰ πᾶς! Αὐτὴ τὴν φορὰ θὰ πᾶς! Γιὰ πρώτη φορὰ — ἴσως καὶ γιὰ τελευταία...

Καθὼς γύριζε γιὰ νὰ φύγῃ μέσα στὴ σόμπα, ὅρκα τὸ πανωφορίο μου καὶ δηγῇ κα στὸ δρόμο. Τὸ χιόνι ἔφερνε στὴν ἀτμόσφαιρα κάποια ἀνακούφισι, ἔπειτα ἀπὸ τόσες ἐβδομάδες παγωμένου βορᾶ. Τὰ σπίτια, τὰ μαγαζιά — ὅλα μοῦ φαίνονταν σὰν ψεύτικα, σὰ μεταμορφωμένα καθὼς πῆγαινα, νευριασμένος καὶ μὲ δυατὸ πόννο στὸ χέρι, νὰ ἐπισκεφθῶ γιὰ πρώτη φορὰ τὶς ἀδελφές Ἐσπιν, τὴν Μπέρτι καὶ τὴν Τζουλιάννα, καὶ τὴν ἀνεψία τους, ποὺ δὲν ἤξερα τ' ὄνομά της.

II

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ μου ἦταν ἕνας εὐγενής, ἡπιος ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε τὴ μουσικὴ κι' ἔλεγε συχνὰ πῶς ἡ ὑπερφανία εἶναι μεγάλη ἀμαρτία. Ἦθελε πολὺ — εἶλεγε — νὰ μὴν πάρουν τὰ μυαλά μου ἀέρα.

Ζούσαμε μὲ μεγάλη ἀξιοπρέπεια, πίσω ἀπὸ κατεβασμένες νταντελλένιες κουρτίνες, στὸ τελευταῖο μιᾶς σειρᾶς ἀπὸ ἔξη σπίτια, πλάι σ' ἕνα ἐργοστάσιον, ποὺ οἱ μηχανές του ἔκαναν τὶς πορσελάνες νὰ τρίζουν πάνω στὸ τραπέζι μας. Πίσω ἦταν ἕνας μικρὸς κήπος μὲ δαμνένα κάγκελλα στὶς δυὸ πλευρές, καὶ μ' ἕνα τοῖχο τοῦ ἐργοστασίου στὴν ἄλλη. Τὸ καλοκαίρι ἀνθίζαν κατὰ κρῖνα κοντὰ στὸν τοῖχο τοῦ ἐργοστασίου, καὶ κάποια πεντακάθαρη κυρία Κάρλ Ντρουσκι, μιὰ Γερμανίδα, πτότιζε κοντὰ στὸ πηγάδι καὶ κάτω ἀπ' τὰ κάγκελλα κατὰ βάμνους μὲ ὅρα κίτρινα λουλούδια, ποὺ δὲν ἤξερα τ' ὄνομά τους. Ἀπάνω δὲν εἶ-

χαμε ἠλεκτρικόν. Πῆγαινα στὸ κρεβάτι, στὰ σκοτεινὰ ἢ μὲ τὸ φῶς τοῦ κεριοῦ, κι' ἔπειτα, μετ' ὅτ' ὁ σκοτάδι, ἔδλεπα τὶς ἀνταυγίες ἀπ' τοὺς πυρακτωμένους φούρνους τῶν ἐργοστασίων, στὴν πεδιάδα. Τὰ Σαββατόδραβα ἀκούγα τὸν Τζὸ Πέντλετον, τὸ γείτονά μας, νὰ καυαδίζει μὲ τὸν Κλὴμ Ρόμπινσον, τὸ γείτονά του ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά. Ὅλοι ἦταν μεθυσμένοι τὰ Σαββατόδραβα. Τὴν ἡμέρα ἀκούγε κανεὶς νὰ χτυποῦν τὰ χαλὰ καὶ τὶς ψάφες στὶς πίσω αὐλές, καὶ τὶς γυναῖκες νὰ κουτσομπολεύουν ἀπ' τὸ πρῶν ὡς τὸ δῶδον. Στὸν τοῖχο τῆς κρεββατοκάμαράς μου ὑπῆρχε ἕνα κείμενο ποὺ μοῦ ἔλεγε, πῶς ὁ Θεὸς εἶναι ἀκροατὴς κάθε συνομιλίας μας; ἀλλὰ οἱ τοῖχοι ἦταν τόσο λεπτοί, ὥστε κι' ἐμεῖς μπορούσαμε ν' ἀκούμε τὶς συζητήσεις τῶν Πέντλετον καὶ τῶν τσιγαρίσων τῆς μαργαρίνης στὸ πηγάδι τους. Ὁ Τζὸ Πέντλετον ἔπαιζε κάποιο ὄργανο στὴν μπάνια τῶν Τυρκοφρόνων, καὶ τὸν ἀκούγα συχνὰ νὰ ἐξασκῇται στὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν πάλι στὴν κρεββατοκάμαρά μου. Ὁ Κλὴμ Ρόμπινσον ἔτρεφε περιστέρια σ' ἕνα περιστέριον καμωμένο ἀπὸ κιβώτια πορτοκαλίων, στὸ δάθος τοῦ κήπου, καὶ κάθε ἀπόγευμα τὰ πούλια αὐτὰ ἔκαναν χαριτωμένες δολιχὲς πάνω ἀπὸ ἕναν ὁλόκληρο κόσμο ἄλλων μικρῶν κήπων, ποὺ εἶχαν κι' αὐτοὶ τοὺς φράχτες τους, τὰ κάγκελά τους, καὶ γειτόνευαν μὲ ἄλλα ἐργοστάσια.

«Τὸ κακὸ μ' ἐσένα εἶναι ὅτι εἶσαι πολὺ ντροπαλός, ποὺ νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος!» μοῦ ἔλεγε ὁ Μπρένδερτον. Πράγματι, γιὰ ν' ἀποφασίσω νὰ πᾶω στὸ σπῆτι τῶν Ἐσπιν, χρειάστηκε νὰ περάσῃ μιὰ ὁλόκληρη μέρα. Πῆγα στὶς ἔξη τ' ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης. Τὸ πρῶν δικαιολογήθηκα στὸν Μπρένδερτον πῶς εἶχα πᾶει γιὰ τὸν γιάτρο γιὰ τὸ στραμπούληγμένο μου χέρι, κι' ἐκεῖνος τάβαλε πάλι μὲ τὴν καταραμένη μου τὴ δειλία. «Αὐτὸ πρέπει νὰ ὑπερνηκήσῃς!» μοῦ φώναξε. «Αὐτὸ ὅτι πρέπει νὰ ξεπεράσῃς! Τὸν ἑαυτὸ σου!».

Καθὼς πέρασα τὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ἐσπιν, ἡ ἀλλέα, τὰ δέντρα καὶ ὁ κήπος μοῦ φάνηκαν μεγαλύτερα ἀπ' ὅτι ἴσως ἦταν, καὶ τὸ σπῆτι ἔμοιαζε ἀκόμη περισσότερο ἐπιβλητικὸ καὶ ἀπομονωμένο καὶ μακρυνόν.

Στὸ Ἥθενσφορντ, μὲ τὶς αὐλές καὶ τὰ περιβολάκια καὶ τὰ κάρρα ποὺ μετέφεραν φορτία ἀπὸ δέρματα μέσα σὲ γρανιτίνες αὐλές ἐργοστασίων, δὲν ὑπῆρχαν ἄλλοι ἀριστοκράτες ἐκτὸς ἀπ' τοὺς Ἐσπιν. Ὅλοι οἱ ἄλλοι στὴν πόλι εἶχαν ἀναδειχτῇ μόνοι τους, ἦταν αὐτοδημιούργητοι, συχνὰ αὐ-

Από ένα μοναδικό πέτρινο δρόμο και 800 κατοίκους στα 1820, η πόλις είχε γίνει στα 1880 ένας τόπος με πενήντα εργοστάσια υποδημάτων, δέκα εκκλησίες, φιλελεύθερες άρχες και 10.000 κατοίκους. Και στα 1929, είχε άποκτησει Ροταριανούς και Μασσώνους, δημόσια διδασχθήκη, λίσχες του γκολφ, νυκτερινά σχολεία και συναυλίες εκκλησιαστικής μουσικής κάθε Κυριακή απόγευμα. Τα σπτίτια είχαν περάσει τις σιδηροδρομικές γραμμές και τους φράχτες, και δε σταματούσαν παρά στα λειβάδια που συνάρειαν με τα μεγάλα χυτήρια, που έβλεπα το βράδυ τις ανταύγειες των φούρνων τους. Μέσα σε λίγες γειες, οι καμινάδες των εργοστασίων, οι νέες σιδηροδρομικές γραμμές, τα πρατήρια βενζίνης και τα ντεπό των λεωφορείων είχαν αντικαταστήσει τ' άγροκτήματα, τα στάχυα και τις λεύκες.

Στο κέντρο όλων αυτών, οι "Εσπιν ζούσαν μέσα σ' ένα κυκλικό κτήμα, που το χώριζαν διαμετρικά μεγάλες άλλες από καστανιές, λτιές και πλατάνια. "Εξω απ' τον περίβολο αυτού του κτήματος, οι άνθρωποι παινιδούγαν πολυάσχολοι στα έργουσία, μέσα στο μαύρο σύννεφο της δερματόσκονης. Τ' άπογεύματα, όταν δε φυσούσε άέρας, πυκνά σύννεφα από καπνών των καιομένων δερμάτων κατακάθιζαν στους δρόμους του "Ηθενσφορντ, γεμίζοντας τους με την όρημή τους. "Ανθρωποι σαν τον Κλήμη Ρόμπινσον έτρεφαν περιστέρια στις πίσω αυλές και τα παρακολουθούσαν με πάθος, συνήθως την Κυριακή το πρωί, να κάνουν κύκλους στον ουρανό του "Ηθενσφορντ. "Η ζωή στο "Ηθενσφορντ κι' η ζωή πίσω απ' τους μακρούς τοίχους των "Εσπιν δεν ήταν άπλως διαφορετικές: Μπορούσε κανείς να ζήσει στο "Ηθενσφορντ πολύν καιρό, ακόμη και επί μία γενεά, και να μη δει το σπτίτι των "Εσπιν, τον κήπο των "Εσπιν ή τους ίδιους τους "Εσπιν.

Το μόνο κτίριο που μπορούσε να συγκριθί με των "Εσπιν σε μέγεθος ήταν το ανατορίο. Βρισκόταν ψηλά, πίσω από ένα φράγμα από δέντρα, στο νότιο άκρο της πόλεως, και θάταν θεατό απ' το σπτίτι των "Εσπιν. "Ηταν πάντα γεμάτο, και δεν υπάρχει άμφιβολία, ότι θάταν και πολύ πιο υγιεινό.

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ μιá στιγμή! Είπε ή ύπνέτρια, που μου άνοιξε. Θα πώ της κ. "Εσπιν ότι ήρθατε. Δημοσιογράφος δεν είστε;

"Ενα ρεύμα κρύς σαν άσάλη περνούσε απ' την πόρτα, και σε λίγο άκουσα μιá φωνή απ' το βάθος του χώλ, που είχε κι' αυτή την ίδια άσταλεια παγερότητα:

— Ποιός είναι; "Ο κ. Μπρέδερτον;
— "Οχι, ό κ. Ρίτσαρντσον, είπα.
— "Ο κύριος ποιός;
— "Ο κ. Ρίτσαρντσον.
— "Ο κ. Ρίτσαρντσον; Ποιός κ. Ρίτσαρντσον;
— Είμαι βοηθός του κ. Μπρέδερτον, είπα.

— Τι με θέλετε;
— Για το μακαρίτη τον άδελφό σας, είπα, αν έχετε την καλωσύνη.

"Η φωνή δεν άπάντησε. Μετά ένα λεπτό, ή ύπνέτρια βγήκε από ένα δωμάτιο του χώλ και μου έκαμε νόημα να περάσω. Καθώς έμπαινα στο δωμάτιο, ή διαπεραστική φωνή ξανάσχισε τον άέρα.

— Τι έπαθε ό κ. Μπρέδερτον;
— Τίποτε, άπάντησα.
— Δε με χωνεύει! είπε. Γι' αυτό έστειλε έσας.

Οι δύο άδελφές κάθονταν κοντά στο τζάκι, μιá απ' την κάθε μεριά. "Η Τζουλιάνη φορούσε ακόμη τη μωβ έσάρτα γύρω απ' το λαιμό της, κι' ή μίς Μπέρτι ήταν καθισμένη όπως την είχα δει στην άμαξα. "Αρχισα να τους λέω, πώς δεν ήθελα να τους ενοχλήσω. "Η Τζουλιάνια έτρωγε σούπα από ένα βαθύ πιάτο. "Η σούπα είχε μέσα μεγάλα κομμάτια ψωμί, και με κάθε κουταλιά, ή μίς "Εσπιν ρουφούσε

και κατάπινε από ένα κομμάτι, άποφασιστικά και άγρια.

"Όταν σταμάτησε, γύρισε προς το μέρος μου τα παρατηρητικά γαλανά μάτια της:

— Πώς τα πάτε με τον Μπρέδερτον; είπε. Τι κάνετε εκεί;
— "Υποτίθεται, πώς είμαι ρεπόρτερ.
— "Υποτίθεται; Δε σας άρέσει;
— "Οχι, είπα.
"Η ελίκρινειά μου φάνηκε να την εύχαρίστησε. Πρίν ξαναρουφήξη ένα κομμάτι ψωμί, χαμογέλασε, δείχνοντας τα δόντια της. "Ηταν πολύ μακρύα, σαν πηρούνια— άκαλαίσθητα δόντια. Τα χείλη της δεν τα σκέπαζαν. Πετούσαν προς τα έξω πολύ άσχημα, κι' όμως, κάθε φορά που χαμογέλουσε, την έκαναν άμέσως συμπαθητική.

— Μή σηκώνεστε! "Από δω ή άδερφή μου. Χιονίζει;

"Η μίς Μπέρτι μου κούνησε το κεφάλι. "Αργότερα μόνο έμαθα, πώς ήταν ή μεγαλύτερη. Το δέρμα της, χαλαρό και ροζ και άπαλο, είχε διατηρηθί μ' έναν περιεργο τρόπο, που με έγέλασε. Το στρογγυλό πρόσωπό της είχε μιá έκφραση υγιούς μελαγχολίας, που την έκανε να φαίνεται άνισχυρη και σαν παραμερισμένη. Δεν έρωγε σούπα. Καθόταν με ίσια την πλάτη, στην άκρη μιás χαμηλής καρέκλας, στρογγυλή και εύγενική, και σε να περιμένε κάτι. Κάτω απ' τις φούστες της, έβλεπα ένα ζευγάρι έλεφαντίνα πόδια, μέσα σε χοντρές κάλτσες που είχαν το χρώμα της φωτιάς.

— "Οχι, είπα, δε χιονίζει πιά.
"Η μίς Τζουλιάνια ρουφήξε με πάθος μιá κουταλιά απ' τη σούπα της.

— Τι έπαθε το χέρι σας; ρώτησε.
Της είπα για το πατινάξ. Το δωμάτιο ήταν μισοκρύο και μισοζεστό, κι' είχα την έντύπωση πώς ένα παγωμένο ρεύμα έρχόταν ίσια στην πλάτη μου, κάπου μεσ' απ' τις παχειές κουρτίνες, που δρίσκοναν από πίσω μου. "Ανατρίχιασα.

— Βγάλτε καλύτερα το πανωφόρι σας, είπε ή Τζουλιάνια. "Όταν φύγετε, το κρύο θα σας φανί λιγώτερο.

Ξαναρούφηξε μιá κουταλιά απ' τη σούπα της.

— Φαίνεστε πολύ άδύνατος, συνέχισε. Πρέπει να βάλετε άλοιφι στο χέρι σας.

Καθώς σηκώθηκε να πάρη κι' άλλη σούπα, είδα πώς ή αν πολύ ψηλή και κοκκαλιάρα.

— Μαζέψαμε κάμποσο κρύο κι' οι δύο μας χτές, είπα, και ξανακάθισε. Θα πιούμε ένα ποτηράκι κονιάκ όταν κατέθη ή Λύντια. Να πιήτε κι' έσεις, θα σας κάνει καλό.

Μου έκανε έντύπωση, ότι δεν είχα την παραμικρή ιδέα γιατί είχα έρθει, κι' έλπιζα να μη με ρωτήσει μέχρι τέλους. "Επρεπε να γράψω κάτι για τον "Ελίοτ, τον πεθαμένο άδελφό, και το πρωί ό Μπρέδερτον θα λυσούσε, γιατί αυτά που θα του έγγραφα δε θα ήταν άρκετα. "Επειτα, όμως, θα το ξεχνούσε. Δεν ύπνρχε λόγος να στενοχωριέμαι γι' αυτό.

— "Αν δεν πρόκειται να εργασθήτε με τον Μπρέδερτον, τί σκοπεύετε να κάνετε; ρώτησε.

— Δεν ξέρω ακόμη.
— Πίνει πολύ όπας πάντα;
— Σχεδόν το ίδιο.
— Είστε τρομερά άδύνατος, ξαναείπε. Πρέπει να μείνετε στην έξοχή. Χρειάζεστε καθαρό άέρα. Πόσων ετών είστε;
— Δεκαεννιά, είπα.

— "Ακριδώς όσο και ή Λύντια.
— "Α, όχι! είπε ή μίς Μπέρτι, μιλώντας για πρώτη φορά, με ήρεμία και σταθερότητα που δεν ταίριαζαν με το ρόζ, στρογγυλό της πρόσωπο. "Η Λύντια είναι δεκαεννέα ετών και όκτώ μηνών. Του χρόνου θα πηδή στα είκοσιένα.

— Βέβαια, έκανε ή Τζουλιάνια, και για πρώτη φορά, φάνηκε σε να έχασε το κέφι της.

"Εγινε άμέσως μιá δυσάρεστη σιωπή, σε να ύπνρχε κάποιος ανταγωνισμός στον άέρα. "Εκείνη τη στιγμή μου ήρθε μιá μυ-

ρωδιά από ύακίνθους. Βρίσκονταν σ' ένα δάξο, στην άλλη άκρη του δωματίου, και δεν τους είχα προσέξει.

— Είναι πολύ ώραιοι οι ύακίνθοι, είπα.
— Είναι της Μπέρτι. "Η Μπέρτι είναι είδική στα λουλουδια. "Ετσι, δεν είναι, Μπέρτι;

— Σας άρέσουν τα άνθη; είπε ή μίς Μπέρτι. Το βλέπω, ότι σας άρέσουν. Τι καλά! Οι άνδρες δεν άγαπούν συνήθως τα άνθη.

— "Εγώ τ' άγαπώ πολύ, είπα, κι' αίσθανθηκα, ότι θγαίναμε λίγο απ' την τυπική συζήτηση. Το έχουμε όλοι στην οικογένειά μας. Τ' άγαπούμε όλοι, και ιδίως ό πατέρας μου.

— Τον ξέρω—όν πατέρα σας; ρώτησε.
"Απάντησα πώς μάλλον όχι. Ψάλλει, είπα, στη χορωδία του «"Ορφέως».

— Δεν είναι ή χορωδία που έψαλε στη Στέψη; ρώτησε ή μίς Μπέρτι.
"Αλλά ή Στέψη είχε γίνει στα 1912, κι' έπειδή ήμουν τότε μωρό, δε θυμόμουν να της άπαντήσω.

"Η μίς Μπέρτι με κύτταξε επίμονα, σε να με ζυγίσε, σε να προσπαθούσε να μ' έκιμηση με την πραγματική μου αξία, για ν' άποφασίση αν ήμουν ικανοποιητικό ή άμφίβολο πρόσωπο. "Αντίκρυα σταθερά το βλέμμα της.

— Ένα παγερό ρεύμα σάρωσε το δωμάτιο. Πρέπει να φέρουμε το κονιάκ, είπε ή μίς Τζουλιάνια. Πρέπει να πούμε της Λύντια να κατέβη.

"Η μίς Μπέρτι τη διέκοψε:

— Το δρίσκω εύχάριστο ν' άρέσουν σ' ένα νέο τα άνθη, είπε. Νομίζω, πώς αυτό άποτελεί φαινόμενο στην εποχή μας.

Κατάλαβα, ότι κόντευε να με έγκρίνη. Φαίνεται, ότι είχε άποφασίσει πώς ήμουν, πρό παντός άλλου, άξιοπρεπής άνθρωπος.

— Χτύπα το κουδούνι, είπε.

Δυό μεγάλα κουδούνια κρέμονταν από κάθε μεριά της φωτιάς, κι' όταν ή Τζουλιάνια τράβηξε το ένα, άκουσα τον ήχο του ν' άντηχη στους ψυχρούς διαδρόμους του σπιτιού.

— Πρέπει να πούμε της Λύντια για το πατινάξ, είπε. Δε νομίζω, πώς ζέρει πατινάξ. Πρέπει να της μάθετε. Πού μπορεί κανείς να κάνει παγοδρομία στο "Ηθενσφορντ;

— Στον παλινό δάλτο, είπα. Παν:ού όπου έχει πλημμυρίσει το ποτάμι.

— Άπλάσθ, πού; είπε.

— "Απ' τα λόγια της αυτά κατάλαβα πόσο ήταν άπομονωμένη. Δεν ήξερε, ότι σε μήκος σαράντα μιλίων, τα πλημμυρισμένα νερά είχαν παγώσει, έα μίλι από κάθε πλευρά του πο άμου. "Η ζωή της πίσω από τους πέτρινους τοίχους, μέσα στο νησί αυτό των δέντρων, την κρατούσε μακριά απ' αυτά τ' άπραγματα. "Αλλά ξαφνιάσθηκα, όταν έσπευσε να προσθέσει:

— Αυτό είναι το κακό μ' έμάς: Μαρασφορντ έχει γίνει πολύ μεγάλο, αλλά δεν κατεβαίνω ποτέ να το δω. Δε θέλω να το πάθω αυτό ή Λύντια. Δε θέλω να άπομωνώθ ή απ' τον κόσμο. "Εσεις τί λέτε; Είναι σωστό ένα νέο κορίτι να μεγαλώσει έτσι; Δε θέλουμε να μαραζώση! Θέλουμε ν' άποκτήση φίλους, παρές!

Δεν ήξερα τί ν' άπαντήσω σ' όλ' αυτά. Με έσωσε, όμως, μιá φωνή που άκούστηκε στην πόρτα, μιá άντρική φωνή που έλεγε:

— Το κουδούνι ήταν για το φαγητό; Θα περάσετε μέσα;
— "Οχι, μάλλον όχι. "Εκτός αν θέλη ή Μπέρτι. Μπέρτι, τί λές; Κύριε Ρίτσαρντσον, να σας συστήσω τον άδελφό μου. "Ο λοχαγός Ρόλλυ "Εσπιν.

"Ο λοχαγός ήταν ένας λεπτός, καμπουριασμένος άνθρωπος με άδύναο στήθος και χαλαρά χείλη, που έμοιαζαν σε να έτρεμαν. Τα μακρύα μαύρα μαλλιά του του έπεφταν διακόξες στο πρόσωπο.

— "Απαίσιος καιρός, είπε. Δε δρίσκειτε;

"Ηταν ντυμένος για το φαγητό, με δε-

λουνθή ζακέτο σμόκιν, που έκανε το στήθος του ακόμα πιο στενό. Είπε πολλές φορές, πώς ό καιρός και το χιόνι ήταν άπαισιο, και παρατήρησα, πώς ούτε ή μίς Τζουλιάνια, ούτε ή μίς Μπέρτι έκαναν τον κόπο ν' άπαντήσουν.

"Όταν ξανακύτταξα προς την πόρτα, έπειτ' από λίγα λεπτά, δεν ήταν πιά εκεί. "Η μίς Τζουλιάνια είχε τελειώσει τη σούπα της, και μιá ύπνέτρια, καμμιá πενήνταριά ετών, με ποδια και φιδίγους και σκουφάκι, ήρθε να πάρη τη συμπίρα και το βαθύ πιάτο.

— Τώρα θα πιούμε το κονιάκ, είπε ή μίς Τζουλιάνια. Φέρε μας τέσσερα ποτηρία. Νομίζω, πώς θα πιή κι' ή Λύντια.

Κάθισα και σε λίγο μου έδωσαν ένα ποτηρί κονιάκ. "Εκανε φοβερό κρύο, κι' ενώ περιμένα να μου κάνουν νόημα να το πιώ, ή μίς Τζουλιάνια είπε:

— Μου φαίνεται, πώς τα πράγματα έχουν αλλάξει για τα κορίτσια σας, σήμερα. Θέλω να πώ, ότι δεν ύπνρχει πιά...

Σταμάτησε ξαφνικά και κύτταξε πέρα από την πλάτη μου, προς την πόρτα. Τα μεγάλα της δόντια σχημάτισαν εκείνο το χαμόγελο, που θάπρεπε νάναι τόσο άσχημο, κι' όμως, την έκανε τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά συμπαθητική κι' έλκυστική κι' ώραια.

— Γύρισα κι' έγώ, και για ένα δευτερόλεπτο είχα την έντύπωση πώς είχε έπιστρέψει ό λοχαγός. Το ψηλό κορίτι που είδα εκεί— ψηλό όσο ή μίς Τζουλιάνια, αλλά όχι σαν το λοχαγό— είχε τα ίδια άτακτα μαύρα μαλλιά, την ίδια έκφραση άμνηχανίας στο στόμα. Το σώμα της φαινόταν πολύ γωνιώδες μέσα στο μακρύ μαύρο φόρεμα, που κρεμόταν απ' τους ώμους της σαν από κρεμάστρα από σκαλιστό άσπρο φίλτινσι.

— Αυτή είναι ή Λύντια, είπε ή μίς Τζουλιάνια.

Σηκώθηκε κι' εκείνη ήρθε κοντά να μου δώση το χέρι. "Η μεγάλη δειλία της, που φαινόταν καθαρά στα ξαφνισμέ.α μαύρα μάτια και το μισάνοιχτο στόμα της, μεγάλωνε τη δική μου συστολή. Αίσθανθηκα τόσο λύπη γι' αυτήν, έτσι που ήταν ντυμένη με το μαύρο αυτό φόρεμα, που είχε πολύ χαμηλή μέση κι' ήταν πολύ παληή για την ηλικία της, ώστε δεν μπορούσα να πώ ούτε λέξη. Το φόρεμα ίσως ν' άνηκε άλλοτε σ' ήν Τζουλιάνια. Της έδινε έα ύαλο σε χαμένο, σαν άποκοιμισμένο και το χέρι της, που άπλώθηκε για να πιάση το δικό μου, είχε μιá άφάνταστη άδεξιότητα, που προκαλούσε όλκτο.

"Η έντύπωσις αυτή χάθηκε μόλις κάθισε. Στην αρχή δε χαμογέλουσε, αλλά το σώμα της, στην καθιστή στάση, φάνηκε να γίνεται πιο μαλακό, ν' άποκτήα καμπυλότητες. Πήρε το ποτήρι με το κονιάκ και το κράτησε κάτω από το πρόσωπό της. Την είδα να κυττάξη τη φωτιά μέσα απ' το κρύσταλλο. Για λίγα λεπτά άκουσα— το κρύσταλλο— να προσέξει— τη μίς Τζουλιάνια να μιλάει νευρικά:

— "Ο κ. Ρίτσαρντσον λέει, άγαπητή μου Λύντια, πώς ύπνρχουν μέρη για πατινάξ. Νομίζω πώς έχουμε κάτι παγοπέδιλα, ναί, ξέρω πώς άλλοτε είχαμε πατινία για παγοδρομίες.

"Η κοπέλα τώρα χαμογέλουσε πότε— πότε, και τα μακρύα λεπτά της δάχτυλα και τα άφρα μάγουλα της γίνονταν ροδινα απ' την άνταύγεια της φωτιάς, μεσ' απ' το ποτήρι του κονιάκ. Το χαμόγελό της ήταν πάντα το ίδιο, κι' είχε πάντα την ίδια έπιδρασι έπάνω μου. "Ηταν από εκείνα τα χαμόγελα που δεν άπευθύνονται σε κανένα. Δεν άπευθύνονταν καν σε κάτι μυστικό— μιá σκέψη ή ένα συναισθημα που ύπνρχε μέσα της. Δεν είχε τίποτα το έωτερικό. "Απευθύνονταν προς τα έξω— όχι στις δυό γυναίκες ή σ' έμένα ή σε όσα λέγονταν μέσα σ' αυτό το πολύ μεγάλο, μισοπαγωμένο και μισοθερμασμένο δωμάτιο, αλλά σε κάτι το άκαθόριστο λεπτό και νεφελώδες, κάτι σαν δεινρο, κάτι άφηρημένο που βρισκόταν πολύ μακριά, στο μέλλον. Το χαμόγελο αυτό είχε έπάνω μου

την ίδια ακριβώς έπίδρασι που είχε το χαμόγελο της Τζουλιάνιας: μου έδινε την έντύπωση μιás άσχημιας πού, ξαφνικά κι' άπροσδόκητα, αλλά, όμως, πολύ άπαλα, άβιζε και γινόταν κάτι πολύ ώραιο.

— Θα σας ένωχλούσε πολύ να παίρνατε τη Λύνια μαζί σας στο σκι; είπε ή μίς Τζουλιάνια. Θα της ήταν τόσο εύχάριστη αυτή ή άλλαγή!

— Μα καθόλου, καθόλου!

— Θα σου άρεσε, άγαπητή μου Λύντια;

— Δεν ξέρω πατινάξ, είπ' εκείνη.

— Να που έχετε την εύκαιρία να μάθης με τον κ. Ρίτσαρντσον, είπε ή μίς Τζουλιάνια, και μου φάνηκε, πώς ή μίς Μπέρτι κουνήθηκε κι' αυτή κοντά στη φωτιά με τρόπο, που έδειχνε την έπιδοκίμασία της.

— Και τί θα γίνη με τον άνυπόφορο κ. Μπρέδερτον; Θα σας έπιτρέψη να πάτε για πατινάξ;

— Φαντάζομαι ναί. Αύριο έχει να πάη στο πατάσιμα.

— Στο πατάσιμα; "Ωστε το "Ηθενσφορντ έχει τώρα και δικαστήριο; Πηγαίνει ε στα δικαστήρια;

— Το πταισιματοδικείο δεν είναι στο "Ηθενσφορντ, είπα.

Το "Ηθενσφορντ είχε έπεκταθί τόσο γρήγορα και τόσο πρόσφατα, ώστε δεν του

είχαν κάνει ακόμα την τιμή να του δώσουν δικαστήριο. Το πταισιματοδικείο βρισκόταν στο Νέμπτορ, μιá πόλη με μεγάλα χυτήρια σιδήρου, πέρα στην κοιλάδα.

"Η μίς Μπέρτι θώρησε καλό να επέμβη:

— Το "Ηθενσφορντ δεν έχει καν δικό του ταχυδρομικό γραφείο, είπε. Διοικητικώς, θεωρείται ακόμη χωριό.

Καθώς μιλούσε, φούσκωσε, σαν κόττα που έτοιμάζεται ν' άνοίξη τα φτερά της, αφού έκανε το αύγό:

— "Αν κυτράξετε, είπε, στο χάρτη της Γεωγραφικής "Υπηρεσίας, που έξεδόθη πρό τριάντα μόλις ετών, θα δίτε, ότι το μόνο που φαίνεται από το "Ηθενσφορντ είναι ή εκκλησία του κι' αυτό έδώ το σπτίτι. Διοικητικώς, ύπνγεται στο Νέμπτορ. Στους συνηθισμένους χάρτες δεν άναφέρεται καν.

— "Η πόλις έχει τώρα έπεκταθί σ' όλη την κοιλάδα, είπα.

— "Ισως, "Αλλά δε φαίνε αι στο χάρτη.

— Μα ύπνρχει, είπα.

— "Ισως. "Αλλά έμεις δεν τη βλέπουμε. Δεν είναι το "Ηθενσφορντ που μας άρέσει. Δεν είναι το "Ηθενσφορντ που ξέρουμε.

Για μιá στιγμή αίσθανθηκα, πώς ύπνρχε στη άτμόσφαιρα κάποια νευρική όψη. "Αλλά, προς μεγάλη μου έκπληξη, ή μίς Μπέρτι έσπευσε να προσθέσει, με την ίδια άμοιόμορφη και άχρωμη φωνή:

— Πάντως, δε θέλουμε να γίνη ή Λύντια έτσι. Θέλουμε ή Λύντια ν' άνήκη στο "Ηθενσφορντ. Θέλουμε να γνωρίση νέους και νέες της ηλικίας της. "Εμείς έτσι μεγαλώσαμε, έτσι είμαστε. "Αλλά νομίζουμε, πώς δε θα είναι σωστό να γίνη κι' αυτή έτσι. Δε δρίσκειτε;

— Ναί, είπα.

— Είναι πολύ εύγενικό εκ μέρους σας που δεχθήκατε να την πάρετε μαζί σας στο πατινάξ. "Αλλά αύριο εκείνη θαχη ν' άδειάσει τις βαλίτσες της και να ταχτοποιήση τα πράγματά της, κι' έσεις θαχετε δικαστήριο. "Επειτα, έχετε και το χέρι σας.

Πραγματικά, ή μίς Τζουλιάνια είχε ξεχάσει το χέρι μου.

— Το χέρι μου δεν έχει καμμιá σημασία, είπα.

— Τότε, θα μπορούσατε να την πάρετε το Σάββατο;

— Ναί, άπάντησα.

Θέλησα να προσθέσω, ότι ό βάλτος έπεφτε κάπως μακριά— δυό μίλια απ' το σπτίτι— αλλά ή μίς Τζουλιάνια, που τόσο ώρα δεν είχε μιλήσει, άκούμπησε το άδειο ποτήρι του κονιάκ της και είπε:

— "Υπάρχει το άμάξι. Μπορούν να πάνε μ' αυτό.

— Δεν πιστεύω να χρειασθί. "Ιουλία, είπε ή Μπέρτι με τη σταθερή και καθαρή της φωνή. Μου φαίνεται τελείως άσκοπο.

Και γυρίζοντας σ' έμένα:

— "Υπάρχει λεωφορείο;

— Ναί, είπα, ύπνρχει.

— Τότε προτείνω να πάτε με το λεωφορείο. Νό, πούμε στις δυό ή ώρα;

Σηκώθηκε, κάνοντας μιá γρήγορη κίνησι των χεριών, σε να χτυπούσε φτερά πάνω τα χείρια της πολυθρόνας.

— Καληνύχτα, είπε.

Πήγε κοντά στη μίς Τζουλιάνια, που είχε πάλι θυβισθί στη σιωπή, και τη φίλησε στα δυό μάγουλα. "Επειτα προχώρησε προς την κοπέλα, που ούτε αυτή είχε μιλήσει, και τη φίλησε. "Η νέα άπλωσε τα χείρια της και σήκωσε το κεφάλι, προτεινώντας τα χείλη για να φιλήση τη θεία της. Τα μπράτσια της φάνηκαν τώρα πολύ στρογγυλότερα, μεσ' απ' τα φαρδεια μάσνια. Τα χείλη της, γεμάτα και κάπως χαλαρά, αλλά όχι τόσο τρεμουλιαστά όπωσ το λοχαγό, δημιούργησαν ξαφνικά μέσα μου ένα αίσθημα πιο άπότομο και πιο δυνατό απ' το χαμόγελό της. Αίσθανθηκα όπως όταν είχα πρωτοπή τη στο δωμάτιο: κρύο μαζί και ζέστη, έναν κόμπο στο λαιμό, το κεφάλι ψυχρό αλλά και γεμάτο έξωαι.

— Πρέπει να πηγαίνω κι' έγώ, είπα.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Τέσ μου, μ' αγαπάς;

ΜΟΛΙΣ την είδε, τον ετράβηξεν άμέσως ή σπαθιά κορμοστασιά της, τον εδάμπωσεν ή δση της. Δέν έχόρταινε νά την κυττάζη. Καί, καθώς δέν ήταν από τούς ανθρώπους που άφήνουν άνικανοποίητες τις επιθυμίες τους, έπήρε την απόφασιν από την πρώτη στιγμή.

— Αύτή την κοπέλλα — έίπε μέσα του — πρέπει να την κάνω δικιά μου. Έτελείωσε! Μ' άρέσει πολύ. Θέλω να την έχω κοντά μου, στο σπίτι μου, στο κρεβάτι μου.

Την άλλη μέρα κι' όλος, της έστειλε ένα γράμμα, για να της πη το μυστικό. Έκείνη τδδειξε στον πατέρα της. Ο Δόν Βιττόριο δέν τδ πίστεψε στην αρχή — δέν τδ χωρούσε τδ μυαλό του. Κι' όταν τδ διάβασε, μ' όλο που ήθελε να κρύψη την έντύπωσιν, έλαμποκοπούσε στο πρόσωπό του ή έλπίδα, ή χαρά.

— Τι σκέπτεσαι να κάνης, Τζούλια; την έρώτησε, προσπαθώντας να πάρη τδ τόνο που ταίριαζε στην πατρική άξιοπρέπεια του, τδν τόσο μειωμένη, από καιρό, στα μάτια της κόρης του.

— Πές του νόρη αύριο να με παζαρώμετε! άποκρίθηκε ή Τζούλια άπότομα, προσδηλτικά.

— Είσαι άνόητη! Έννοια σου, και ξέρω εγώ τι γίνεται. Έσύ θέλεις να με πωλήσης. Έκείνος θέλει να μ' αγοράσει. Αυτό είν' όλο!

Σώπασε λίγο, κι' έπειτα τδ πέταξε την άρνησί της στα μουτρα, σαν ένα άντικείμενο, σκληρό, άγκυρωτό.

— Όχι, λοιπόν, δέ θα σάς περάσει, δέ θα κάνω τδ χατήρι σας. Καλύτερα να φαρμακωθώ.

Ο Δόν Βιττόριο σηκώθηκε να φύγη, για να δώση τόπο στην όργη. Κάτι πήγε να πη, αλλά δέν πρόφτασε, γιατί ή Τζούλια τούκοψε την κουδέντα.

— Αύτά που είπα σε σένα θα τού τδ γράψω κι' εκείνο! τού φώναξε.

Τού τάγραψε με θίαια λόγια, με πεισματωμένη περιφρόνησι. Τούριχνε κι' εκείνου κατάμουτρα την άρνησί της, τδν έβεβαίωσε, πώς δέ λογαριάζει τδ πλούτη του, πώς προτιμά να πεθάνη παρά να πουληθή.

Μέσα σε λίγην ώρα έφτασεν ή άπάντησίς του, ψυχραιμη, σύντομη και όριστική, σά να της έλεγε κάτι που δέ δεχότανε συζήτησι: «Όλα όσα μου γράφεις, είναι κουταμάρες κοριτσιστικές. Θά με

πάρης! Και δέ θα με πάρης μοναχά. Θά μ' αγαπήσης όσο δέν αγαπήσε ποτέ γυναίκα τδν άντρα της. Αυτό μάς έλειπε τώρα! Νά μην αγαπήσης έμένανε; Πρέπει να μην αγαπήσης, όσο ότ' ό 'Αλέξαντρος Γκομέθ πετυχαίνει δ,τι κι' αν δάλη στο κεφάλι του».

Η Τζούλια, διαδάζοντας τδ γράμμα, έδοκίμασε για λίγο μια αντίδρασι, σά νάνοιωσε πώς την έπρόσβαλαν, πώς την έμπάτισαν στη θέλησί της. Άλλά κατόπιν, ξεπερνώντας την πρώτη αντίδρασι, συγκεντρώθηκε μέσα σ' ένα παράξενο στοχασμό.

— Αύτδς είναι άντρας! έψιθύρισε. Και ποίος ξέρει αν δέν τδν έστειλεν ή μοίρα μου για να με σώση!

Μά τι ήταν, τέλος πάντων, αύτδς ό άντρας, αύτδς ό 'Αλέξαντρος Γκομέθ, που έγραφε σε μια νέα, όμορφη κοπέλλα με τόση ποιήσι; Κανένας δέν ήξερε. Παρά πώς έφυγε πολύ νέος από την Ίσπανία, για την Κούδα, έπειτα για τδ Μεξικό, πώς εκεί έπλούτισε — κανένας δέν έμαθε ποτέ με ποιόν τρόπο — και πώς τριανταπεντάρης, πάνω - κάτω, γύρισε

πάλι στην πατρίδα του για να έγκατασταθή. Έλεγαν, άκόμη, πώς περηφανεύοντανε γιατί ήταν πληθείας, γιατί έδωγαν από τδ κατώτερα στρώματα τού λαού. Και πώς μιλούσε πάντα για τούς δούκες, για τούς κόμητες, για τούς μαρκήσιους, με τδ θαύτηρη περιφρόνησι, σά να έπρόκειτο για τδ κωμικώτερα, για τδ πιό άσημαντα άνθρωπάκια, δείχνοντας τδ χοντρά χέρια του, που μόλις τδ έβλεπε κανείς, καταλάβαινε τδν άξιο, τδ γεννημένο χωριάτη. «Όσο για τδν πατέρα της Τζούλιας, εκείνος θρίσκότανε ως τδ λαιμό χωμένος στα χρέη, κι' έχοντας τδν τρόπο, πώς θα τδν ρίξουν στη φυλακή, έβλεπε τδ γάμο της κόρης του με τδν Γκομέθ, σαν τδ μοναδική του σωτηρία.

ΣΕ λίγον καιρό παντρευτήκανε κι' άμέσως ύστερα άνοιξαν τδ σπίτι τους στη Μαδρίτη. Ο 'Αλέξαντρος έδύθισε την Τζούλια στα λούσα, στην πολυτέλεια. Τίποτ' άλλο δέν πλήρωνε με τόση ευχαρίστησι, όσο τούς λογαριασμούς για τις τουαλέττες της, για τδ κοσμήματά της. Και τού άρεσε όταν έδωγαν περίπατο στο δρόμο, να αισθάνεται την αντίθεσι, που ύπήρχε άναμεταξύ τους, στην έκφρασι, σ' όλο τδ παρουσιαστικό. Έκείνος πληθείας, όλο δαθείς χωριάτικες ρυτίδες στο πρόσωπο, σά να τις χάραξαν με σουγιά, και πάντα κακοντυμένος, γιατί εύρισκε ευχαρίστησι στο άκομφο, στο άτημέλητο, τόσο που να τριβη τδ καινούργια του ρούχα στον τοίχο, με τις πλάτες, για να φαίνωνται παλιά. Κι' εκείνη, σαν ένα παραδεισιο μέσα στα πολύτιμα, στα κομψότατα φορέματά της. Έτσι μορφολογικά ταπεινωμένος, αισθανότανε τδν αυτώ του πιό περήφανο. Κι' όταν καταλάβαινε, πώς οι διαδότες έτρωγαν την Τζούλια με τδ μάτια τους, έλεγε μέσα του γελαστός: «Σας άρέσει, έ; Και θέβαια σας άρέσει, δέ θέλει ρώτημα. Γίνεται να μη σας άρέ-

ση μια τέτοια γυναίκα; Άλλά, ξέρετε, είναι δικιά μου αύτή ή γυναίκα, καταδικιά μου, πράγμα μου».

Δικιά του ήταν, καταδικιά του, μάλιστα, όχι μόνο με τδ γλυκειά, με την επιθυμητή σάρκα της, αλλά και μ' όλη τδ ψυχή της. Γιατί ή Τζούλια, όπως της τόχε προφητέψει ό 'Αλέξαντρος, τδν αγαπήσε, τδν έρωτεύτηκε. Άλλά την αγάπησε κι' αύτός. Ποτέ δέν της τόπε. Κι' όταν κάποτε ή Τζούλια τδν ρώτησε αν την αγαπά, γιατί λαχταρούσε τδν τρυφερό τού λόγυ, γιατί ποθούσε ν' άκούση με τ' αύτιά της την έρωτική δεβαίωσι, ό 'Αλέξαντρος έβαλε τις φωνές:

— Τ' είπες; Άν σ' αγαπά! Δέν ντρέπεσαι, Τζούλια! Φαντάζεσαι πως μπορώ να λέω κι' εγώ τέτοια γλυκόλογα, τέτοιες άνοησίες; Για όνομα τού Θεού! Αυτό μάς έλειπε!

Η ΤΖΟΥΛΙΑ άρχισε να δοκιμάζη την έντύπωσιν, πώς ήτανε σκλάβη, σε μια ώραία φυλακή με όλάνοιχτες πόρτες. Μία σκλάβη έρωτευμένη με τδν άφέντη της. Ήταν, όμως, κι' εκείνος έρωτευμένος μαζί της; Τί αισθανότανε, πάρα πέρα από τδ γεύσι τού κορμιού της, από τδ γλύκα που τδν δινε τδ σώμα της; Έπρεπε να τδν έξακριβώση με κάθε τρόπο, και σκέφτηκε τδν προχειρότερο: Νά τδν άναγκάση να ζηλήψη.

Στο σπίτι της έσύναζε, μαζί με τις άλλες συντροφίες, κι' ένας κόντες. Ένας άσημαντος άνθρωπος, που έπολιορκούσε την Τζούλια με τις κολακείες του κι' έδανειζότανε χρήματα από τδν άντρα της, άγύριστα πάντα. Ο 'Αλέξαντρος γελούσε μ' όλα αύτά, γιατί δέν είχε μόνον άπόλυτη δεβαίωσιν, αλλά και μπεινοδγαίνη όποια ώρα θέλει στο σπίτι του. Καί, καθώς δέν έχει πια τδ δύναμι να συγκρατηθή, τού προσθέτει, για να προκαλέση την όργη του — αν και ξέρη πώς λείει ψέματα — πώς είναι έρωμένος της ό κόντες.

— Έρωμένος μου! Άκούς; Ο κόντες, που έσύ τδν βλέπεις σαν

σεις. Όταν τδν πληροφορούσε, δτι τδ άπόγευμα θαχουν τσάι σε μια μεγάλη συντροφιά, εκείνος έβαζε τδ γέλια.

— Τσάι; ρωτούσε τάχα σοβαρά. Γιατί τσάι; Αυτό τδ ζεστό τδ παίρνει ό άνθρωπος, μόνο όταν τδν πονά ή κοιλιά του. Άλλά έσεις, καθώς βλέπω, τ' αλλάξατε, τδ κάνατε... άριστοκρατικό. Άμα μαζεύουνται μερικοί άνθρωποι και πίνουνε τσάι σε μίαν αίθουσα, αύτδ θα πη πώς είναι της... άριστοκρατίας.

Και τραντάζονταν από τδ γέλια, κοροϊδεύοντας, θρίσκοντας όλη αύτή την ύπόθεσι άπερίγραπτα κωμική.

Ποτέ δέν έπαυρε μέρος. Κι' όταν έγύριζε, την ώρα τδ φαγητού, ή Τζούλια τού διηγότανε με ένθουσιασμό πώς έπέρασαν, τονίζοντας τδν ιδιαιτέρως τδν παρουσία τού κόντε, για να κινήση την ύποψια του.

— Δέν μπορείς να φανταστής τί χαριτωμένος άνθρωπος που είναι!

— Άλίμονο, βρέ γυναίκα — της άπαντούσε — αν δέν είναι και χαριτωμένος ένας κόντες. Τί άλλο τού μένει νάναι; Όλους αύτούς τούς ευγενείς τούς βλέπω σά σκυλάκια της πολυτελείας, που άμα δέν είναι χαριτωμένα τδ πετάς από τδ παράθυρο.

Η ΤΖΟΥΛΙΑ βλέπει, πώς με τίποτα δέν μπορεί να τδν άνησχήση, κι' αύτδ την άναστατώνει, την κάνει έξαλλη. Ώσπου μία μέρα, έπάνω στα νεύρα της, τού φωνάζει πώς δέν την αγαπά, γιατί, αν την αγαπούσε, δέ θ' άφηνε τδν κόντε να μπεινοδγαίνη όποια ώρα θέλει στο σπίτι του. Καί, καθώς δέν έχει πια τδ δύναμι να συγκρατηθή, τού προσθέτει, για να προκαλέση την όργη του — αν και ξέρη πώς λείει ψέματα — πώς είναι έρωμένος της ό κόντες.

— Έρωμένος μου! Άκούς; Ο κόντες, που έσύ τδν βλέπεις σαν

ένα σκυλάκι, είναι έρωμένος μου. Έκείνος την κυττάζει με άτάραχο, με άσυγκίνητο μάτι. Αυτό την άνάθει πιό πολύ. Τδν ρωτά με μεγαλύτερη, με επιθετικώτερη έξαψι:

— Γιατί δέ με σκοτώνεις; Ο 'Οθέλλος στη θέση σου θα μ' είχε πνίξει από την πρώτη στιγμή...

Της πιάνει τδ μπράτσο από τδ μανίκι και της λείει με μια παγερότητα:

— Άκουσ, εδώ! Αύτά που λες για τδν 'Οθέλλο, γίνονται στα θέατρα. Και τδ σπίτι μου δέν είναι θέατρο. Άκούς; Είναι σπίτι. Κι' αν έξακολούησης να λες τέτοιες κουταμάρες και να φαντάζεσαι πώς έχεις έραστή, θα πη πώς είσαι τρελή για δέσιμο. Θά σε δάλω σε κλινική να σε κυττάξουν.

Τόκαμε: Την έβαλε σε κλινική. Έκεί ή Τζούλια μπόρεσε να συνέλθη, να ξαναβρή την ήσυχία της. Και σε λίγες ήμέρες τούγραψε πώς έγινε καλά. Έπήγε και τδν πήρε. Ήταν αλλιώτικη. Τδν έσφιξε στην άγκαλιά της, τού ζήτησε να τδ συγχωρέση για όσα όσα έίπε, για όσα όσα σκέφτηκε, έπειδή ήθελε, σώνει και καλά, να τού προκαλέση τδ ζηλοτυπία. Και στο τέλος τδν ξαναρώτησε:

— Πές μου, Άλέξαντρε, μ' αγαπάς;

Την άρπαξε με τδ δυνατά χέρια του, την έσφιξε, την έφίλησε, βάζοντας σ' αύτδ κάτι από την παραφορά τού άκρατητου, τού άναμμένου ζώου, ενώ δυό δάκρυα πήγαν να κυλήσουν από τδ μάτια του.

— Τίποτ' άλλο στον κόσμο! Σαν τρελλός...

Άλλά, ξαναβρίσκοντας την ψυχραιμία του, έρούφηξε τδ δάκρυα για να μην προδωθή πιό πολύ, και φώναξε στην Τζούλια, δτι πρέπει να λησμονήση δ,τι έγινε...

Η ΤΖΟΥΛΙΑ πέφτει άρρωστη βαρεία. Κι' ό τρόμος τού θανάτου, ή σκέψις πώς μπορεί να τδ χάση από στιγμή σε στιγμή μεταμορφώνει τδν Άλέξαντρο. Όλη ή άντρικία, ή πρωτόγονη περηφάνεια του, σπάει μονομιάς. Φωνάζει όλους τούς γιατρούς, τούς ζητά να τδ σώσουν. Τού λένε, πώς είναι πια αδύνατον. Τους τάζει όλη του την περιουσία, τούς προσφέρει τδν τδ αίμα του.

— Δέ γίνεται τίποτα, τού έαναλένε. Μόνον ό Θεός!

Άρπάζει ένα Σταυρωμένο από τδ κρεβάτι, όπου ή Τζούλια πεθαίνει εύτυχισμένη, γιατί, επί τέλους, κατάλαβε τδ μεγάλο τού έρωτα, και τού ζητά να τδ σώση.

— Σώστηνε και ζήτησέ μου δ,τι θέλεις, τδ πλούτη μου, τδ αίμα μου, έμένα τδν ίδιο...

Πήγε κοντά της και άρχισε να τδν χαϊδεύη, να της λη λόγια έρωτικά, αύτά που της άρνιότανε, όσπου την ένοιωσε παγωμένη στην άγκαλιά του. Τότε πήγε μία στιγμή στο γραφείο του, έγραψε μερικά χαρτιά και ξαναγύρισε στο κρεβάτι της Τζούλιας, αφού έκλειδωσε την πόρτα πίσω του. Και άρχισε να τδ φιλά με φρενίτιδα και να της ψιθυρίζει τις φοβερότερες τρυφερότητες σ' αύτή.

...Αργότερα χρειάστηκε να σπάσουν την πόρτα για να μπούν. Και τδν βρήκαν άγκαλιά με την Τζούλια, άσπρο και παγωμένο, να κολυμπά μέσα στο αίμα του...

ΘΑ ΠΑΡΩ ΕΝΑ ΣΚΥΛΟ!

Αφού στδν έρωτα, την εύτυχία δέ βρήκα, και δέ μου δίνουν και καμιά μεγάλη προίκα, εις τδ έξης θα μείνω έρμος και μόνος κι' ιδίως έξω οίουδηόποτε νυμφώνος.

Δέ θάμαι πια τών θηλυκών τδ κλωτσοσκούφι, και τδ ζωή αρχίζω άμέσως, τού μαγκούφη! Κι' αύτή την άγρία μοναξιά για να ποικίλω, θα πάρω σύντροφο τού δίου μου ένα σκύλο!

Θάμαι πιστός! Ποτέ δέ θα ξενοκυττάζη! Κρυφά από μέ, στο σπίτι, ξένο δέ θα μπάζη! Κι' άντι χαμόγελα σε όλους να χαρίζη, γνωστους κι' άγνωστους, άδιακρίτως θα γαυνίζη!

Κι' όταν, σαν άνθρωπος, κανένα δρόδου άργήσω, μ' ύπομονη θα περιμένη να γυρίσω! Θά μ' ύποδέχεται κουνώντας την ουρά του, χωρίς ψαλτήρι... (δπως θακανε ή κυρά του!).

Δέ θα μου λη να τού πάρω δαχτυλίδια, μπιζού, κολλιέ, και άλλα τέτοια μπιχλιμπιδία! Θά τρώη μόνο ξεροκόμματα ό καπνέμενος, και θάμαι μ' ένα κόκκαλο ένθουσιασμένος!

Θά τριγυρίζω στο δρόμο δίχως γκρίνια, δέ θα χαζεύη μπρός σε κάθε μία διτρίνα κι' αν μου σταθή καμιά φορά σε κάποιο στύλο θαχω δικαίωμα να τδν διαολοστείλω!

Σ' όλους τούς φίλους πρέπει να τδ αναγγείλω! Θά πάρω σύντροφο τού δίου μου, ένα σκύλο! Μπορεί κοντά του να μη βρώ την εύτυχία! Άλλά θα ζήσω με γαλήνη, κι' ήσυχία.

ΑΛΦΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ-ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

ΜΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΣΤΟ ΞΕΠΕΡΙΚΟ

«Αν κυττάξεις σ' ένα χάρτη, το Λονδίνο από το Παρίσι, απέχει δυό δάκτυλα και κάτι. Έτσι, ένα ωραίο παριζιάνικο πρωινό (πρόπος του λέγειν) πήραμε το αεροπλάνο και σε μιά ώρα και 20' βρεθήκαμε στο Λονδίνο. Μας υποδέχθηκε με άγγλοπρεπή καιρό: Ουρανό με μολυβένιους και κάπου-κάπου καμμιά ψιχάλα. Κυκλοφορώ με κασμηρένιο κουστούμι και καμπαντζίνα, χωρίς να ζεσταίνομαι.

Από απόψεως πόλεως, καμμιά σύγκριση με το Παρίσι. Η «Οξφορντ στρήτ», ένας από τους κεντρικότερους δρόμους, δεν έχει καν το πλάτος της δικής μας οδού Πανεπιστημίου.

Το Λονδίνο έχει φήμη σοβαράς πόλεως. Το δείχνουν άλλωστε και οι μονοκόμματα αξιοπρεπείς «Εγγλέζοι», που κυκλοφορούν (ελαχιστοί βέβαια) με τού... πρό-προ-πολεμικό ήμισυ. Μοιάζουν με δραπέτες του άλλου κόσμου, που μαζεύτηκαν στο Λονδίνο για κάποιο επίσημο δροκολακικό συνέδριο. Και αν πάτε μάλιστα στο Σίτυ, θα δείτε πολλούς να κυκλοφορούν με... ψηλό, όχι απλά ημίψηλο, και με κουστούμι σπώρ! Αυτοί είναι, λέει, οι χρηματιστάι.

Κι' όλο βρέχει, βρέχει, βρέχει. Έδώ, φαίνεται, θα εναπευθεί ο Αθηναίος συνθέτης το γνωστό τραγουδάκι.

Και να σκεφθής ότι οι «Αγγλοι», που κατέκτησαν όλον τον κόσμο, δεν κατάρθωσαν να κατακτήσουν τον καιρό. Και όμως. Τι θα κόστιζε σε μιά κοτζάμ αυτοκρατορία να διαλύσει το δόλο-τούδλο και δίδα-δίδα το Λονδίνο και να πάει κάπου άλλο να το στήσει, που να χαίρωνται κι' αυτοί οι χριστιανοί τον ήλιο, το φώς, τον ουρανό;

Μιά μέρα που όλο το πρωινό βρέχει, κάποτε κατά τις 2 σταμάτησε η βροχή. Και πίσω από τα σύννεφα διεκρίνεται κάπως το μέρος που πιθανόν να βρισκόταν ο ήλιος. Λοιπόν, περνώντας από το Χάιντ Πάρκ, είδα μιά μακρά σειρά από πάνινες πολυθρόνες, ασφαλές βρεγμένες, κι' άπ' άνω σ' αυτές κάθονταν μακαρίως Λονδρέζοι που απελάμβαναν... τη λιακάδα. Μου έκαμαν την εντύπωση ζητιάνου που ζητά ελεημοσύνη από ένα κουρελή.

Οι «Αγγλοι φαίνεται ότι είναι κακοί έμποροι. Διότι στέλλουν στο εξωτερικό τα χειρότερα δείγματα του είδους εκείνου που λέγεται γυναίκα. Κάτι ξερακιανές τσιρομουσιειδείς γεροντοκόρες, που τις παίρνουν από πίσω τα σκυλιά, να τους φάνε τα προσέχοντα δατά, τα γεγυμναμένα. Γι' αυτό, η εκπληξίς μου ήταν μεγάλη, όταν αντίκρισα στους δρόμους του Λονδίνου ωραίες γυναίκες, πράγμα που δεν είδα στο Παρίσι.

Το ταξίδι μου στο Λονδίνο ήταν πολύ σύντομο κι' έτσι δεν κατάρθωσα να δω τίποτα από τα αξιοθέατα, εκτός από τη γυναίκα μου. Προσέξτε. Δέ θέλω να πω, πώς η γυναίκα μου είναι αξιοθέατον του Λονδίνου, αλλά ότι εκείνη τα είδε αυτά που ήθελε. Δηλαδή, όλα τα μεγάλα καταστήματα της «Οξφορντ στρήτ». Έγώ είδα μόνο τα ψηλά καπέλλα μέρα μεσημέρι και με γκρί κουστούμι. Νομίζω ότι ήταν αρκετό.

«Απ' το Παρίσι η γυναίκα μου είχε αγοράσει μιά πολύ ωραία όμπρέλλα αντί 3.500 φράγκων. Έκρινε, λοιπόν, καλό ένα απόγευμα στο Λονδίνο να την χάζω. Πάει η όμπρέλλα. Και γύρισε στο ξενοδοχείο μουσκεμα... από το κλάμα. Τη λυπήθηκε η ψυχή μου και της είπα: «Αντε, μη στενοχωριέσαι. Κομμάτια να γίνη. Πάμε στα μαγαζιά να σου αγοράσω ένα μαντηλάκι να σκουπίσεις τα μάτια σου.

Χωρίς όμπρέλλα στο Λονδίνο δέ ζής. Κι' έτσι, την άλλη μέρα, πήραμε το αεροπλάνο της BEA και ξαναγυρίσαμε στο Παρίσι.

Από κει πήραμε το δρόμο της επιστροφής. «Αν ρωτάτε τώρα για τις παραγγελίες, φυσικά δεν τρελλαθήκαμε να τις πάρουμε, εκτός από ελάχιστες. Κι' αυτό, διότι δεν είναι ωραίο πράμα να φέρεις κάτι και να απλώνεις κατόπιν το χέρι σου να πάρης χρήματα.

Γι' αυτό κι' εμείς επροτιμήσαμε κάτι άλλο. Έφεραμε δώρα σ' εκείνους που δέ μας παρήγγειλαν. Η γυναίκα μου από το πρωί έως το βράδυ έτρεχε στα μαγαζιά κι' έπαιρνε, έπαιρνε. Για μās τίποτα. Για τους άλλους. Έβδομηντά ακτώς κάσες, προσεκτικά συσκευασμένες, μάς ακολουθούν. Έχουμε αδειάσει δηλ την 'Αδενύ ντέ λ' Όπερά, τη Ρύ ντε λα Παί και δλόκληρη τη Γκαλερί Λαφαγιέτ. Η γυναίκα μου, μάλιστα, έπαιρνε να πάρουμε και τον ίδιο τον Πύργο του 'Αίφελ, αλλά, στο τέλος, κατάρθωσα να την πείσω ότι τα μεταφορικά θα κόστιζαν πάρα πολύ.

Μπαίνοντας στο σταθμό της Λυών για να πάρουμε το τρένο, κάποιος με κτύπησε φιλικά στην πλάτη. Γυρνώ. Ήταν ο 'Αν Βασίλης. Μ' ένα θλιβερό μειδίαμα μου είπε: 'Υπομονή, συνάδελφε, αυτά έχει ο κόσμος.

Και τώρα το συμπέρασμα του ταξιδιού.

Όραία η Ρώμη. Γραφικότητα η Βενετία. Μεγαλοπρεπές το Παρίσι. Απέραντο το Λονδίνο. 'Αλλά σαν την Αθήνα μας δεν είναι καμμιά. Έχουμε το κέντρον της πόλεως, που δεν υστερεί σε τίποτα και αντιθέτως σε μερικά υπερέρχει: Σε καθαρά κτίρια, κομψό κόσμο, πολυτελή αυτοκίνητα. Έχουμε δυό δώματα τη γαλάζια θάλασσά μας ή τα δυό χιλιάδες μέτρα της Πάρνηθος. Κι' έχουμε και το θαυμάσιο κλίμα μας. Το γαλανό ουρανό μας και το λαμπρό ήλιο μας, που δεν υπάρχουν σε κανένα άλλο μέρος της Ευρώπης.

Μωρέ, Αθήνα και πάλι Αθήνα! ★★

Στο 'Αλντίντ των 'Ην. Πολιτειών ένας πτηνοτρόφος έκλεισε τις κότες του σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, που φωτιζόταν μόνο με υπεριώδεις ακτίνες. Το αποτέλεσμα ήταν εκπληκτικό: όταν έσφαζε τις κότες, το κρέας τους ήταν κάτασπρο, όχι μόνο στο στήθος, αλλά παντού, ακόμα και στα πόδια και στο λαιμό.

Στο Ρόντ 'Αϊλαντ, μιά ασφαλιστική εταιρία ασφαλίζει τους φοιτητές του Πανεπιστημίου έναντίον της άποτυχίας τους στις εξετάσεις. Τα ασφαλιστρα ποι-κίλλουν από 1 έως 2 δολάρια το μήνα, ανάλογα με τη γενική πρόοδο του φοιτητού. 'Όσοι αποτυγχάνουν στις εξετάσεις, εισπράττουν από την εταιρία 250 δολάρια.

Στις πολιτείες Κολοράδο, Φλωρίδα, Αϊντάχο, Μάιντ, Μισισσιππή, Νέα Υόρκη, Ρόντ 'Αϊλαντ, Τεννέσι και Ουάσιγκτων οι τοπικοί νόμοι επιτρέπουν το γάμο σε κορίτσια 12 ετών και σε αγόρια 14.

Στην πόλη Ουίλμντ υπάρχει ένα κομμωτήριο για κορίτσια. Τα κορίτσια των πλουσίων πηγαίνουν εκεί τις κοκκλές τους για περμανάντ, για χένισμα και για δάμωμα των μαλλιών. Το κομμωτήριο αυτό κάνει χρυσές δουλειές.

Ενα αμερικανικό «Γραφείο ραδιοφωνικών ακροάσεων», που έχει παραρτήματα σ' όλες τις μεγαλουπόλεις των 'Ην. Πολιτειών, παρακολουθεί νύχτα - μέρα όλες τις ραδιοφωνικές διαφημίσεις και ειδοποιεί τους πελάτες του πότε και πού αναφέρονται τα ονόματά τους.

Οι υποδηματοποιοί στις 'Ην. Πολιτείες, κατασκευάζουν το αριστερό παπούτσι λίγο μεγαλύτερο από το δεξί - γιατί το αριστερό πόδι των κανονικών ανθρώπων είναι λίγο μεγαλύτερο από το δεξί. Αντίθετα, οι αριστερόχειρες έχουν συχνά μεγαλύτερο το δεξί πόδι και χρειάζονται λίγο μεγαλύτερο το δεξί παπούτσι.

Στο 'Οχάιο, μιά γυναίκα γέννησε δίδυμα, άλλ' ο άντρας της υποστηρίζει ότι μόνο το ένα από τα δυό παιδιά είναι δικό του! Το δικαστήριο ζήτησε τη γνώμη ειδικών γυναικολόγων, οι οποίοι απεφάνθησαν, ότι μιά τέτοια διπλή πατρότης, δεν είναι κάτι αδύνατον.

Στο 'Ιλνιόντ των 'Ην. Πολιτειών ένας πτηνοτρόφος έκλεισε τις κότες του σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, που φωτιζόταν μόνο με υπεριώδεις ακτίνες. Το αποτέλεσμα ήταν εκπληκτικό: όταν έσφαζε τις κότες, το κρέας τους ήταν κάτασπρο, όχι μόνο στο στήθος, αλλά παντού, ακόμα και στα πόδια και στο λαιμό.

Στο Ρόντ 'Αϊλαντ, μιά ασφαλιστική εταιρία ασφαλίζει τους φοιτητές του Πανεπιστημίου έναντίον της άποτυχίας τους στις εξετάσεις. Τα ασφαλιστρα ποι-κίλλουν από 1 έως 2 δολάρια το μήνα, ανάλογα με τη γενική πρόοδο του φοιτητού. 'Όσοι αποτυγχάνουν στις εξετάσεις, εισπράττουν από την εταιρία 250 δολάρια.

Στις πολιτείες Κολοράδο, Φλωρίδα, Αϊντάχο, Μάιντ, Μισισσιππή, Νέα Υόρκη, Ρόντ 'Αϊλαντ, Τεννέσι και Ουάσιγκτων οι τοπικοί νόμοι επιτρέπουν το γάμο σε κορίτσια 12 ετών και σε αγόρια 14.

Στην πόλη Ουίλμντ υπάρχει ένα κομμωτήριο για κορίτσια. Τα κορίτσια των πλουσίων πηγαίνουν εκεί τις κοκκλές τους για περμανάντ, για χένισμα και για δάμωμα των μαλλιών. Το κομμωτήριο αυτό κάνει χρυσές δουλειές.

Ενα αμερικανικό «Γραφείο ραδιοφωνικών ακροάσεων», που έχει παραρτήματα σ' όλες τις μεγαλουπόλεις των 'Ην. Πολιτειών, παρακολουθεί νύχτα - μέρα όλες τις ραδιοφωνικές διαφημίσεις και ειδοποιεί τους πελάτες του πότε και πού αναφέρονται τα ονόματά τους.

Οι υποδηματοποιοί στις 'Ην. Πολιτείες, κατασκευάζουν το αριστερό παπούτσι λίγο μεγαλύτερο από το δεξί - γιατί το αριστερό πόδι των κανονικών ανθρώπων είναι λίγο μεγαλύτερο από το δεξί. Αντίθετα, οι αριστερόχειρες έχουν συχνά μεγαλύτερο το δεξί πόδι και χρειάζονται λίγο μεγαλύτερο το δεξί παπούτσι.

ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Στις πολιτείες Κολοράδο, Φλωρίδα, Αϊντάχο, Μάιντ, Μισισσιππή, Νέα Υόρκη, Ρόντ 'Αϊλαντ, Τεννέσι και Ουάσιγκτων οι τοπικοί νόμοι επιτρέπουν το γάμο σε κορίτσια 12 ετών και σε αγόρια 14.

Στην πόλη Ουίλμντ υπάρχει ένα κομμωτήριο για κορίτσια. Τα κορίτσια των πλουσίων πηγαίνουν εκεί τις κοκκλές τους για περμανάντ, για χένισμα και για δάμωμα των μαλλιών. Το κομμωτήριο αυτό κάνει χρυσές δουλειές.

Ενα αμερικανικό «Γραφείο ραδιοφωνικών ακροάσεων», που έχει παραρτήματα σ' όλες τις μεγαλουπόλεις των 'Ην. Πολιτειών, παρακολουθεί νύχτα - μέρα όλες τις ραδιοφωνικές διαφημίσεις και ειδοποιεί τους πελάτες του πότε και πού αναφέρονται τα ονόματά τους.

Οι υποδηματοποιοί στις 'Ην. Πολιτείες, κατασκευάζουν το αριστερό παπούτσι λίγο μεγαλύτερο από το δεξί - γιατί το αριστερό πόδι των κανονικών ανθρώπων είναι λίγο μεγαλύτερο από το δεξί. Αντίθετα, οι αριστερόχειρες έχουν συχνά μεγαλύτερο το δεξί πόδι και χρειάζονται λίγο μεγαλύτερο το δεξί παπούτσι.

Στο 'Οχάιο, μιά γυναίκα γέννησε δίδυμα, άλλ' ο άντρας της υποστηρίζει ότι μόνο το ένα από τα δυό παιδιά είναι δικό του! Το δικαστήριο ζήτησε τη γνώμη ειδικών γυναικολόγων, οι οποίοι απεφάνθησαν, ότι μιά τέτοια διπλή πατρότης, δεν είναι κάτι αδύνατον.

Στο 'Ιλνιόντ των 'Ην. Πολιτειών ένας πτηνοτρόφος έκλεισε τις κότες του σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, που φωτιζόταν μόνο με υπεριώδεις ακτίνες. Το αποτέλεσμα ήταν εκπληκτικό: όταν έσφαζε τις κότες, το κρέας τους ήταν κάτασπρο, όχι μόνο στο στήθος, αλλά παντού, ακόμα και στα πόδια και στο λαιμό.

Στο Ρόντ 'Αϊλαντ, μιά ασφαλιστική εταιρία ασφαλίζει τους φοιτητές του Πανεπιστημίου έναντίον της άποτυχίας τους στις εξετάσεις. Τα ασφαλιστρα ποι-κίλλουν από 1 έως 2 δολάρια το μήνα, ανάλογα με τη γενική πρόοδο του φοιτητού. 'Όσοι αποτυγχάνουν στις εξετάσεις, εισπράττουν από την εταιρία 250 δολάρια.

Στις πολιτείες Κολοράδο, Φλωρίδα, Αϊντάχο, Μάιντ, Μισισσιππή, Νέα Υόρκη, Ρόντ 'Αϊλαντ, Τεννέσι και Ουάσιγκτων οι τοπικοί νόμοι επιτρέπουν το γάμο σε κορίτσια 12 ετών και σε αγόρια 14.

Στην πόλη Ουίλμντ υπάρχει ένα κομμωτήριο για κορίτσια. Τα κορίτσια των πλουσίων πηγαίνουν εκεί τις κοκκλές τους για περμανάντ, για χένισμα και για δάμωμα των μαλλιών. Το κομμωτήριο αυτό κάνει χρυσές δουλειές.

Ενα αμερικανικό «Γραφείο ραδιοφωνικών ακροάσεων», που έχει παραρτήματα σ' όλες τις μεγαλουπόλεις των 'Ην. Πολιτειών, παρακολουθεί νύχτα - μέρα όλες τις ραδιοφωνικές διαφημίσεις και ειδοποιεί τους πελάτες του πότε και πού αναφέρονται τα ονόματά τους.

Οι υποδηματοποιοί στις 'Ην. Πολιτείες, κατασκευάζουν το αριστερό παπούτσι λίγο μεγαλύτερο από το δεξί - γιατί το αριστερό πόδι των κανονικών ανθρώπων είναι λίγο μεγαλύτερο από το δεξί. Αντίθετα, οι αριστερόχειρες έχουν συχνά μεγαλύτερο το δεξί πόδι και χρειάζονται λίγο μεγαλύτερο το δεξί παπούτσι.

Στο 'Οχάιο, μιά γυναίκα γέννησε δίδυμα, άλλ' ο άντρας της υποστηρίζει ότι μόνο το ένα από τα δυό παιδιά είναι δικό του! Το δικαστήριο ζήτησε τη γνώμη ειδικών γυναικολόγων, οι οποίοι απεφάνθησαν, ότι μιά τέτοια διπλή πατρότης, δεν είναι κάτι αδύνατον.

Στο 'Ιλνιόντ των 'Ην. Πολιτειών ένας πτηνοτρόφος έκλεισε τις κότες του σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, που φωτιζόταν μόνο με υπεριώδεις ακτίνες. Το αποτέλεσμα ήταν εκπληκτικό: όταν έσφαζε τις κότες, το κρέας τους ήταν κάτασπρο, όχι μόνο στο στήθος, αλλά παντού, ακόμα και στα πόδια και στο λαιμό.

Στο Ρόντ 'Αϊλαντ, μιά ασφαλιστική εταιρία ασφαλίζει τους φοιτητές του Πανεπιστημίου έναντίον της άποτυχίας τους στις εξετάσεις. Τα ασφαλιστρα ποι-κίλλουν από 1 έως 2 δολάρια το μήνα, ανάλογα με τη γενική πρόοδο του φοιτητού. 'Όσοι αποτυγχάνουν στις εξετάσεις, εισπράττουν από την εταιρία 250 δολάρια.

Στις πολιτείες Κολοράδο, Φλωρίδα, Αϊντάχο, Μάιντ, Μισισσιππή, Νέα Υόρκη, Ρόντ 'Αϊλαντ, Τεννέσι και Ουάσιγκτων οι τοπικοί νόμοι επιτρέπουν το γάμο σε κορίτσια 12 ετών και σε αγόρια 14.

Στην πόλη Ουίλμντ υπάρχει ένα κομμωτήριο για κορίτσια. Τα κορίτσια των πλουσίων πηγαίνουν εκεί τις κοκκλές τους για περμανάντ, για χένισμα και για δάμωμα των μαλλιών. Το κομμωτήριο αυτό κάνει χρυσές δουλειές.

Ενα αμερικανικό «Γραφείο ραδιοφωνικών ακροάσεων», που έχει παραρτήματα σ' όλες τις μεγαλουπόλεις των 'Ην. Πολιτειών, παρακολουθεί νύχτα - μέρα όλες τις ραδιοφωνικές διαφημίσεις και ειδοποιεί τους πελάτες του πότε και πού αναφέρονται τα ονόματά τους.

Οι υποδηματοποιοί στις 'Ην. Πολιτείες, κατασκευάζουν το αριστερό παπούτσι λίγο μεγαλύτερο από το δεξί - γιατί το αριστερό πόδι των κανονικών ανθρώπων είναι λίγο μεγαλύτερο από το δεξί. Αντίθετα, οι αριστερόχειρες έχουν συχνά μεγαλύτερο το δεξί πόδι και χρειάζονται λίγο μεγαλύτερο το δεξί παπούτσι.

Στο 'Οχάιο, μιά γυναίκα γέννησε δίδυμα, άλλ' ο άντρας της υποστηρίζει ότι μόνο το ένα από τα δυό παιδιά είναι δικό του! Το δικαστήριο ζήτησε τη γνώμη ειδικών γυναικολόγων, οι οποίοι απεφάνθησαν, ότι μιά τέτοια διπλή πατρότης, δεν είναι κάτι αδύνατον.

Στο 'Ιλνιόντ των 'Ην. Πολιτειών ένας πτηνοτρόφος έκλεισε τις κότες του σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, που φωτιζόταν μόνο με υπεριώδεις ακτίνες. Το αποτέλεσμα ήταν εκπληκτικό: όταν έσφαζε τις κότες, το κρέας τους ήταν κάτασπρο, όχι μόνο στο στήθος, αλλά παντού, ακόμα και στα πόδια και στο λαιμό.

Στο Ρόντ 'Αϊλαντ, μιά ασφαλιστική εταιρία ασφαλίζει τους φοιτητές του Πανεπιστημίου έναντίον της άποτυχίας τους στις εξετάσεις. Τα ασφαλιστρα ποι-κίλλουν από 1 έως 2 δολάρια το μήνα, ανάλογα με τη γενική πρόοδο του φοιτητού. 'Όσοι αποτυγχάνουν στις εξετάσεις, εισπράττουν από την εταιρία 250 δολάρια.

Στις πολιτείες Κολοράδο, Φλωρίδα, Αϊντάχο, Μάιντ, Μισισσιππή, Νέα Υόρκη, Ρόντ 'Αϊλαντ, Τεννέσι και Ουάσιγκτων οι τοπικοί νόμοι επιτρέπουν το γάμο σε κορίτσια 12 ετών και σε αγόρια 14.

Στην πόλη Ουίλμντ υπάρχει ένα κομμωτήριο για κορίτσια. Τα κορίτσια των πλουσίων πηγαίνουν εκεί τις κοκκλές τους για περμανάντ, για χένισμα και για δάμωμα των μαλλιών. Το κομμωτήριο αυτό κάνει χρυσές δουλειές.

Ενα αμερικανικό «Γραφείο ραδιοφωνικών ακροάσεων», που έχει παραρτήματα σ' όλες τις μεγαλουπόλεις των 'Ην. Πολιτειών, παρακολουθεί νύχτα - μέρα όλες τις ραδιοφωνικές διαφημίσεις και ειδοποιεί τους πελάτες του πότε και πού αναφέρονται τα ονόματά τους.

Οι υποδηματοποιοί στις 'Ην. Πολιτείες, κατασκευάζουν το αριστερό παπούτσι λίγο μεγαλύτερο από το δεξί - γιατί το αριστερό πόδι των κανονικών ανθρώπων είναι λίγο μεγαλύτερο από το δεξί. Αντίθετα, οι αριστερόχειρες έχουν συχνά μεγαλύτερο το δεξί πόδι και χρειάζονται λίγο μεγαλύτερο το δεξί παπούτσι.

Στο 'Οχάιο, μιά γυναίκα γέννησε δίδυμα, άλλ' ο άντρας της υποστηρίζει ότι μόνο το ένα από τα δυό παιδιά είναι δικό του! Το δικαστήριο ζήτησε τη γνώμη ειδικών γυναικολόγων, οι οποίοι απεφάνθησαν, ότι μιά τέτοια διπλή πατρότης, δεν είναι κάτι αδύνατον.

Στο 'Ιλνιόντ των 'Ην. Πολιτειών ένας πτηνοτρόφος έκλεισε τις κότες του σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, που φωτιζόταν μόνο με υπεριώδεις ακτίνες. Το αποτέλεσμα ήταν εκπληκτικό: όταν έσφαζε τις κότες, το κρέας τους ήταν κάτασπρο, όχι μόνο στο στήθος, αλλά παντού, ακόμα και στα πόδια και στο λαιμό.

Στο Ρόντ 'Αϊλαντ, μιά ασφαλιστική εταιρία ασφαλίζει τους φοιτητές του Πανεπιστημίου έναντίον της άποτυχίας τους στις εξετάσεις. Τα ασφαλιστρα ποι-κίλλουν από 1 έως 2 δολάρια το μήνα, ανάλογα με τη γενική πρόοδο του φοιτητού. 'Όσοι αποτυγχάνουν στις εξετάσεις, εισπράττουν από την εταιρία 250 δολάρια.

Στις πολιτείες Κολοράδο, Φλωρίδα, Αϊντάχο, Μάιντ, Μισισσιππή, Νέα Υόρκη, Ρόντ 'Αϊλαντ, Τεννέσι και Ουάσιγκτων οι τοπικοί νόμοι επιτρέπουν το γάμο σε κορίτσια 12 ετών και σε αγόρια 14.

Στην πόλη Ουίλμντ υπάρχει ένα κομμωτήριο για κορίτσια. Τα κορίτσια των πλουσίων πηγαίνουν εκεί τις κοκκλές τους για περμανάντ, για χένισμα και για δάμωμα των μαλλιών. Το κομμωτήριο αυτό κάνει χρυσές δουλειές.

Ενα αμερικανικό «Γραφείο ραδιοφωνικών ακροάσεων», που έχει παραρτήματα σ' όλες τις μεγαλουπόλεις των 'Ην. Πολιτειών, παρακολουθεί νύχτα - μέρα όλες τις ραδιοφωνικές διαφημίσεις και ειδοποιεί τους πελάτες του πότε και πού αναφέρονται τα ονόματά τους.

Οι υποδηματοποιοί στις 'Ην. Πολιτείες, κατασκευάζουν το αριστερό παπούτσι λίγο μεγαλύτερο από το δεξί - γιατί το αριστερό πόδι των κανονικών ανθρώπων είναι λίγο μεγαλύτερο από το δεξί. Αντίθετα, οι αριστερόχειρες έχουν συχνά μεγαλύτερο το δεξί πόδι και χρειάζονται λίγο μεγαλύτερο το δεξί παπούτσι.

Στο 'Οχάιο, μιά γυναίκα γέννησε δίδυμα, άλλ' ο άντρας της υποστηρίζει ότι μόνο το ένα από τα δυό παιδιά είναι δικό του! Το δικαστήριο ζήτησε τη γνώμη ειδικών γυναικολόγων, οι οποίοι απεφάνθησαν, ότι μιά τέτοια διπλή πατρότης, δεν είναι κάτι αδύνατον.

Στο 'Ιλνιόντ των 'Ην. Πολιτειών ένας πτηνοτρόφος έκλεισε τις κότες του σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, που φωτιζόταν μόνο με υπεριώδεις ακτίνες. Το αποτέλεσμα ήταν εκπληκτικό: όταν έσφαζε τις κότες, το κρέας τους ήταν κάτασπρο, όχι μόνο στο στήθος, αλλά παντού, ακόμα και στα πόδια και στο λαιμό.

Στο Ρόντ 'Αϊλαντ, μιά ασφαλιστική εταιρία ασφαλίζει τους φοιτητές του Πανεπιστημίου έναντίον της άποτυχίας τους στις εξετάσεις. Τα ασφαλιστρα ποι-κίλλουν από 1 έως 2 δολάρια το μήνα, ανάλογα με τη γενική πρόοδο του φοιτητού. 'Όσοι αποτυγχάνουν στις εξετάσεις, εισπράττουν από την εταιρία 250 δολάρια.

Στις πολιτείες Κολοράδο, Φλωρίδα, Αϊντάχο, Μάιντ, Μισισσιππή, Νέα Υόρκη, Ρόντ 'Αϊλαντ, Τεννέσι και Ουάσιγκτων οι τοπικοί νόμοι επιτρέπουν το γάμο σε κορίτσια 12 ετών και σε αγόρια 14.

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ (Ουάντι Φαρίν)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ: Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.— 'Ο Γιάσος και η Λιάνα είναι εύτυχημένοι, με τη γέννησι της πανέμορφης κόρης του, που τη βαπτίζουν Σταυρούλα, το όνομα της μητέρας του Γιάσου, και Λέλια, όπως ζήτησε η Λιάνα. 'Ο Βλάντος, ενώ στην αρχή, βλέποντας εύτυχημένη με την κόρη της τη Λιάνα, υποτάσσει το αίσθημά του, στο τέλος δεν μπορεί να συγκρατηθί και της στέλνει ένα γράμμα γεμάτο απ' το πάθος, που τον φλογίζει. Η Λιάνα σκιζει το γράμμα ανακτιμένη. 'Ετού έδωσα ένα καλό μάθημα, λέει στην αδελφή της, που έχει προσέξει την ενοχλητική στάσι του Βλάντου.

11ΟΝ.— Τα μάτια του ζητιάνευαν σήμερα το έλεός μου... Θάπρεπε να βρής τρόπο να βάλης τέλος.

— Φεύγουμε, σε λίγο, για το Παρίσι... Θά τον ξεφορτωθώ για κάμποσο...

— Κτύπαε να παρατείνης... Θά μπλέξη στο μεταξύ με κάποια... και θά λύση την πολιορκία!

Η Νένα στο τραπέζι δρέθηκε κοντά του. Και δεν τον άφησε να πάρη ανάσα με τις ειρωνείες της:

— Τι επάγγελμα κι' αυτό το δικό σας, του είπε κάποια στιγμή.

— Μη διαστήτε να το κατηγορήσετε, κυρία, γιατί θά με χρειαστήτε, άργά ή γρήγορα...

— 'Ό, δεν έννοώ αυτό το επάγγελμα!... Λέω το άλλο...

— Ποιό άλλο; ρώτησε με έκπληξι έρεθισμένος...

— Αυτό, να ξελογιάζετε τις καπμένες τις γυναίκες...

— Πιστεύετε κι' έσεις σ' αυτά τα παραμύθια, πώς όταν περνάω... πέφτουν, στην αγκαλιά μου, από τά... μπαλόνια;

— Έλάτε τώρα... κι' όλος ο κόσμος, έξέρι το κατάστιχο...

— Ποιό κατάστιχο; ρώτησε ο γιατρός, κουρδισμένος.

— Το κατάστιχο που τις γράφετε... 'Ηθελα, όμως, να ξέρω τί καταλαβαίνετε, όταν καμιά φορά, το φυλλομετράτε!...

— Δεν είναι τόσο πολλές, όσο φαντάζεστε... και δεν έχω κανένα κατάστιχο... 'Αλλ' αν υποθέσουμε πώς είχα, τι άλλο θά μπορούσα να ιδώ, φυλλομετρώντας το, από... δερεσέδια;...

— Τι έγωισμός!... Μήπως θέλατε να τις δήτε, νεκρές, στα πόδια σας;

— Κάθε άλλο... 'Όταν, όμως, ξεκινά κανένας για μεγάλο ταξίδι, δεν είναι καθόλου εύχαριστο, στο γύρισμα του πρώτου κάθου, να βλέπη το πλοίο του να κάβεται στα ρηχά!...

Και, σηκώνοντας τα μάτια ψηλά, της άπαγγειλε σιγανά:

«Το πάθος το τρανό ζητώ, που όριζει τη μοίρα της ζωής σά νάταν ζένη. Και την τρανή απόφασι χαρίζει που ρίχνονται στα κύματα οι πνιγμένοι».

— Είσαστε, βλέπω, και ποιητής! Έκαμε ειρωνικά, η Νένα.

— Δεν είναι δικό μου οι στίχοι... Ούτε θυμάμαι πιά τίνος είναι... Μιά φορά είναι οι μόνοι στίχοι, που έξω απ' όλη την ελληνική ποίησι... 'Η αγάπη, κυρία, είναι πολυτάραχος ώκεανός... 'Εγώ ρίχνω-μαι γυμνός στην απεραντοσύνη του... Κι' αυτές τις βλέπω να στέκουν στην ακτή και ν' αντλούν με τη δαχτυλήθρα τους...

— 'Ο θόρυβος του δείπνου σκέπασε τα τελευταία λόγια. 'Όταν οι καλεσμένοι φύγανε κι' ανέθηκαν να κοιμηθούν, η Νένα

ζύγωσε τη Λιάνα, της έσφιξε το χέρι και της ψιθύρισε, λαχταρισμένη:

— 'Αδερφούλα μου, φυλάξου απ' αυτόν!... Με είδες πού κουβέντιαζε... 'Ο κίνδυνος είναι μεγάλος... Θαρρώ πως είναι δυνατά έρωτευμένος μαζί σου!... Και δεν είναι άνθρωπος να τά βάλη κάτω...

— 'Ησυχασε, της είπε η Λιάνα, τον ξέρω τον έρωτά του... 'Ένας χοντροκομμένος πόθος... αναθυμιάσις αίματος... δεν τον φοβάμαι!...

— 'Ελεγε την αλήθεια; 'Ηταν σίγουρη γι' αυτό πούλεγε;... Πόσο θάταν εύτυχημένη αν τόξερε κι' η ίδια!

Μα τα ψέματα σώθηκαν για το ταξίδι. Δεν είχε περάσει μιά βδομάδα, που ο Γιάσος, γυρίζοντας από την πολιτεία με το Γρέγο, ανέθηκε, λαχανιασμένος, για να της πη με κοφτές φρασούλες:

— Άκου, αγάπη μου!... 'Αναχώρησι από τον Πειραιά για Μασσαλία, ώρα έννητά το πρωί... Ατμόπλοιο «Φράνς», έταιρία «Μεσσαζερ-Μαριτίμ», καμπίνα πολυτελείας... Μπουγιαμπέσα στού Μπασώ...

— Αναχώρησις, το άλλο βράδυ, με το έξπρες για Παρίσι... 'Αφίξις πρωί... Ξενοδοχείο «Γκριγιόν», πλατεία 'Ομονοίας. Και τρελλή ζωή για βδομάδες!...

— 'Η Λιάνα χύθηκε στην αγκαλιά του, περιβαλε το λαιμό του, τον φίλησε:

— Πότε φεύγουμε;

— Τρείς του Δεκέμβρη από δώ... Πρέπει να ετοιμάζεσαι... 'Αλλά πρώτα απ' όλα πρέπει να σιγουρευτούμε για το παιδί... Δεν έχει πιά ανάγκη από το στήθος σου... μπορεί να τραφή θαυμάσια με τ' αγνά γάλα α του κ

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΙ

Ο Ρωμαίος Αυτοκράτωρ Καλιγούλας συνήθιζε να κάνει φοβερούς μορφοποιήσεις στους καλεσμένους του σε γεύμα. Δοκίμαζε, μάλιστα, έπι ώρες, πριν από το συμπόσιο, τους μορφοποιούμενους αυτούς μπροστά στον καθρέφτη, γιὰ να είναι δέξιοι γιὰ την έπιτυχία τους.

Όταν ο "Εδισον εκάλειτο σε γεύμα, η έφερνε μαζί του το φαγητό που ήθελε η έτρωγε πριν και πήγαινε χορτάτος στο γεύμα.

Ο Σέλλεϋ διάβαζε καταπληκτικά. Συχνά, διάβαζε 16 ώρες την ημέρα και τις περισσότερες ώρες διάβαζε όρθιος.

Ο διάσημος "Άγγλος συγγραφέας Νττέ Κούντνυ δεν επέτρεπε ποτέ τα βιβλία που δανειζόταν, ούτε καν φρόντιζε γι' αυτά. "Οσοδήποτε σπάνιο ή πολύτιμο κι' αν ήταν το βιβλίο, ο Νττέ Κούντνυ το κατέστρεφε, κόβοντας άκόμα και μιά παράγραφο, αν τύχαινε να τον ένδιαφέρη, γιατί βαρύνταν να την αντιγράψη.

Ο Ντάντε κάθισε κάποτε στο δρόμο και διάβαζε ένα βιβλίο επί τρεις ώρες, χωρίς να προσέξη ότι γύρω του είχε αρχίσει... μάχη μεταξύ αντιπάλων στρατευμάτων.

ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΓΟΝΕΙΣ

Ένας γυιός μιλάει: "Ένδεκα χρόνων: «Οι γονείς μου είναι σπουδαίοι. Τά ξέρουν όλα».

Δεκάξη χρόνων: «Ασφαλώς, οι γονείς μου δεν είναι τόσο σπουδαίοι, όσο νόμιζα. Δεν τα ξέρουν όλα».

Δεκαεννιά χρόνων: «Οι γονείς μου νομίζουν ότι έχουν πάντοτε δίκιο, αλλά η αλήθεια είναι ότι ξέρουν ελάχιστα, σε σύγκριση με όσα ξέρω εγώ».

Είκοσι δύο χρόνων: «Οι γονείς μου δεν καταβαίνουν τους νέους. Δεν έχουν τίποτε το κοινό με τη νέα γενιά».

Τριάντε χρόνων: «Η αλήθεια είναι, ότι οι γονείς μου είχαν δίκιο σε πολλά πράγματα».

Πενήντα χρόνων: «Οι γονείς μου ήταν θαυμάσιοι άνθρωποι. Είχαν καθαρό μυαλό κι' έκαναν πάντα ό,τι έπρεπε την κατάλληλη στιγμή».

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

000. Πού θα πάνε τα πατίνια; Υπάλληλος: Το ένα όδoς Κανάρη 64, το άλλο Λιοσίων 240 και το τρίτο 'Ιθακής 165...

Πωλητής (κτυπάει το κεφάλι του): Αυτό μ' έφαγε!! (Ο υπάλληλος πληρώνει και φύγει)

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στις 3 μετά το μεσημέρι. Στο Σταθμό των Πρώτων Βοηθειών. Μπάζουν σε μιά αίθουσα με φορεία την Αη Γιαγιά, τη Βα Γιαγιά, το θείο Τέρρυ, τη Φώφη και τον Παντελή).

Α' Νοσοκόμος: Σεισμός έγινε και τους πλάκωσε το σπίτι τους; Β' Νοσοκόμος: Πατίνι πήγαν να μάθουν το Μπέμπη τους κι' έσπασαν οι γρηές τα πόδια τους, ή μαντάμ το χέρι της κι' ο άλλος το κεφάλι του.

Α' Νοσοκόμος: Ο Άμερικανός; Β' Νοσοκόμος: Αυτός έπαθε έξάρθρωση της σπονδυλικής στήλης.

Παντελής: Ωχ! Και τί θα πω στο γραφείο;

Υπάλληλος (που τον έχουν φέρει με φορείο χωριστά): Μην άνησυχής. Το γραφείο θα μείνη δεκατέντε μέρες κλειστό.

Παντελής: Ποιός τότε;

Υπάλληλος: Ο διευθυντής.

Παντελής: Έδω είναι κι' αυτός;

Υπάλληλος: Όχι! Το διευθυντή τον πήγανε κατ' ευθείαν στο νοσοκομείο.

ΑΥΛΑΙΑ

Η μέλλουσα

— Νά μ' έπηρεάζη; Τί λόγος... Η καρδιά μου, ωστόσο, είχε παγώσει μέσα στο στήθος μου.

Και ήρθε το Σάββατο και ο Ντίκ κατέφθασε, επί τέλους, κατά το άπομεσήμερο, με το κορίτσι του. Το πρώτο πράμα που μου έκανε έντύπωση ήταν πώς προσπαθούσε να την ένθαρρύνη γιὰ να με πλησιάσει, ενώ ήταν φανερό πώς εκείνη δεν είχε καμμία ανάγκη ένθαρρυνσεως, κάθε άλλο μάλιστα. Το ύφος της ήταν ύφος κατακτητού. Με κύτταξε με τα λαμπερά της μάτια, έγειρε λίγο το κεφάλι της και είπε:

— Ω, Ντίκ, είναι φοβερό. Είναι τόσο φρικτά νέα και όμορφη ή μαμά σου. Έπρεπε να με είχες προειδοποιήσει.

Το κομπλιμέντο της ήταν υπερβολικό. Μπήκαμε μέσα και με μιά πλατειά κίνηση έβγαλε το αδιόδρεχό της, πιστολιώντας τον Ντίκ, έμένα και τους τοίχους του σπιτιού μου. Σά να είχε κάνει κάποιο έξαιρετικά έπιτυχημένο άστέιο, άρχισε να γελά.

— Πωπώ, είπε, κόντευα να σάς πνίξω. Γέλασε κι' ο Ντίκ και —τί να κάνω — γέλασα κι' εγώ.

Ένώ παίρναμε το σοάι, μου ξανάπε αρκετές φορές, ότι είμαι νέα και χαριτωμένη και ότι, στο έξη, θα με λήη «Κίτ». Στα καλά καθούμενα Κίτ. Σημειώστε, πώς είχαμε γνωριστή μόλις πρό δύο έρων. Τέλος πάντων...

νύφη μου

ΤΗΣ ΠΑΜΕΛΑ ΧΑΝΣΦΟΡΝΤ ΤΖΟΝΣΟΝ

το δώσαμε ένα πάρτυ γιὰ ν' αναγγείλουμε τους άρραβώνες τους. Κάλεσα αρκετών κόσμο, άνάμεσα σ' όλους και τον Χάρρυ "Ελ-λιότ. Ο Χάρρυ με είχε ζητήσει σε γάμο λίγον καιρό μετά το θάνατο του άντρός μου. Δεν είχα δεχτή, παρ' όλο που ο Χάρρυ είναι πολύ γοητευτικός άντρας, γιατί ήξερα, πώς θα μου έμενε πιστός μόνον έφ' όσον δε θα έκανα το λάθος να τον παντρευτώ.

Γιὰ να μη τα πολυλογώ, δεν ήταν πολλή ώρα που είχε άρχισει το πάρτυ, όταν έννοιωσα την ανάγκη να δω στη θεράντα να πάρω λίγο αέρα. Όπου, ξαφνικά, τί νομίζετε πώς βλέπω; Το Χάρρυ — που από την πρώτη στιγμή η Σήλια επέμενε να τον άποκαλή «θείο Χάρρυ», ο Θεός έξερει γιατί — το Χάρρυ, λοιπόν, να την έχη άγκαλιασμένη, τη μέλλουσα νύφη μου, και να τη φιλή. Ο-ταν με είδε, η Σήλια, δεν τάχασε καθόλου.

— Πωπώ, θείε, είπε γελώντας, την πάθαμε.

Έπειτα, σά να μην είχε συμβη τίποτε, με πήρε απ' το μπράτσο και με παρέσυρε στη σάλα.

— Δεν πιστεύω να το πήρες στα σοβαρά, Κίτ; μου είπε όταν πρόσεξε το σκυθρωπό μου ύφος.

— Δυστυχώς, το πήρα πολύ σοβαρά, της άπάντησα.

— Δεν είμαστε καλά. Όρες είναι να το πής και στον Ντίκ.

— Άγαπητή μου, νομίζω πώς δεν μπορώ να κάνω αλλιώς.

— Ω, Κίτ, ήταν η άπάντησής της, με άπογοητεύεις στ' αλήθεια. "Εχεις κι' εσύ το Οιδιπόδειο σύμπλεγμα, όπως οι περισσότερες μητέρες. Και εγώ που νόμιζα πώς είσαι διαφορετική...

Λέγοντας αυτά, με ύφος πραγματικής αηδίας, άφησε το μπράτσο μου κι' άνακατώθηκε με τον κόσμο. Σκέφτηκα τον Ντίκ. Τί δυστυχισμένο που θα τον έκανα αν του τόλεγα. Σκέφτηκα κι' αυτά που μου είχε πη η Σήλια. Κι' αποφάσισα ν' άφήσω να περάσει πρώτα η νύχτα κι' ύστερα να πάρω όριστικές αποφάσεις.

Την άλλη μέρα το πρωί, όταν σηκώθηκα, ο Ντίκ και η Σήλια είχαν φύγει. Και το έ-πόμενο Σάββατοκύριακο δεν ήρθαν καθόλου. Τη Δευτέρα, όμως, βλέπω τον Ντίκ να μπαίνει ξαφνικά στο δωμάτιό μου, άσπρος σαν το πανί.

— Η Σήλια μου τα είπε όλα, με πληροφόρησε. Στην αρχή, δέβαια, έγινα έξω φρενών. Άνθρωπος είμαι κι' εγώ. Ύστερα, δ-

μως, έβαλε τα κλάματα. Ήταν φοβερό να βλέπη κανείς τη Σήλια να κλαίη. Μπορούσα να μην τη συγχωρήσω; "Εχει τόσα προτερήματα κι' είμαι δέξιος, πώς δε θα το ξανακάνη. Μου το ύποσχέθηκε.

— Έ, πάλι καλά, τον διέκοπα.

— Καθόλου καλά, συνέχισε ο Ντίκ. Γιατί τώρα δε θέλει εκείνη να με παντρευτή. "Αν δε τη συγχωρήσης κι' εσύ, είπε, δεν είναι δυνατόν να γίνη τίποτε.

"Εγίνα έξω φρενών. Κι' εγώ είμαι άνθρωπος, βλέπετε. Του είπα απ' την καλή κι' απ' την άνάποδη τη γνώμη μου γιὰ τους τρόπους της Σήλια.

Έκείνος με κύτταξε με μίσος — γιὰ πρώτη φορά στη ζωή του με μίσος — και μου είπε:

— Ποτέ δεν τ' άπείμενα, πώς θα είσαι κι' εσύ σαν τις άλλες.

— Τί θέλεις να κάνω, δηλαδή; ρώτησα χωρίς πνοή απ' το θυμό μου.

— Νά της γράψης και να της ζητήσεις συγγνώμη.

Τον κύτταξα, με κύτταξε... Έπειτα ώρμησε έξω, μήπε στο αυτοκίνητό του κι' έφυγε.

Και νάμαι τώρα καθισμένη στο γραφείο μου, μη ξέροντας τί να κάνω. "Αν της γράψω... θα είναι τάχα ευτυχισμένος ο Ντίκ μαζί της; "Αν πάλι, όμως, δεν της γράψω, ξέρω πώς θα δημιουργήσω άνάμεσα σε μένα και στο παιδί μου ένα χάσμα που θα είναι άγεφύρωτο.

Δεν ξέρω πώς ν' άρχίσω. (Θεέ μου, πόσο την άντιπαθώ!). Πρέπει, όμως, να γράψω. Κι' άρχίζω:

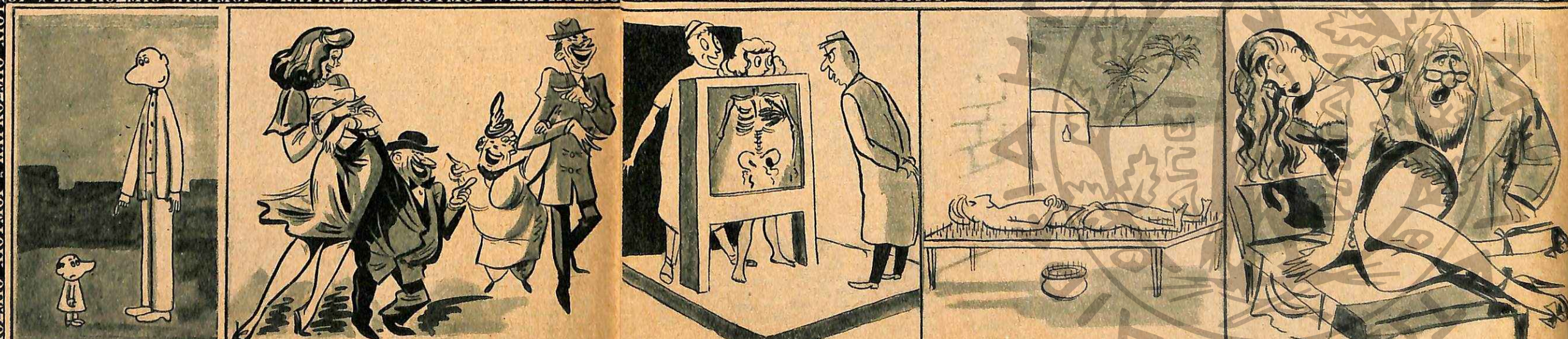
«Άγαπητή μου Σήλια, πώς μπόρεσες να φανταστής, ότι δε σε συμπαθώ πιά μόνο και μόνο γιὰ κείνο το άνόητο περιστατικό; Είχα σαστίσει, δέβαια, κάτω, όταν σάς είδα έτσι στη θεράντα, έχω, όμως, αρκετή πείρα γιὰ να ξέρω πόσο λίγη σημασία έχουν, πραγματικά, κάτι τέτοια. Έλπίζω, λοιπόν, πώς γρήγορα θα σε δώ πάλι κοντά μας και σε φιλώ.

Η μέλλουσα μητέρα σου».

Ξαναδιαβάω το γράμμα. Και σκέφτομαι: "Αραγε, ένήργησα σωστά; Ποιός απ' όλους μας, άραγε, είναι πιότερο γελασμένος σ' αυτή την ιστορία; Δεν είμαι σε θέση να κρίνω ακόμη. Άλλά γι' αυτό, Θεέ μου, να μην είμαι μιά άπλη γυναικούλα, να της ξερω-ρίζωω τα μαλλιά, της κυρίας Σήλια;

★ ★

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο ΨΗΛΟΨ — Και πρόσεξε, να σταθείς στο ύψος σου.
ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ — Ανθρώπων έκαστος δύο πήρας φέρει...
Κύριε συνάδελφε, κάτω τα χέρια!
ΚΟΜΦΟΡ — Δε βλέπω να έχετε τίποτα το εξαιρετικό!
ΣΤΡΑΒΟΜΑΡΑ — Δε βλέπω να έχετε τίποτα το εξαιρετικό!

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Ε. ΦΙΛΙΠΠΣ ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

ΓΛ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.— Στο μικρό πανδοχείο, όπου γευματίζει με τους δύο μεσημέριους ξένους, τον Πόρλ και τον Γκράουντ, ο Μάρτιν Μπάρνες παίρνει ένα φάκελλο, που περιέχει μία άδεια εισόδου στον πύργο του λόρδου "Αρντριγκτον". Ο Πόρλ προσφέρει δύο χιλιάδες στον Μάρτιν, για να του πάρει την άδεια. Ο νέος αρνείται και επειδή ο Πόρλ δείχνει έξαφνα επιθετικές διαθέσεις, υποχρεώνεται να τον χτυπήσει. «Είσαι απεισθητικός νέος και θα μετανοήσεις μία μέρα πικρά για την απεισθητικότητά σου», τον απειλεί ο Πόρλ, έμποδίζοντας, όμως, τον Γκράουντ να σύρει το πιστόλι του. Στον πύργο, ο Μάρτιν γίνεται δεκτός από το λόρδο, που του εκμυστηρεύεται, ότι ανησυχεί για το μέλλον της θετής κήρης του Λαουρίτας, μιας πολύ όμορφης κοπέλλας δεκαεφτά χρονών, που έχει μόλις τελειώσει το κολλέγιο και ζή τώρα μαζί του. «Φοβούμαι», λέγει, «ότι, τελικά, οι προσπάθειές μου δε θα τη σώσουν». «Από τι;» ρωτά ο Μάρτιν. «Από τη σκιά της τραγωδίας που έδρανε τα πρώτα της χρόνια», είναι η απάντησις.

6ΟΝ. Ο Μάρτιν ξεροκατάπιε. Του ήταν αδύνατο να καταλάβει γιατί ο λόρδος "Αρντριγκτον" συζητούσε μαζί του επάνω σ' αυτό το θέμα. «Ίσως ο λόρδος να μάντευσε τις σκέψεις μου, γιατί, όταν ξαναμίλησε ύστερα από μερικές στιγμές, ο τόνος της φωνής του ήταν έντελως αλλαγμένος.

— «Ας ξαναδούμε, είπε, στην αίτια της επισημείωσής σου. Είλικρινώς, κύριε Μπάρνες, πίστευα πως ήμουν καταδικασμένος σε θάνατο όταν σου δώρησα τις όγδοντα χιλιάδες. Μολονότι, όμως, δεν πέθανα, ολόκληρο το ποσό θα μείνει δικό σου. Ο Μάρτιν ανέπνευσε με ανάκουφισι.

— «Ομολογώ, πως η δήλωσής σας μου προξέει μεγάλη ευχαρίστησι, είπε.

— Γιατί, όμως, ήρθες να μου κάμης αυτή την πρότασι; Πίστευες πως ήμουν πραγματικά φτωχός;

— Πίστευα ότι μου είχατε πη σεις ο ίδιος. Σήμερα το πρωί, όμως, πληροφορήθηκα πως ο πύργος σας είναι πραγματικό μουσειό γεμάτο από ανέκτιμους καλλιτεχνικούς θησαυρούς. Γι' αυτό, υποθέτω, άπαγορεύετε τόσο αυστηρά την είσοδο στους ξένους;

— «Α, όχι! Στους θησαυρούς του Πύργου δε δίνω την παραμικρή σημασία. Απαγορεύω την είσοδο στους ξένους επειδή, ακριβώς, αυτούς τους ξένους φοβούμαι... Οι ξένοι είναι οι μεγάλοι τρόμος της ζωής μου.

Ο Μάρτιν κύτταξε με περιέργεια τον άκατανόητο αυτόν άνθρωπο.

— Δε νομίζε-ε, πως η λέξις τρόμος είναι κάπως υπερβολική; παρατήρησε. «Επιτρέψτε μου να σας πω, ότι δε φαίνεστε ανθρώπος που τρομάζει πολύ εύκολα.

— Ναι... Άλλοτε δεν ήξερα τί σημαίνει η λέξις τρόμος. Και τώρα ακόμη, ο φυσικός, ο σωματικός φόβος είναι κάτι το άγνωστο για μένα. Υπάρχει, όμως, νεαρό μου, ένα είδος πνευματικής δειλίας, που είναι αληθινό μαρτύριο. Υπάρχει ο τρόμος που νοιώθουν τα νεύρα... Αυτό το φοβερό, το ακαθόριστο συναίσθημα που μπορεί να κάμη ανθρώπους γενναίους σαν έμένα να ζουν άμπαρμένοι πίσω από τοίχους πανύψηλους.

Και πάλι ευθίστηκε σε σκέψεις. Μαύρη μελαγχολία σκίαζε τα λεπτά, αριστοκρατικά χαρακτηριστικά του. Ξαφνικά, όμως, με μία προσπάθεια, έδιωξε τις πένθιμες σκέψεις από το μυαλό του.

— «Ας τ' αφήσουμε αυτά, είπε. Δέχτηκα να σε ιδώ, φίλε μου, με την ελπίδα πως η συντροφιά σου θα με διασκεδάσει και όχι για να ξεθάψουμε μαζί φαντάσματα. Πες μου, λοιπόν, πως σου φαίνεται η

καινούργια σου ζωή; Τί σκέφτεσαι να κάμης;

— Προς το παρόν τίποτε το συγκεκριμένο. Αφήνω τις ημέρες να κυλούν ήσυχα. Διαβάζω τα βιβλία που μου άρεσουν, παίζω ύπην ώρα θέλω κριкет και τένις, διασκεδάω σύμφωνα με τα γούστα μου. Αργότερα, ίσως ταξιδεύω.

— Κοινωνικώς πως τα πάζ, «Έχεις εξαιρετικά καλή εμφάνισι, τα λόγια σου είναι μετρημένα και, αν ήθελες, θα μπορούσες, χωρίς στίς όγδοντα χιλιάδες σου, να ελσχωρήσεις στους κύκλους των κοσμικών νέων.

— «Α, όχι σ' αυτό το πεδίο δεν πρόκειται να καταβάλω την παραμικρή προσπάθεια, δήλωσε ο Μάρτιν. «Ελπίζω ότι, βαθμύδυν, ύστερα από μίαν δμάλην εξέλιξι, θα κα'αλαβώ στην κοινωνία την κατάλληλη θέση. Δε θέλω διαόλου, να είμαι ο έσχατος μεταξύ των πρώτων. Σιγα-σιγά, θα δρώ το περιβάλλον που ταιριάζει περισσότερο στύ χαρακτήρα μου.

Ο λόρδος "Αρντριγκτον" είχε σηκωθεί και άκουγε προσεκτικά το συνομιλήτη του.

— «Η φύσις σ' έχει προικίσει με πολλήν εξυπνάδα κι' εύθυκρία, παρατήρησε. Σήμερα μου φαίνεσαι πιο συμπαθητικός από κείνο το δράκν όπου συναντηθήκαμε για πρώτη φορά... Βασανίστηκες αρκετά για να περάσεις ι; κατώφλι αυτού του σπιτιού, κύριε Μπάρνες. Τώρα, όμως, που βρίσκεσαι μέσα, κάνε μου τη χάρι να μείνης μερικές ημέρες ως φιλοξενούμενός μου.

Ο Μάρτιν τ' έχασε.

— Πώς; έκαμε. Να μείνω εδώ, στο "Αρντριγκτον Χώλ;

— Γιατί όχι; Έλπίζω να μην πλήξης. Θα έχης για συντροφιά την ανηψία μου και την κόρη μου, που, όμολογουμένως, είναι ωραιότατα κορίτσια και παίζουν περίφημο τένις. Δέχεσαι την πρόσκλησί μου, υποθέτω;

— Βεβαίως γιατί το δέχομαι! Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί μου προτείνετε να μείνω, αλλά, παντως, θα μείνω!

— Έχεις ρούχα μαζί σου;

— Ναι, δυο βαλίτσες στο ξενοδοχείο «Λίνκολν», στο Νόρουιτς.

— Θα στείλω να τις πέρουν... Και τώρα, ως περάσουμε στη θεράντα, όπου η λαίδη Μιούριελ και η Λαουρίτα μάς περιμένουν για το τσάι.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, άκουσθηκε ο υπόκωφος ήχος ενός γκούγκ.

Ο λόρδος άνοιξε μία πόρτα στο βάθος του δωματίου και, αφού πέρασαν από ένα μεγάλο σαλόνι, βγήκαν στην απέραντη, ανθοστολισμένη θεράντα, που κατείχε ολόκληρη την άριστερη πλευρά της προσόψεως του πύργου.

Καθισμένες σε χαμηλές ψάθινες πολυθρόνες, η λαίδη Μιούριελ και η Λαουρίτα συνωμιλούσαν σε ζωηρό τόνο. «Ανάμεσα τους, επάνω σ' ένα κομψό τραπέζακι, ήταν σεβδρισμένο το τσάι. Καθώς οι δυο άντρες προχωρούσαν προς το μέρος τους, ο Μάρτιν άκουσε τη λαίδη Μιούριελ να προφέρει τ' όνομά του. Μόλις, όμως, τους είδαν, οι δυο νέες διέκοψαν άπτοτομα τη συνομιλία τους.

— Νομίζω πως οι συστάσεις περιτεύουν, αφού ο κύριος Μπάρνες γνωρίζει ήδη και τη μία και την άλλη από σας, παρατήρησε ο λόρδος "Αρντριγκτον".

Οι δυο νέες κύτταξαν τον Μάρτιν, χαμογελώντας φιλικά.

— Θαυμάζω το αυτόκίνητό σας, κύριε Μπάρνες, είπε η λαίδη Μιούριελ. Πρέπει να είστε φοβερά έγωιστής για να ταξιδεύετε έσι μόνος... χωρίς ευχάριστη συντροφιά.

— «Έπεισα τον κύριο Μπάρνες ν' αλλάξη σχέδια και να μείνη μερικές ημέρες μαζί μας, είπε ο λόρδος "Αρντριγκτον".

Λαουρίτα, φρόντισε να ειδοποιήσης σχετικώς την κυρία Χόλμς. Να έτοιμαστή το καλύτερο διαμέρισμα της μεσημέρινης πλευράς. «Εν τώ μεταξύ, κάντε μου τη χάρι να μου δώσετε λίγο τσάι.

Η Λαουρίτα προθυμοποιήθηκε να τον σεβδίσει.

— Τί περίφημη ιδέα να τον κρατήσης εδώ, πατερούλη! είπε με παιδικαστική χαρά.

Τα μάγουλα της είχαν κοκκινίσει και τα μαύρα μάτια της έλαμπαν.

— Θα με πάτε περίπατο με το αυτοκίνητο, κύριε Μπάρνες; οώτησε.

— Μ' εξαίρετική ευχαρίστησι...

— Και θα έχετε την καλωσύνη να παίξετε τένις μαζί μου; ρώτησε η λαίδη Μιούριελ.

— «Αν έχετε καμμία περισσευούμενη ρακέττα... είπε ο Μάρτιν.

Ο λόρδος "Αρντριγκτον, εν τώ μεταξύ, είχε άδειασει το φλυτζάνι του, χωρίς να καθίσει.

— Σε παραδίδω στίς φροντίδες των νεαρών αυτών δεσποινίδων, κύριε Μπάρνες, είπε. Θα στείλω άμέσως άνθρωπο στο ξενοδοχείο για τίς βαλίτσες σου. Στίς όχτώ καθόμαστε συνήθως στο τραπέζι για το δείπνο.

Φαίνονταν πάλι άφηρημένος, χαμένος στους στοχασμούς του.

— Καθίστε, λοιπόν, κύριε Μπάρνες, είπε η λαίδη Μιούριελ μόλις έφυγε ο θεός της. Καθίστε σ' αυτή την πολυθρόνα, κοντά μας... Έτσι, τώρα είστε βαμμάσια...

Με νωχελικές κινήσεις άναψε ένα τσιγάρο.

— Πρέπει να είστε εξαιρετικά γευναίος άνθρωπος, κύριε Μπάρνες, συνέχισε, για να δεχτήτε την προσκλησι του θείου μου. Σκεφτήτε, πως η Λαουρίτα δεν έχει μίαν εβδομάδα που άποτινάγε το ζυγό του ολκοτροφείου και διηγά γι' αντρική συντροφιά. Αλλά κι' έγω, άπ' αυτή την άποψι, δε βρίσκομαι σε καλύτερη κατάσταση. Τέσσερες ολόκληρες ημέρες τώρα ζω σ' αυτή την έρημιά. Η φτώχεια, βλέπετε, μ' ανάγκασε ν' αυτοεξορίστω... Αναρωτιέμαι πως θα σας μοιραστούμε, κύριε Μπάρνες, έγω και η εξαδέλφη μου;

— Το τσάι σας, κύριε Μπάρνες, είπε με τη γλυκειά φωνή της η Λαουρίτα.

Ο Μάρτιν έστρεψε το κεφάλι και παρατήρησε άμέσως τη λάμψι που φώτιζε τα μάτια της Λαουρίτας. Η λάμψις αυτή και το χαμόγελο που τη συνόδευε, του προξένοσαν συναισθήματα πολύ περιεργα, που θα του ήταν αδύνατο να καθορίσει. Παντως, δυσάρεστα δεν ήταν...

Η Λαουρίτα του έδωσε το φλυτζάνι και, έπει α, έφερε την πολυθρόνα κοντύτερα στη δική του.

— Ο κύριος Μπάρνες όφειλει να φανή ιδιαίτερος καλός κι' ευγενικός μαζί μου, είπε. Πρώτα από άλληλεγγύη: γιατί, αν και ο πύργος αυτός είναι ο μόνιμος και άγαπημένος τόπος διαμονής του πατέρα μου, τον έχω επισκεφτεί τόσο λίγες φορές, ώστε, ουσιαστικά, είμαι ξένη εδώ όσο κι' εκείνος. Εκτός άπ' αυτό, όμως, η άθωότης μου, νομίζω, πρέπει να τον συγκινήσει και να τον γοητέψη.

— Το άγγελικό της ύφος δεν πρέπει να σας εξαπατήσει, κύριε Μπάρνες, τον έσυμπάθησε η Λαίδη Μιούριελ. Παρά τίς προσφύσεις των καθηγητριών της να της έμφυσήσουν αρχές σύμφωνες με τα διδάγματα της ήθικης και της θρησκείας, η Λαουρίτα διατήρησε μέσα της το δαίμονα της πονηρίας...

— Ω, ξέρεις πολύ καλά, πως είμαι το άθωότερο πλάσμα του κόσμου, διαμαρτυρήθηκε η Λαουρίτα.

— Υποκρισίες δλ' αυτά, δήλωσε η Λαίδη Μιούριελ. Ενώ κύτταξε έμένα, κύριε Μπάρνες, και θαυμάσε με. Είμαι ένα άπ' τα ευγενέστερα δημιουργήματα του συγχρόνου πολιτισμού: μία χειραφετημένη γυναίκα. Η ελίκρινεα λάμπει στο πρόσωπό μου... Κύριε Μπάρνες, γιατί σ' απαιείτε;

— Δεν ξέρω τί να πω, όμολόγησε ο Μάρτιν.

— Ε, βέβαια, σάστισε ο άνθρωπος, έκαμε η Λαουρίτα. Η γοητευτική εξαδέλφη

μου, κύριε Μπάρνες, ακολουθεί πάντοτε αυτή την τακτική: Παραζαλίζει με την ευφράδεια της τούς άντρες που θέλει να ξελογιάσει. Σεις, όμως, φαίνεστε έξυπνος νέος κι' έλπίζω ν' άποφύγετε τελικά την παγίδα.

— Πρέπει να παραδεχτώ, ότι, παρά την ηλικία σου, είσαι επικίνδυνη αντίζηλος, Λαουρίτα, μουμούρισε η λαίδη Μιούριελ. Μου φαίνεται, όμως, πως θα έκανες καλά να δώσης από τώρα τίς απαραίτητες οδηγίες στην κυρία Χόλμς σχετικά με το διαμέρισμα του κυρίου Μπάρνες. Τακτοποίησε αυτό το ζήτημα και, μετά, βλέπουμε πως θα διασκεδάσουμε τον ξένο μας ως την ώρα του δείπνου.

Η Λαουρίτα έκαμε ένα χαριτωμένο μορφασμό.

— Δεν έχω την παραμικρή διάθεσι να σ' αφήσω μόνη μαζί του, δήλωσε. Δε θάταν δίκαιο προς τον έαυτό μου. Έσυ είσαι ήδη η παλαιότερη φίλη.

Η Μιούριελ σηκώθηκε από την πολυθρόνα της με προσποιητή άπροθυμία.

— Αφού είν' έτσι, όφειλω να θυσιαστώ. Θάρθω μαζί σου, Λαουρίτα, και, ενώ έμεις θα φροντίζουμε να του εξασφαλίσουμε όσο το δυνατόν πιο ευχάριστη διαμονή στο "Αρντριγκτον Χώλ, ο κύριος Μπάρνες θα έπωφεληθί για να όδηγήσει το αυτόκίνητό του στο γκαράζ. Θα στρίψετε άριστερα, κύριε Μπάρνες, και θα μπητέ στην πρώτη αλλη που θα δρήςτε στο δρόμο σας. Το γκαράζ βρίσκεται στο δάθος.

Ο Μάρτιν συμμορφώθηκε με τίς οδηγίες της.

Καθώς προχωρούσε άργά επάνω στο χαλικοστρωμένο δρόμο, παρατήρησε πως όλα τα παράθυρα του πρώτου πατώματος ήταν σιδερόφραχτα. Τα χοντρά κάγκελλα ήταν φρεσκοβαμμένα και φαίνονταν να είχαν τοποθετηθί προσφάτως.

Στη μεγάλη αλλη, τον υποδέχτηκε ένας κατασφαισμένος άντρας. Αυτός άνοιξε τη συρτή πόρτα του γκαράζ για να περάσει μέσα ο ξένος και, καθώς έπεριμενε στο κατώφλι με το σακκάκι του ξεκούμπωτο και τα χέρια στίς τσέπες, ο Μάρτιν είδε μία

θήκη περιστρόφου, άναμφισβήτητα γεμάτη, κρεμασμένη στη ζώνη του.

— Θα φοβάστε, άσφαλώς, μήπως σας έπισκεφτούν διαρρήκτες, του είπε, προσφέροντάς του ένα τσιγάρο.

Ο φύλακας φαίνονταν κουρασμένος, καταπονημένος, σά να μη κοιμόταν άρκετά. — Δε θα μπορούσα να σας πω τί ακριβώς φοβόμαστε, κύριε, άποκρίθηκε μ' έμπιστευτικό τόνο.

ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΣ, ο Μάρτιν, κάθισε για να καπνίση το τσιγάρο του σ' ένα παγκάκι, κάτω από ένα θεόρατο κέδρο, άντίκρυ στη θεράντα. Η Λαουρίτα δεν άργησε να φανή. Μόλις τον είδε, κατέβηκε κι' αυτή στον κήπο και διευθύθηκε προς το μέρος του γελαστή κι' άνάλαφρη. Ο Μάρτιν την κύτταξε με θαυμασμό.

Το κορίτσι αυτό, που άνηκε σήμερα στην άγγλική άριστοκρατία, είχε κληρονομήσει όλη τη χάρι και την κομψότητα μίας ράτσας χορευτών και χορευτριών. Βλέποντάς την να πλησιάζη, ο Μάρτιν είχε την έντύπωσι, ότι, με την πρώ η πνοή του ανέμου, τα πόδια της θα έπαυαν ν' άγγίζουν το έδαφος και το λεπτό της σώμα θα ύψωνόταν ψηλά, για να διαλυθί μέσα στο γαλάζιο του ουρανού.

Το χαμόγελό της, όταν έσταμάτησε μπροστά του, ήταν κυριολεκτικά έκθαμβωτικό.

— Δε φταίω έγω αν σας άπογοητεύω επειδή έμφανίζομαι μόνη μου, είπε γελώντας. Η Μιούριελ είναι άπασχολημένη με την άλληλογραφία της και δεν είχα την ύπομονη να την περιμένω.

Κάθισε πλάι του και, με μίαν αυθόρμητη, έντελως άπροσδόκητη κίνησι, του έπιασε το χέρι.

— Έθλω να μου διηγηθίτε όλα τα περιεργα και καταπληκτικά πράγματα που σας συνέβησαν χωρίς στην έκκεντρικότητα του πατέρα μου, τον παρακάλεσε.

Το άγγιγμα του χεριού της ήταν πολύ ευχάριστο, μά και πολύ έκνευριστικό για τον Μάρτιν. Του φαίνονταν σαν ψευτική—σά μία εύθραυστη, μυρωμένη κουκλίτσα, ντυμένη με μετάξι. Τα χαρακτηριστικά του

προσώπου της ήταν παιδικά, το χαμόγελό πονηρό άλλ' άκακο. Τα μάτια της, όμως, ήταν μάτια γυναίκας.

— Όποτε είναι αληθινή η άπίστευτη ιστορία που μου διηγήθηκαν; ρώτησε. «Οτι τάχα περπατούσατε άσκατοι στους δρόμους—ού Νόρουιτς και ότι είδατε, ξαφνικά, μία πόρτα ν' άνοίγη μπροστά σας; Ω, πόσο θέλω να τ' άκούσω όλ' αυτά από το στόμα σας. Μου φαίνονται τόσο ρωμαντικά.

— Φοβούμαι πολύ, πως όταν μάθετε όλες τίς λεπτομέρειες, θα με χαρακτηρίσετε ως άδιάντροπο σφετεριστή, την προειδοποίησε.

— Σας ύπόσχομαι να μην κάνω τέτοιες σκέψεις. «Αν η τύχη δεν εύνοούσε έσας, δε εύνοούσε, άσφαλώς, κάποιον άλλο.

Της διηγήθηκε ολόκληρη την ιστορία, χωρίς να παραλείψη την παραμικρή λεπτομέρεια. Κάθε τόσο, η Λαουρίτα έσπαγγε σε γέλια— και το εύθυμο γέλιο της ήταν ό μουσικώτερος ήχος που ο Μάρτιν είχε άκούσει στη ζωή του.

— Σαν παραμύθι! Έντελως σαν παραμύθι. Και τώρα, τί σκοπεύετε να κάμετε; Πρέπει, φυσικά, να παντρευτήτε το γρηγορώτερο.

— Όμολογώ, πως σκέφτηκα για μία στιγμή το ένδεχόμενο του γάμου, παραδέχτηκε ο Μάρτιν. Τελικά, όμως, προτίμησα ν' αγοράσω αυτοκίνητο.

— Είστε κακός άνθρωπος! τον μάλωσε εκείνη. Δεν είναι διόλου σωστό ν' άστειεύεται κανείς επάνω σ' ένα τόσο σοβαρό και εξάίσιο θέμα.

— Βρίσκετε λοιπόν, πως ό γάμος άποτελεί θέμα σοβαρό και εξάίσιο;

— Μάλιστα: σοβαρό και εξάίσιο! Δεν έχω μία έβδομάδα που έπαψα να είμαι μαθήτρια κι' έχω ήδη πάρει την άπόφασί μου. Θα ήμουν άπερίγραπτα εύτυχισμένη αν έπρόκειτο να παντρευτώ αύριο.

Τα δαχτυλάκια της με τα ρόδινα νύχια έσφίξαν το χέρι του.

Ο Μάρτιν ξεροκατάπιε.

— Μιλάτε σοβαρά; ρώτησε.

— Σοβαρώτατα, άποκρίθηκε η μικρή

— Έπεισα τον κύριο Μπάρνες να μείνη μερικές ημέρες μαζί μας, άνάγγειλε ο λόρδος "Αρντριγκτον" στίς δυο γυναίκες.

γόσση. Θεωρώ άνοητο να κρύβω τις αντιλήψεις και τα αισθήματά μου. 'Ο καθένας μας, άργα ή γρήγορα, είναι προσωρινός να παντρευτεί. 'Ετσι το θέλησε η φύσις. Γιατί, λοιπόν, ν' αναδύουμε κάτι που οπωσδήποτε πρόκειται να συμβεί. 'Αν αγαπάτε πραγματικά το πρόσωπο με το οποίο έχετε ενώσει για όλη τη ζωή, τότε οι απολαύσεις αυτής της ζωής σας φαίνονται γλυκύτερες και οι αναποδιές λιγότερο δύσκολες, γιατί έχετε έναν αγαπημένο σύντροφο, που συμμερίζεται και τις πρώτες και τις δεύτερες. Γιατί, λοιπόν, να μη γνωρίσει κανείς όσο το δυνατό νεώτερος αυτή την ευτυχία;

— Καταλαβαίνω, μουρμούρισε ο Μάρτιν. 'Οστόσο, δεν είναι και πολύ εύκολο να πάρη κανείς την απόφαση.

— 'Ω λά λά! γέλασε εκείνη. 'Εγώ που είμαι δεκαεφτά μόλις χρονών, θά μπορούσα ν' αποφασίσω μέσα σε πέντε δευτερόλεπτα, αν ό άντρας που θά συμπαθούσα μου πρότεινε γάμο. Πόσο χρονών είστε, κύριε Μάρτιν Μπάρνες;

— Είκοσιεφτά. — Δηλαδή άληθινός Μαθουσάλας! Μα σεις θά έπρεπε να είχατε παντρευτεί πριν από χρόνια.

— Είμαι εξαιρετικά ευχαριστημένος που δε διάσπασα. 'Εξ άλλου, και αν άκόμη ήθελα να παντρευτώ, οι οικονομική μου κατάσταση δε θά μου τώ επέτρεπε.

— 'Η Λαουρίτα έκαμε ένα μικρό μορφασμό.

— Τώρα, όμως, σας τό επιτρέπει, του θύμισε. Μην άργήσετε πολύ να πάρετε την απόφασί σας, κύριε... Δέ μου λέτε: προτιμάτε να σας λέω κύριε Μπάρνες, ή, απλώς Μάρτιν;

— 'Αν με λέγατε, Μάρτιν, θά ήμουν εξαιρετικά υπερήφανος.

— 'Α, γρήγορα θά γίνουμε στενοί φίλοι, μουρμούρισε ή Λαουρίτα με θαυμάσιο ίκανοποίησι. Καί σύ, φυσικά, πρέπει τώρα νώ με λές Λαουρίτα... 'Αγαπητή μου Μιούριελ — έπαιε στην έξαδέρφη της που πλησίαζε μέ ναυγέλεια — ό Τυχερός Διαβάτης μας κι' έγώ συνεινούμαστε θαυμάσια. 'Ηδη, έγω τον λέω Μάρτιν, κι' εκείνος με άποκαλεί Λαουρίτα. Τόν συμβούλεψα να παντρευτεί το γρηγορώτερο κι' έγω ήν έντύπωσι, πώς μάλλον μου άρέσει. Σκανδαλίζεται πολύ εύκολα, αυτό, όμως, όφείλεται, άσφαλώς, στην αγαθότητα της ψυχής του.

— 'Αχάριστο κτήνος! έκαμε ή Μιούριελ ανάδοντας ένα τσιγάρο και γέρνοντας λίγο πρós τον Μάρτιν. Είμαι δέβαια πώς με θαύμαζε πριν σε γνωρίσει, Λαουρίτα.

— 'Ω, μη μου τόν πάρης! την ίκέτευε ή Λαουρίτα. 'Εσύ έχεις τόσους. 'Εμένα είναι ό πρώτος μου! Στό σχολείο, βλέπεις, οι κανονισμοί ήταν τρομερά αυστηροί και, στις διακοπές, δεν έρχόμουν σε έπαφή παρά μόνο με άμουστακα άγοράκια.

— 'Αφού έπιμένεις τόσο, σου τόν παραχωρώ! έπαιε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο μεγαλοψυχία κι' έπείκει ή Μιούριελ.

— 'Η Λαουρίτα άναστήναζε με άνακούφισι.

— 'Υπάρχει πιθανότης να μ' έρωτευτής, Μάρτιν; ρώτησε. — 'Ερριξε μίαν άπελπισμένη ματιά στό Μιούριελ, έκλιπαρώντας τη βοήθειά της, εκείνη, όμως, είχε τό δλέμμα καρφωμένο στην άναμμένη άκρη του τσιγάρου της.

— Φοβούμαι πολύ, πώς οι πιθανότητες είναι πολλές, μουρμούρισε ό Μάρτιν.

— Τότε, αν νοιώσας τόν έρωτα να κυριεύη την καρδιά σου, μην προσπαθήσεις να κα απνίξεις τό τρυφερό αίσθημα, τόν προκάλεσε. Πές στον έαυτό σου πώς ήταν μοιραίο να μ' αγαπήσεις... Πρέπει να όμολογήσουμε, Μιούριελ, πώς ή παρουσία ενός νέου σ' αυτό τό μεγαλογκόλο περιβάλλον είναι κάτι τό εξαιρετικά διασκεδαστικό.

— 'Εμένα δεν πρόκειται να μου φανή διόλου διασκεδαστική, αν έξακολουθήσης να τόν μονοπωλές μ' αυτό τόν εγωϊστικό τρόπο.

— Για κутτάξτε έδώ! διαμαρτυρήθηκε ξαφνικά ό Μάρτιν με σοβαρό ύφος. Κάντε μου τη χάρι ν' αφήσετε μία στιγμή κα-

τά μέρος τό περιπαίγματά και τις ειρωνείες. Θά ήθελα πολύ, έξ άλλου, να σας κάνω μίαν έρώτηση.

— 'Αν ή έρώτησι είναι από εκείνες στις όποιες μία σεμνή και καλοαναθρεμμένη νέα μπουρβί ν' απαντήσει, θά την άκούσουμε ευχαρίστως και θά σας δώσουμε την πρέπουσα άπάντησι, δήλωσε ή λαίδη Μιούριελ.

— Γιατί, διάβωλε, ό λόρδος 'Αρντριγκτον ζή σά φουδάρχησ του Μεσαίανος, που τόν άπειλούν φοβεροί έχθροί; ρώτησε ό Μάρτιν. Παρατήρησα, πώς έχουν τοποθετηθή κάγκελλα στό παράθυρό, πώς οι φύλακες όπλοφορούν, πώς οι πόρτες είναι άμπαρωμένες και, καθώς άκούσα στό πανδοχείο, τη νύχτα περιφέρονται άγριόσκυλοι στό πάρκο. Δεν μπορώ να καταλάβω τί νόημα έχουν όλ' αυτά τό προφυλακτικά μέτρα. 'Ο λόρδος φοβάται, τάχα, τούς διαρρηκτες;

— Οι δυό νέες τόν άκούγαν τώρα με σοβαρό και συλλογισμένο ύφος.

— Δεν τό φαντάζομαι, έκαμε ή Μιούριελ. Οι θησαυροί του 'Αρντριγκτον Χώλ βρίσκονταν άνέκαθεν έδώ: εν τούτοις, ποτέ άλλοτε ό θεός δεν είχε σκεφτεί να λάβη αυτά τά δρακοντία μέτρα.

— Ξέρετε τί νομίζω έγώ; έκαμε ή Λαουρίτα.

— 'Ερριξε ένα δλέμμα ολόγυρά της και συνέχισε, χαμηλώνοντας τόν τόνο της φωνής της:

— Έχω την έντύπωσι, πώς ό πατέρας φοβάται κάποιον έχθρό.

— 'Ο λόρδος δε φαίνεται άνθρωπος που να τρομοκρατείται εύκολα, παρατήρησε ό Μάρτιν.

— Θά σας εξηγήσω πώς μου δημιούργηθηκε αυτή ή έντύπωσις, συνέχισε ή Λαουρίτα. Λίγες ήμέρες μετά την έξοδο του πατέρα από την κλινική, καθώς κολασίσαμε ένα πρωί, αυτός, κι' έγώ, του έφεραν ένα γράμμα. 'Ο πατέρας τό άνοιξε, τό διάβασε με προσοχή και παρατήρησα, πώς είχε γίνει κάταχρος και τό χέρι του έτρεμαν. Μίαν ολόκληρη ώρα, ίσως και περισσότερο, έμεινε άκίνητος στην πολυθρόνα του, με τούς ώμους κυρτωμένους και τό κεφάλι γερμένο στό στήθος, σά να τόν είχαν μαχαιρώσει. Μάταια προσπάθησα να του άποσπάσω μίαν εξήγησι. Είμαι δέβαια πώς ούτε καν άκούγε τη φωνή μου. Από τότε χρονολογείται ή ξενοφοβία του.

— Θυμάστε αν τό γράμμα προερχόταν από τό έξωτερικό ή όχι; ρώτησε ό Μάρτιν.

— Είχε ταχυδρομηθή στό Λονδίνο. Τό ξέρω έπειδή ό πατέρας είχε αφήσει τό φάκελό να πέσει στό πάτωμα και, φυσικά, τόν μάζεψα για να τόν δώσω. Πρόσεξα, λοιπόν, τη σφραγίδα πάνω στό άγγελικό γραμμα όσημο. 'Ο φάκελλος, όμως, είχε μία περίεργη έπικεφαλίδα: δυό όνόματα και από κάτω, αν δε γελιέμαι, κάτι σαν... «'Εμποροι Ναυτών Καρτών» — Νέα 'Υόρκη». Για τό «Νέα 'Υόρκη» είμαι σίγουρη. Τό ένα όνομα ήταν νομίζω «Γκάρουντ».

— Μήπως ήταν Γκάρουντ; ρώτησε με ζωηρό τόνο ό Μάρτιν.

— Ναι, αυτό ήταν... Πώς τό ξέρεis, Μάρτιν;

— 'Εκείνος διάτασε.

— Ξέρω, έπαιε τέλος έμπιστευτικά, πώς ένας τέγντλεμαν που άκούει σ' αυτό τό όνομα περιφέρεται αρκετές ήμέρες τώρα γύρω από τόν πύργο, προσπαθών ασ να γίνει δεκτός από τό λόρδο 'Αρντριγκτον.

— 'Ακολουθήσε σιωπή.

— Νομίζω, δήλωσε τέλος ή Μιούριελ, πώς πρέπει ν' αναφέρετε τό γεγονός στό θείο μου.

— Ναι, σκοπεύω να του μιλήσω σχετικώς άπόψε, μετά τό δείπνο. 'Υποθέτω, όμως, πώς ό λόρδος είναι ήδη εν γνώσει τών προσπαθειών αυτού του κυρίου.

— Τι έίδος άνθρωπος είναι!

— Για την άκριβεια, είναι δυό οι κύριοι που έπιθυμούν να σας έπισκεφτούν. 'Η έπιθυμία τους αυτή είναι τόσο σφοδρή, ώστε μου πρόσφεραν δυό χιλιάδες λίρες, για να τούς δώσω την άδεια εισόδου που μου στείλατε... πράγμα που με άνάγκασε να συμπεριφερθώ κάπως δάνασκα.

— Δέ μάς τούς περιγράφετε; έπαιε ή Μιούριελ.

— Καλύτερα να σας διηγηθώ πώς τούς συνάντησα και πώς γνωρίστηκα μαζί τους. Όταν τέλειωσε την αφήγησί του, οι δυό νέες φαίνονταν ταραγμένες.

— 'Η Λαουρίτα τού έσφίξε τό μπράτσο.

— Τί σχέσις μπορεί να ύπάρχη μεταξύ του πατέρα μου και αυτών τών ανθρώπων; μουρμούρισε.

— Γύρω άπ' αυτό σημείο, φάνηκαν μάλλον έπιφυλακτικοί.

— Φοβούμαι πολύ, πώς ό καλός μου θεός γνώρισε πολλές περιπέτειες στό νιάτα του, περισσότερες ίσως άπ' ό,τι έπρεπε, άναστήναζε ή λαίδη Μιούριελ.

— Έξησε πολλά χρόνια στό έξωτερικό; ρώτησε ό Μάρτιν.

— 'Αρκετά. 'Ηταν πολύ νέος, όταν έφυγε για την 'Αργεντινή. 'Αργότερα, βρέθηκε στη Βραζιλία. Λίγους μήνες πριν έπιστρέψη στην 'Αγγλία, κληρονόμησε τόν τίτλο και την περιουσία τών 'Αρντριγκτον. Οι περισσότεροι από τούς συγγενείς μας είχαν ξεχάσει την ύπαρξί του... Νομίζω, όμως, πώς είναι ώρα να ετοιμαστούμε για τό δείπνο.

— 'Ο ήλιος είχε κρυφτή πίσω από τά δέντρα του πάρκου.

— 'Ο Μάρτιν και οι δυό νέες σηκώθηκαν.

ΜΟΛΙΣ φάνηκε ό άσπρομάλλης ύπνρέτης με τούς καφέδες και τά λικέρ, ή Μιούριελ και ή Λαουρίτα άποσύρθηκαν στό σαλόνι.

— Ξέρω πώς ή Μιούριελ θά έδινε τό πάν αυτή τη στιγμή για μία βενεδικτίνη, παρατήρησε μ' ένα έλαφρό χαμόγελο ό λόρδος. 'Η έθιμοτυπία, όμως, τηρήθηκε άνέκαθεν αυστηρά στό 'Αρντριγκτον Χώλ και, παρά τις ριζοσπαστικές αντιλήψεις μου, θεώρησα καθήκον μου να τη σεβαστώ κι' έγω. Μετά τό δείπνο, οι άντρες πρέπει να μένουν μόνοι, για να μπορούν να πιούν, να καπνίσουν και να κουβεντιάσουν με την ήσυχία τους.

— Οι άνθρωποι της δικής μου τάξεως ζουν χωρίς τό ζυγό της έθιμοτυπίας, έπαιε ό Μάρτιν. Τη σεβόνται, όμως, γιατί ξέρουν πώς άποτελεί μέρος της εθνικής παραδόσεως και πώς ή παράδοσις είναι ή κυριώτερη δύναμις μίας φυλής.

— 'Ο λόρδος κάρφωσε τό διαπεραστικό δλέμμα του στό πρόσωπο του φιλοξενούμενου του.

— Είσαι, αναντίρρητα, έξυπνος νέος, Μπάρνες, έπαιε. Πάρε τό ποτήρι σου κι' έλα να καθίσουμε κοντά στό παράθυρο.

Επαλώθηκαν σε άναπαυτικές πολυθρόνες και, για κάμποσες στιγμές, βασίλευσε άπόλυτη σιωπή. 'Ο λόρδος κάπνιζε με μισόκλειστα μάτια. Κάθε τόσο πλησίαζε τό κρυστάλλινο ποτήρι στό χείλη του και ρουφούσε λίγο από τό γλυκό, άρωματικό ποτό.

Ξαφνικά, ό Μάρτιν πήρε την άπόφασί του. Κάπως άπότομα, έσκυψε πρós τόν οικοςδοπότη.

— Λόρδε 'Αρντριγκτον, έπαιε, χωρίς να ξέρω γιατί, αίσθάνομαι ελκρικνή συμπάθεια για σας. Πάντως, πιστεύω με, τό αίσθημα αυτό δεν όφείλεται διόλου στις όγδόντα χιλιάδες... Λόρδε 'Αρντριγκτον, διαισθάνομαι πώς κάτι σας βασανίζει. Και θά ήθελα πολύ να σας βοηθήσω... Να σας φανώ χρήσιμος...

— 'Ο λόρδος χαμογέλασε.

— Καταλαβαίνω, ότι φοβάστε κάτι, συνέχισε ό Μάρτιν. Διαφορετικά όλες αυτές οι προφυλάξεις δε θά μπορούσαν να δικαιολογηθούν. 'Αλλωστε, σεις ό ίδιος μου μιλήσατε τό άπόγευμα για τό μαρτύριο του πνευματικού φόβου. Μου είναι άδύνατο, όμως, να ένοήσω γιατί — αν πραγματικά πιστεύετε πώς διατρέχετε κάποιον κίνδυνο — δε ζητάτε την προστασία του νόμου...

— 'Ο νόμος προστατεύει μόνον εκείνους που δεν παρανομούν, Μπάρνες, σήν προκειμένη περίπτωση βρίσκομαι εκτός νόμου. Πιό συγκεκριμένα, τό πλήγμα που αγωνίζομαι ν' άποφύγω, μόνο με νόμιμα μέσα μπορούν να μου τό καταφέρουν.

— 'Αφού είν' έτσι, οι προφυλάξεις σας είναι μάταιες.

— 'Ο λόρδος κούνησε θλιμμένα τό κεφάλι.

— Δεν ξέρω, έκαμε. Δεν μπορώ άκόμη να ξέρω...

— 'Ο Μάρτιν έσκυψε περισσότερο πρós τό μέρος του.

— Λόρδε 'Αρντριγκτον, έπαιε, σήμερα τό άπόγευμα, δυό κύριοι με τούς όποιους είχα φείε τό μεσημέρι στό πανδοχείο, μου πρόσφεραν δυό χιλιάδες λίρες για να τούς παραδώσω την άδεια εισόδου που είχατε στην καλωσύνη να μου στείλετε. 'Ο ένας είναι ψηλός και λιγνός: λέγεται Βίκτωρ Πόρλ. 'Ο άλλος κοντός και χοντρός: όνομάζεται Σολομών Γκράουντ.

— 'Ακούστηκε ένας ήηρος κρότος: τό λεπτό κρυστάλλο του ποτηριού είχε σπάσει άνάμεσα στό δάχτυλα του λόρδου.

— 'Ωστε βρίσκονται άκόμη έδώ! ψιθύρισε.

— Δέ φαντάζομαι να πιστεύατε, πώς ή μικρή φάρσα που τούς σκαρώσατε θά τούς άποδόρρυνε;

— Πώς... πώς ξέρεis αυτή τη λεπτομέρεια;

— 'Εγώ ό ίδιος τούς δρῆκα στό μέση του αυτοκινητόδρομου και τούς πήρα στό άμάξι μου. Δεν ήξερα, δέβαια, ποιοί ήσαν.

— 'Ο Πόρλ και ό Γκράουντ... μουρμούρισε ό λόρδος. Δεν άποκλείεται να έρθουν άπόψε... Είμαι χαμένος!

— 'Ακουσε, Μπάρνες, έκαμε πιάνοντας σφίχτα τόν Μάρτιν από τούς ώμους. Σκεφτηκες ποτέ να παντρευτής;

— Να παντρευτώ; Χμ... ναι... Κάποτε τό είχα κατά νου. 'Αργότερα, όμως, άλλαξα ή άδεια. 'Ισως τώρα που είμαι πλούσιος...

— 'Ο λόρδος, όμως, δεν έδινε την παραμικρή προσοχή στό λόγια του.

— Στο κάτω-κάτω, έπαιε, αύ ή τη στιγμή μου όφείλεις τό πάν. Ναι, δέβαια, ή άδεια της δωρεάς ή αν δική μου. 'Οπως κι' αν έχη, όμως, τό πράγμα, χάρις σε μένα, μπορείς τώρα να ζής χωρίς να εργάζεσαι, να τρώς και να πίνης, ό,τι σου άρέσει.

— 'Ο λόρδος, όμως, δεν έδινε την παραμικρή προσοχή στό λόγια του.

— Τ' αναγνωρίζω όλ' αυτά και, καθώς σας έδήλωσα προηγούμενος, είμαι πρόθυμος να κάμω ό,τι περνά από τό χέρι μου για να σας βοηθήσω.

— 'Αφού είν' έτσι, μεθαύριο θά παντρευτής τη θετή μου κόρη, τη Λαουρίτα!

— 'Ο Μάρτιν έμεινε με άνοιχτό στόμα, άνίκανος για κάμποσες στιγμές ν' άρθρώσει λέξι.

— Πώς... πώς έπαιε; τραύλισε τέλος. Μεθαύριο θά παντρευτής την κόρη σας... Μά... μόλις σήμερα τό πρωί τη γνώρισα.

— Αυτό δεν έχει σημασία...

— 'Η πρότασί σας με τιμά... αλλά ή μίς Λαουρίτα...

— Ποιός σου μίλησε για πρότασι, Μπάρνες. Πρέπει να την παντρευτής! Γι' αυτήν φοβούμαι και αγωνιά και όχι για τό παλινότομαρό μου. 'Αγαπούσα τη μητέρα της με όλη τη δύναμη της ψυχής μου και, προτού πεθάνω, της ώρκιστηκα να σώσω τη Λαουρίτα από τη φοβερή μοίρα που θά την περιέμενε αν έπέφετε ποτέ στό χέρι ά του πατέρα της. Και ξέρεis ποιός είναι ό πατέρας της, Μπάρνες; 'Ο ποιός είναι τό άπόγευμα για τό μαρτύριο του πνευματικού φόβου. Μου είναι άδύνατο, όμως, να ένοήσω γιατί — αν πραγματικά πιστεύετε πώς διατρέχετε κάποιον κίνδυνο — δε ζητάτε την προστασία του νόμου...

— Μά δεν είναι δυνατό! Δέ θά δεχτή ποτέ εκείνη!

— Θά δεχτή όταν της εξηγήσω... 'Αυριο, πρωί πρωί, θά πάς στό Λονδίνο για να βγάλής τη σχετική άδεια και μεθαύριο θά γίνή ό γάμος...

— 'Η κατάστασις που θά δημιουργηθή θά είναι, φυσικά, προσωρινή. 'Ο γάμος θά είναι εικονικός... λευκός, όπως λένε. 'Αν άργότερα αγαπήθηκε, τότε κανένας δε θά σας έμποδίση.

να γίνετε πραγματικό άντράγγυνο! Διαφορετικά, δε θά σου είναι δύσκολο να πετύχης την έκδοσι διαζυγίου, μόλις περάση ό κίνδυνος. Λοιπόν, αγόρι μου, σύμφωνοι;

— 'Ο Μάρτιν κούνησε τόν έκκεντρικό εύεργέτη του: 'Ο λόρδος ήταν πελιδνός, τά μάτια του εξέφραζαν θαδειαν άγωνία.

— 'Εστω, έκαμε. Δέχομαι.

— 'Ο λόρδος τού έσφίξε τό χέρι.

— Σ' εύχαριστώ, έπαιε με άνακούφισι. Καί τώρα, πάμε να δρούμε τις δυό δεσποινίδες. Προσοχή, όμως, μη σου ξεφύγη λέξις. Τη Λαουρίτα πρέπει να την προδιαβάς έγώ.

ΣΤΟ σαλόνι έπαίξε τό ραδιόφωνο.

Μόλις ό λόρδος και ό Μάρτιν φάνηκαν στό κατώφλι, ή Λαουρίτα σηκώθηκε από τό ντιβάνι, όπου ήταν καθισμένη πλάι στη

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

-- Μα τό βλέπετε και μόνος σας, κύριε, τό κάθισμα είναι πιασμένο.

Μολαταύτα, ό Μάρτιν ήξερε πολύ καλά ότι τό λεπτό σώμα που κολλούσε στό δικό του, καθώς έγλυστρουσαν ρυθμικά επάνω στο παρκέτο του σαλονιού, στους ήχους ενός νωσταλγικού σλόου φός, ήταν τό σώμα της Λαουρίτας. Χίλια δυό άκαθόριστα συναισθήματα είχαν πλημμυρίσει την ψυχή του. 'Η σκέψις ότι, πριν καν περάσουν σαραντοχτά ώρες, θά ήταν, τουλάχιστον τυπικά, σύζυγός της, άποχτούσε τώρα μία νέα σημασία, που τόν έξάλιζε.

Καθώς έχορευαν, ή Λαουρίτα σήκωσε τό πρόσωπό της και τόν κούταξε κατάματα, αλλά μόνο για μία στιγμή, γιατί, μόλις συνάντησε τό δλέμμα του, χαμήλωσε άμέσως τό δικό της μ' ένα έλαφρό νευρικό γέλιο.

— 'Η λαίδη Μιούριελ, από τη χαμηλή πολυθρόνα όπου είχε ξεπλωθή, τούς παρακολούθησε με μία περίεργη έκφρασι στό μάτι.

— Σπανίως έχω δη ζευγάρι να χορεύη κομφόερ, παρατήρησε. 'Αν ήταν έδώ ό Τζέραλντ, θά σας έζήλευε... Θεέ, θάθελα πολύ ν' άκούσω τη γνώμη σου για τούς μοντέρνους χορούς...

— Μου είναι άδύνατο να παραδεχτώ, πώς αυτά τά σφιγχαγκαλιάσματα μπορούν να όνομαστούν χοροί, πρόσφερε ξανά ό λόρδος 'Αρντριγκτον. 'Ως όσο, όμολογώ ότι, αν ήμουν νέος — αν είχα, λόγου χάριν, την ήλικία του Μπάρνες — δε θά έχανα ποτέ την ευκαιρία να χορέψω ένα ταγκό ή ένα σλόου-φός με μίαν όμορφη κοπέλλα σαν έσένα ή σαν τη Λαουρίτα.

— 'Η Λαουρίτα ξαναγέλασε και τά λεπτά δαχτυλάκια με τά ροδαλά νύχια έσφίξαν περισσότερο τό χέρι του Μάρτιν. Αυτός ένοιωσε τό πρόσωπό του να κοκκινίζει. Τό άρωμα τών μαλλιών της Λαουρίτας τόν μεθούσε. Και όταν σε λίγο ή έκπομπή μουσικής χορού διακόπηκε και άρχισε ή μετάδοσις τών τελευταίων ειδήσεων, θά του ήταν άδύνατο να πη αν ή διακοπή αυτή τόν δυσάρεστουσε ή τού προξενούσε ευχαρίστησι.

— Μιούριελ, αγαπή μου, βρες έναν άλλο σταθμό, έπαιε περασμένο στό μπράτσο του Μάρτιν.

— 'Η λαίδη Μιούριελ, όμως, κούνησε τό κεφάλι και με μία γρήγορη κίνησι έκλεισε τό ραδιόφωνο.

— 'Οχι, χρυσό μου, δε θά σου κάμω αυτή την ευχαρίστησι, δήλωσε. 'Αν σου δρώ άλλο σταθμό, είσαι ικανή να χορεύς αδιάκοπα ως τά μεσάνυχτα. Είπα, δέβαια, πώς σου παραχωρώ τόν Μάρτιν, όχι, όμως, ως αυτό τό σημείο.

— 'Η Λαουρίτα έσκυψε και τη φίλησε.

— Δεν πρέπει να την παρεξηγής, Μιούριελ, έπαιε ό λόρδος. 'Ο Μάρτιν είναι ό πρώτος πραγματικός καθολικός που συναντά.

— 'Η Μιούριελ έδειξε στον Μάρτιν ένα κάθισμα κοντά στην πολυθρόνα της και τού ζήτησε ένα τσιγάρο. 'Η Λαουρίτα ξεπλώθηκε σ' ένα καναπέ.

Για κάμποσην ώρα, συνωμίλησαν για διάφορα ζητήματα, όλα σχεδόν σχετικά με την καινούργια ζωή του Μάρτιν. Αυτός δεν άργησε να παρατηρήσει, πώς ή Λαουρίτα απέφυγε τώρα αν τόν κούταζε και πώς, κάθε φορά που άπευθυνόταν σ' αυτόν, κοκκινίζει.

Στις έντεκα, ό λόρδος καληνύχτισε τις δυό νέες και τό φιλοξενούμενό του και άποσύρθηκε.

— Νομίζω, πώς είναι ώρα να τραβήξω κι' έσύ για τό κρεβάτάκι σου, καλό μου παιδί, έπαιε ή Μιούριελ στη Λαουρίτα.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Το διαδανό δωμάτιο

ΤΟΥ Γ. ΜΑΡΗ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ Μ. ΜΙΟΥΣΙΑΝΤΖΟΓΛΟΥ

ΟΛΑ αυτά που έγιναν, ήταν παράξενα. Κι' όμως, είχαν αρχίσει τόσο απλά. Έφτασα στα Νέα Ρόδα βράδυ Σαββάτου. Στο μικρό παραθαλάσσιο καφενείο, βρήκα μόνο τόν άστυνομο και τόν πρόεδρο, που κουβεντιάζαν. 'Ο άστυνός μου ήταν απλός χωροφύλακας. Κι' ο πρόεδρος, ένας χοντρός ψαράς, που είχε πάθει ρευματισμούς και είχε τραβηχτεί από τη θάλασσα. Τά Νέα Ρόδα είναι ένα μικρό χωριό, εκεί, στη Χαλκιδική, στον ίσκιό του 'Αγίου 'Ορους, καμμία εκατοστή στίτια δλα - δλα. Χαιρέτισα, κι' οι δύο «έπίσημοι» με κάλεσαν κοντά τους.

— Έρχεστε γιά πρώτη φορά;

— Ναί.

— 'Ημουν υπάλληλος σέ κάποια Γεωργική Τράπεζα και είχα, μόλις πρίν λίγο, τοποθετηθώ στην πρωτεύουσα της επαρχίας. 'Η περιοδεία αυτή ήταν ή πρώτη μου αποστολή «έκτός έδρας».

— Είναι άραία εδώ, είπα ο πρόεδρος. Κύτταξα τή θάλασσα, που άπλωνόταν γαλήνια.

— Τό βλέπω.

— Και πού έχετε σκοπό νά μείνετε; Πού θάμεινα; Δέν ήξερα τίποτα. Τό είπα.

— Τότε θά μείνετε στής κυρά - Σοφίας. Δέν είχα αντίρρηση. 'Ημουν κουρασμένος και θάβηλα νά ξαπλώσω. 'Ο πρόεδρος ανέλαβε νά με δδηγήσθ ή 'ιδιος. Είναι πολύ εύγενικοί στά χωριά με τούς ξένους.

Τό ξενοδοχείο τής κυρά - Σοφίας ήταν μιά εύχρηστη έκπληξη. Πράγμα τελείως άσυνήθιστο γιά έλληνικό χωριό — κι' έχω γυρίσει πολλά χωριά.

— 'Ηταν ένα μικρό, καθαρό σπίτι, με έξη δωμάτια. Στο κέντρο είχε μιά μεγάλη τραπεζαρία, όπου όλοι οι ένοικοι έτρωγαν τόν κοινό φαγητό. 'Ολα άσπράφτανε από πάστρα και νοικοκυρασύνη.

— Θά μείνετε πολύ; με ρώτησε ή γυναίκα.

— Αύριο θά φύγω. Θά ξαναγυρίσω, όμως, σέ τέσσερις πέντε μέρες.

— Είστε μηχανικός;

— Όχι. Γιατί;

— Έρχονται εδώ, συνήθως, μηχανικοί. Γιά τά μεταλλεία, πάνω στό βουνό. 'Η γυναίκα έφυγε, μάλλον άπογοητευμένη. «Οι μηχανικοί θά πληρώνουν καλά», σκέφτηκα.

Γδύθηκα στό μικρό μου δωμάτιο και πλύθηκα, όσο μπορεί πιο καλά νά πλυθώ κανείς, σέ μιά λεκάνη ξενοδοχείου.

Σχετικά φρέσκος, δγήκα στό παράθυρο. 'Η θάλασσα ήταν ολόστρωτη, μ' ένα βαθύ μπλέ. Στο βάθος, έλαμπαν κι' όλας τά φωτά από τά γρι - γρι.

Τό χωριό ζούσε από τόν ψάρεμα. 'Η γυναίκα ήρθε ν' αλλάξή τά σεντόνια. 'Ηταν παχειά, κι' άρκετά νέα ακόμα. Σκέφτηκα νά τής ζητήσω συγγνώμην, που δέν ήμουν μηχανικός. Δέν τό έκαμα. Τής είπα μόνο:

— Τί ώρα τρώνε εδώ;

— 'Όποια ώρα θέλετε. Οι άλλοι, συνήθως, τρώνε στίς έννέα.

ΑΥΤΟΥΣ τούς άλλους, τούς γνώρισα σέ λίγο στην τραπεζαρία. 'Ηταν δύο μηχανικοί τών μεταλλείων, μιά γυναίκα κι' ένας 'Αγγλος φοιτητής, που γύριζε από τόν 'Αγιον 'Όρος. 'Η γυναίκα ήταν ψηλή, με έξαισία γκριζά μάτια. Είχε κάτι παράξενο στό πρόσωπό της, κάτι που έμοιαζε νά τήν φέρν ή από έναν άλλον κόσμο.

Όταν τήν κύτταξα καλά, κατάλαβα γιατί έδινε τήν έντύπωσή αυτή. Τά μάτια της κυττούσαν πέρα απ' ό,τι έβλεπε. Κι' ακόμα. 'Η άραία γυναίκα δέν είχε καμμία έκφραση. Νόμιζες πώς κάθε κίνηση στό πρόσωπό της είχε σταματήσει, σαν ταινία τού κινηματογράφου, που κόβεται απότομα.

Ο ένας από τούς μηχανικούς θά ήταν άντρας της. 'Ηταν ένα άραιο, γερό ζώο, με κατάλευκα δόντια, όμορφο ήλιοψημένο πρόσωπο και γερά μπράτσα. 'Ο δεύτερος μηχανικός ήταν νέος, πολύ νέος, λεπτός, μ' έναν άνεξήγητο πυρετό στά μάτια. 'Ο Έγγλέζος φοιτητής, ήταν όπως είναι ένας Έγγλέζος φοιτητής απ' τήν 'Οξφόρδη.

Αισθανόμουν άσχημα ανάμεσα σ' αυτούς τούς ξένους, χωρίς νά ξέρω γιατί. 'Η Σοφία είχε σερβίρει τή σούπα και ή σούπα ήταν περίφημη. Μέσα στό δωμάτιο, όμως, υπήρχε κάτι κακό.

— Όμορφη νύχτα, είπα γιά νά πω κάτι.

— 'Η γυναίκα με κύτταξε με τά μεγάλα γκριζά μάτια της, που δέν είχαν έκφραση. 'Ο άντρας της σήκωσε τούς ώμους και δέν άπάντησε. 'Ο άλλος άντρας, ό νέος μηχανικός, δέ με πρόσεξε καν. Μοναχά ό 'Έγγλέζος γέλασε εγκάρδια. Δέν κατάλαβε τί είπα, και δέν ήξερα λέξι έγγλέζικα. 'Αφησα τήν προσπάθεια τής κουβέντας και έπεσα στή σούπα μου.

Τότε ήρθαν οι άλλοι. Γιατί υπήρχαν και δύο άλλοι. Ένας παχύς αντιπρόσωπος άλιευτικών δενζινοπολιών, και μιά γυναίκα. 'Εκείνος έλεγε πώς ήταν γυναίκα του, μά ήταν φανερό πώς δέν ήταν. Μικρή πεταλούδισσα άθηναϊκής συνοικίας, που είχε βρή τόν εύκολο δρόμο γιά τήν πολυτέλεια.

— 'Η νέα γυναίκα κάθισε δίπλα στό «όμορφο ζώο». Αυτός ζώηρεψε. Τής ψιθύρισε σ' αὐτή πράγματα, που τήν έκαναν νά ξεσπάσει άμέσως σέ γέλια. 'Ακουμπούσε τόν γυνό άγκώνα του στό μπράτσο της. Δέν έβλεπα τά πόδια τους, μά ήμουν δέβαιος, πώς τά γονάτά τους θά είχαν κιόλας σμίξει.

Κύτταξα τόν «άντρα» της. 'Ετρωγε άδιάφορος τή σούπα του. Κύτταξα τή γυναίκα με τόν άνέκφραστο πρόσωπο. 'Ηταν πιο άνέκφραστο από κάθε φορά. Κύτταξα, τέλος, τόν λεπτό μηχανικό με τά πυρετικά μάτια. Αυτός έριχνε τώρα ματιές γεμάτες μίσος στόν όμορφο άντρα και τήν εύ-

θυμη γυναίκα. 'Ο Έγγλέζος φοιτητής, ήταν σαν Έγγλέζος φοιτητής. Δέν κατάλαβαινε τίποτα, και ήταν εύχαριστημένος.

Τό γέλιο τής πεταλούδισσας ξαναγέμισε τόν χώρο. 'Ο μηχανικός έσκυβε πάνω της. 'Ο χοντρός αντιπρόσωπος ήταν πάντα άδιάφορος, και ή γυναίκα με τά γκριζά μάτια άπόκοσμη και ψυχρή. 'Ισως λίγο, πιο χλωμή, τώρα...

Δέν είχε γίνει τίποτα, αλλά κάτι υπήρχε μέσα στό χαμηλό δωμάτιο. Τελείωσα τή σούπα μου και δγήκα στην παραλία.

Ο χωροφύλακας ήταν πάντα εκεί. 'Επινε τώρα τόν βραδυνό του καφέ.

— Φάγατε καλά; με ρώτησε.

— Πολύ καλά.

Τά δενζινοκίνητα γρι - γρι έσπαζαν τή μονότονη γαλάζια όμορφιά τής θαλάσσης.

— Είναι τού Συνεταιρισμού, έξηγησε ό χωροφύλακας.

— 'Η νύχτα ήταν ειδυλλιακή κι' εγώ γεμάτος περιέργεια.

— Μένουν και κάτι άλλοι στό ξενοδοχείο, είπα.

— Ναί, άποκρίθηκε ό χωροφύλακας. 'Ο κ. Μίκος, ή γυναίκα του κι' ό βοηθός του. 'Ο κ. Μίκος έχει τά μεταλλεία στό βουνό. 'Ο άλλος, ό νέος μηχανικός, είναι υπάλληλός του. Μένουν εδώ από μήνες.

— Είναι και δύο άλλοι.

— 'Ο αντιπρόσωπος με τή γυναίκα του; Αυτοί ήρθαν προχθές.

Μιά μπέζινα πλησίασε. 'Απ' τόν ξενοδοχείο φάνηκε ό χοντρός αντιπρόσωπος. 'Εφτασε στην παραλία και επιβίβαστηκε.

— Πάει γιά ψάρεμα. Παρακολουθεί ό 'ιδιος τής μπενζίνες που τούς πούλησε, μου έξηγησε ό χωροφύλακας. Θά μείνη όλη τή νύχτα εκεί.

Αισθανόμουν κουρασμένος. Τόν χαιρέτησα. Γυρίζοντας, είδα τήν πεταλούδισσα, που έφευγε πρὸς τ' άμπέλια.

ΚΑΜΜΙΑ φορά ξέρεis, πώς κάτι θά γίνη, χωρίς νά ξέρης τόν πώς και τόν γιατί. 'Εγώ, εκείνη τή νύχτα, ήξερα πώς κάτι θά γίνη, αλλά δέν ήξερα τί.

Δέν μπόρεσα νά κοιμηθώ. 'Ισως ή όμορφη νύχτα, τόν «εκάτι» ή και τά χρόνια μου. 'Ημουν είκοσιτεσσάρων χρόνων.

Βγήκα στό παράθυρο. Στο δίπλα μπάλκόνι ένας άνθρωπος κάπνιζε. Τόν γνώρισα. 'Ηταν ό ώραιος ιδιοκτήτης τού μεταλλείου.

Σέ λίγο, πέταξε τόν τσιγάρο του και μπήκε στό δωμάτιο. 'Εκανα τόν 'ίδιο...

Είχα αρχίσει νά γδύνωμαι, όταν άκουσα τή φωνή. 'Ηταν βαθιά, μ' ένα παράξενο σπαραγμό.

— Μην πᾶς!

— 'Ο άντρας άποκρίθηκε εύθυμα:

— Είσαι παιδί. Δέ νυστάζω κι' έχω όρεξι γιά βόλτα.

Δέν είναι σωστό ν' άκούς τί λένε στή δίπλανη κάμαρα. Προσπαθούσα, ωστόσο, νά μη χάσω ούτε λέξι.

— Σέ παρακαλώ, μην πᾶς, ξανάπε ή γυναίκα.

— Είσαι άνόνητη.

— Σ' αγαπώ τόσο.

— 'Η φωνή τού άντρός έγινε ξερή:

— Παιδιαρίσματα.

— Άκουσα θόρυβο. 'Η γυναίκα θά προσπαθούσε νά τόν κρατήσει.

— Θυμήσου πόσο αγαπηθήκαμε.

— Άσε με.

— Άκουσα ένα κρότο, όπως όταν σωριάζεται ένα σώμα στό πάτωμα. 'Υστερα τήν πόρτα που άνοιγε. Τά δήματά του στό διάδρομο.

— 'Ημουν δέβαιος, πώς θά πήγαινε πρὸς τ' άμπέλια...

— 'Εδώ, θά μπορούσαν δλα νάχουν τελείωσει, αλλά δέν τελείωσαν.

— Άκουσα τά έλλα δήματα, στό διάδρομο. Μισάνοιξα τήν πόρτα. 'Ηταν ό νεαρός μηχανικός. Τραβήχτηκα.

— Τόν άκουσα πού χτυπούσε τήν πόρτα της. Μπήκε. 'Υστερα:

— Κλαίς;

— Σέ παρακαλώ, φύγε.

— Τό κτήνος! Γιατί δέν τόν αφήνεις;

— Δέν μπορώ.

— Σ' έχει ξευτελίσει. 'Αφησέ τον.

— Τό ξέρεις, πώς δέν μπορώ.

— Ρένα.

— Δέν μπορώ. Φύγε.

— Θά μπορούσα νά σκοτώσω γιά σένα.

— Φύγε.

— 'Ο άλλος έφυγε. 'Επεσα στό κρεβάτι. 'Ημουν κουρασμένος. Με πήρε ό ύπνος... Νόμισα, πώς άκουσα γυναίκεia δήματα, που γύριζαν τά ξημερώματα...

ΤΗΝ άλλη μέρα, έφυγα πολύ πρῶτ, γιά τά χωριά τής περιοχής. 'Όταν γύρισα, σέ τέσσερις μέρες, τόν ξενοδοχείο τής κυρά - Σοφίας ήταν άδειο.

— 'Ο αντιπρόσωπος είχε πούλησει τίς μπενζίνες του κι' είχε φύγει με τήν πεταλούδισσα του. 'Ο 'Αγγλος φοιτητής είχε πάρει τόν δρόμο τού γυρισμού γιά τήν 'Οξφόρδη του.

— 'Ο Μίκος;

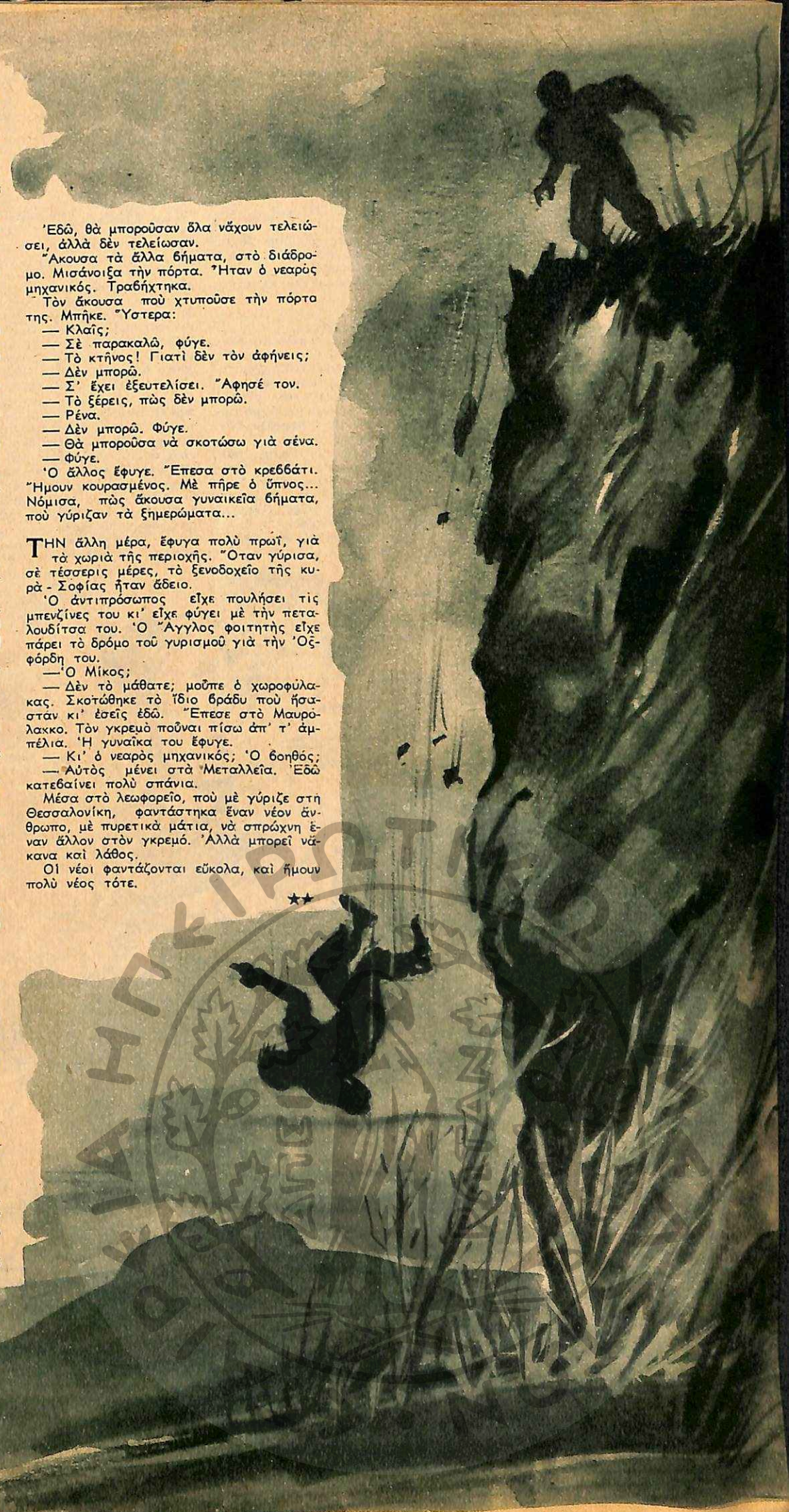
— Δέν τό μάθατε; μούπε ό χωροφύλακας. Σκοτώθηκε τόν 'ίδιο βράδυ που ήσαν κι' εσείς εδώ. 'Επεσε στό Μαυρόλακκο. Τόν γκρεμό πούναί πίσω απ' τ' άμπέλια. 'Η γυναίκα του έφυγε.

— Κι' ό νεαρός μηχανικός; 'Ο βοηθός;

— Αυτός μείνει στά Μεταλλεία. 'Εδώ κατεβαίνει πολύ σπάνια.

Μέσα στό λεωφορείο, που με γύριζε στή Θεσσαλονίκη, φαντάστηκα έναν νέον άνθρωπο, με πυρετικά μάτια, νά σπρώχνει έναν άλλον στόν γκρεμό. 'Αλλά μπορεί νάκανα και λάθος.

Οι νέοι φαντάζονται εύκολα, και ήμουν πολύ νέος τότε.

ΡΩΜΑΙΟΣ καί ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

(Τὸ βραχὺ χρονικὸ τέλος)

Ἱστορίες τοῦ Χωρίου Σ. ΠΑΤΑΤΖΗ· Ἐικ. Μίνα Ἀρχυράκη

ΚΑΤΑ τὰ χαράματα, ὅταν ὁ Ρωμαῖος Κωτσο—Παναῆς σήκωσε τὴν κουρτίνα, εἶδε, ὅπως διηγήθηκαμ στο προηγούμενο μας φύλλο, πὼς ἦταν περικυκλωμένοι ἀπὸ τὶς ἐνοπλεις δυνάμεις Κοντοχωρίου, ἡτο ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴ ἀρχὴ καὶ τὸ δαιμόνιο ἀγροφυλάκα Μπισικάκο. Ὁ ἐνωμοτάρχης Ἰωάννης Καραπίπερος, ἐφαρμόζοντας πιστῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως τὸ Σύνταγμα, περίμενε, μὲ ἀνεξάντλητὴ υπομονή, νὰ δοῦν τὸν ἥλιος γιὰ νὰ δώσῃ τὸ σὺνθημα τῆς ἐφόδου.

— Βασίλω, ψιθύρισε ὁ Κωτσο — Παναῆς στὴν Ἰουλιέττα του, πού ἦταν θυσιμένη σὲ μετεωρικούς ρεμβασμούς, χαθήκαμε...

— Τί εἶναι; ρώτησε ἐκείνη καὶ πετάχτηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι.

— Μὰς κυκλώσανε.

Ἡ Βασίλω πῆγε στὸ παράθυρο, ἔριξε μιά ματιά καὶ, μόλις εἶδε τοὺς χωροφύλακες καὶ τὸν κόσμο πού, ἐν τῷ μεταξῷ, εἶχε μαζεωτῆ ἀπ' ἔξω, ἔμπηξε μιά φωνή, καὶ λιποθύμησε. Δυστυχῶς, ὁμως, μὲ τὴ φωνή τῆς ζήτησε καὶ τὸν πατέρα τῆς, τὸν κύρ Ἀναστάση, τὸ φούρναρη, πού ἦταν τρέχοντας στὴν κάμαρά τῆς, φροντίζοντας ἀκόμα τὸ νυχτικὸ του. Ὁ Κωτσο—Παναῆς, εἶχε ξαπλώσει τὴν κόρη του στὸ κρεβάτι καὶ τὴν ἔτριβε γιὰ νὰ τὴ συνεφέρῃ.

νὰ πῇ ἑπτὰ γουλιές, γιὰ νὰ συνέλθῃ.

— Βρὲ ἄτιμε, τοῦ εἶπε ὕστερα, πὼς μπήκες στὸ σπίτι μου;

— Ἀπ' τὸ παράθυρο.

— Ὡστε, ἤσουν ἀπὸ τὴ νύχτα ἐδῶ μέσα;

— Ναί.

— Καὶ τί ἔκανες;

Τότε ἀκριβῶς προσέξε τὴ Βασίλω, πού ἦταν ἀκόμα στὸ κρεβάτι λιποθύμη καὶ σχεδὸν γυμνή. Κατάλαβε ἀμέσως πόσο ἀνόητὴ ἦταν ἡ ἐρώτησίς του καὶ, αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκη ν' ἀγριέψῃ, ἀναποδογύρισε τὴν μπουκάλια καὶ ἤπιε ἄλλες ἑπτὰ γουλιές.

— Καὶ τώρα τί γίνεται, βρὲ κακούργε; τὸν ρώτησε, ἐν τῷ ταύτοχρονα ἔκανε τὴν περιερῆ διαπίστωση ὅτι, ἀντὶ τὰ μεγαλῶσα ὁ θυμὸς του μὲ τὸ οὖζο, εἶχε λιγοστήσει, ὁ ἀφιλότιμος.

— Θὰ τὴν πάρω, κύρ Ἀναστάση.

καὶ δολόκληρο διλοπολυδόλο, πού τὸ εἶχε χάσει κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι, ἤπιε ἄλλες ἑπτὰ γουλιές ἀπὸ τὸ φόβο του. Κι' ὅταν εἶδε πὼς τὸ σπίτι του ἦταν κυκλωμένο ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες, ἤπιε δέκα τέσσερις γουλιές, ἡτο ἀδείασε τὴν μπουκάλια μέχρι πᾶτος καὶ, γιὰ κάμποσὴ ὥρα, εἶχε περιπέσει σὲ βαθειὰ περισυλλογὴ καὶ μελαγχολία. Ὁ Κωτσο—Παναῆς, δημῶντι ἀρίστα δὴ τὰ φονικά ὄπλα, δηλητήρια καὶ ὀξεία, καὶ καμμιὰ φορὰ, τρώει καὶ τὰ γυαλιά. Καί, ὡς ἀποδείξιν, τὸ διηγήθηκε, πὼς ἔφαγε χθὲς τὸ βράδυ μισὴ ὀκτὰ γυαλὶκό, λόγω ἐρωτικῶ ὀπαρχοῦ.

— Τὰ κατῆπες, μωρέ; Τὰ κατῆπες; ρώτησε ὁ κύρ Ἀναστάσης. — Μὴ φοβάσαι, γαμπρούλη μου, κι' ἐδῶ εἶναι ὁ Ἀναστάσης. — Παράνομοι ἐρασταί, ἐφώνησε ἀπ' ἔξω ὁ Καραπίπερος, ἐν ὀνόματι τοῦ χωριοῦ καὶ τοῦ νόμου, σὰς διατάσσω νὰ παραδοθῇτε. — Ποτέ, τοῦ λέει ὁ κύρ Ἀναστάσης, ἀνοίγοντας διὰ πλάτα τὸ παράθυρο. Παραδοθήκαμε στὸν ἔρωτά μας.

Κανεὶς δὲν πίστευε στ' αὐτιά του καὶ στὰ μάτια του. Ὁ κύρ Ἀναστάσης ἦταν αὐτός; Ὁ ἀγροφυλάξ Μπισικάκος, πού ἦταν βέβαιος ὅτι κάνει πάντοτε θαυμάτους ἀστυνομικούς συλλογισμούς, πῆγε κοντὰ στὸν Καραπίπερο καὶ τοῦ εἶπε σιγὰ, μισοκλείνοντας τὰ μάτια του: — Τέτοια ὥρα, ἀδύνατον νὰ εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης μεθυμένος. — Ἀρα, αὐτὸς πού βλέπουμε, δὲν εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης, ἀλλὰ ὁ κακούργος ἐραστὴς, μεταμφιεσμένος σὲ κύρ Ἀναστάση. Νὰ τοῦ ρίξω, λοιπόν;

ἀσφαλῶς θὰ τόκανε, ἂν ἐκείνη τὴ στιγμή δὲν ἀκούγονταν τρία κοφτὰ σφυρίγματα, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Καραπίπερος ἔδινε τὸ σὺνθημα τῆς ἐφόδου.

Τότε, ἔγινε κάτι ἀπίστευτο: Ὁ κύρ Ἀναστάσης, τὸ θῆριο ὁ κύρ Ἀναστάσης, πού δὴλωνε χθὲς ἐπισήμως ὅτι, ἂν ἡ κόρη του ἐπιμένει στὸν ἔρωτά της, θὰ τὴν πετάξῃ στὸ φούργο, διπλωμένη μὲ κηρόχαρτο, προχώρησε πρὸς τὸ παράθυρο, λέγοντας στὸ διαφθόρεα Κωτσο—Παναῆ: —

Μὴ φοβάσαι, γαμπρούλη μου, κι' ἐδῶ εἶναι ὁ Ἀναστάσης. — Παράνομοι ἐρασταί, ἐφώνησε ἀπ' ἔξω ὁ Καραπίπερος, ἐν ὀνόματι τοῦ χωριοῦ καὶ τοῦ νόμου, σὰς διατάσσω νὰ παραδοθῇτε. — Ποτέ, τοῦ λέει ὁ κύρ Ἀναστάσης, ἀνοίγοντας διὰ πλάτα τὸ παράθυρο. Παραδοθήκαμε στὸν ἔρωτά μας.

Κανεὶς δὲν πίστευε στ' αὐτιά του καὶ στὰ μάτια του. Ὁ κύρ Ἀναστάσης ἦταν αὐτός; Ὁ ἀγροφυλάξ Μπισικάκος, πού ἦταν βέβαιος ὅτι κάνει πάντοτε θαυμάτους ἀστυνομικούς συλλογισμούς, πῆγε κοντὰ στὸν Καραπίπερο καὶ τοῦ εἶπε σιγὰ, μισοκλείνοντας τὰ μάτια του: — Τέτοια ὥρα, ἀδύνατον νὰ εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης μεθυμένος. — Ἀρα, αὐτὸς πού βλέπουμε, δὲν εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης, ἀλλὰ ὁ κακούργος ἐραστὴς, μεταμφιεσμένος σὲ κύρ Ἀναστάση. Νὰ τοῦ ρίξω, λοιπόν;

— Τέτοια ὥρα, ἀδύνατον νὰ εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης μεθυμένος. — Ἀρα, αὐτὸς πού βλέπουμε, δὲν εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης, ἀλλὰ ὁ κακούργος ἐραστὴς, μεταμφιεσμένος σὲ κύρ Ἀναστάση. Νὰ τοῦ ρίξω, λοιπόν;

— Τέτοια ὥρα, ἀδύνατον νὰ εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης μεθυμένος. — Ἀρα, αὐτὸς πού βλέπουμε, δὲν εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης, ἀλλὰ ὁ κακούργος ἐραστὴς, μεταμφιεσμένος σὲ κύρ Ἀναστάση. Νὰ τοῦ ρίξω, λοιπόν;

— Τέτοια ὥρα, ἀδύνατον νὰ εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης μεθυμένος. — Ἀρα, αὐτὸς πού βλέπουμε, δὲν εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης, ἀλλὰ ὁ κακούργος ἐραστὴς, μεταμφιεσμένος σὲ κύρ Ἀναστάση. Νὰ τοῦ ρίξω, λοιπόν;

— Τέτοια ὥρα, ἀδύνατον νὰ εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης μεθυμένος. — Ἀρα, αὐτὸς πού βλέπουμε, δὲν εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης, ἀλλὰ ὁ κακούργος ἐραστὴς, μεταμφιεσμένος σὲ κύρ Ἀναστάση. Νὰ τοῦ ρίξω, λοιπόν;

— Τέτοια ὥρα, ἀδύνατον νὰ εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης μεθυμένος. — Ἀρα, αὐτὸς πού βλέπουμε, δὲν εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης, ἀλλὰ ὁ κακούργος ἐραστὴς, μεταμφιεσμένος σὲ κύρ Ἀναστάση. Νὰ τοῦ ρίξω, λοιπόν;

— Τέτοια ὥρα, ἀδύνατον νὰ εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης μεθυμένος. — Ἀρα, αὐτὸς πού βλέπουμε, δὲν εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης, ἀλλὰ ὁ κακούργος ἐραστὴς, μεταμφιεσμένος σὲ κύρ Ἀναστάση. Νὰ τοῦ ρίξω, λοιπόν;

— Τέτοια ὥρα, ἀδύνατον νὰ εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης μεθυμένος. — Ἀρα, αὐτὸς πού βλέπουμε, δὲν εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης, ἀλλὰ ὁ κακούργος ἐραστὴς, μεταμφιεσμένος σὲ κύρ Ἀναστάση. Νὰ τοῦ ρίξω, λοιπόν;

— Τέτοια ὥρα, ἀδύνατον νὰ εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης μεθυμένος. — Ἀρα, αὐτὸς πού βλέπουμε, δὲν εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης, ἀλλὰ ὁ κακούργος ἐραστὴς, μεταμφιεσμένος σὲ κύρ Ἀναστάση. Νὰ τοῦ ρίξω, λοιπόν;

— Τέτοια ὥρα, ἀδύνατον νὰ εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης μεθυμένος. — Ἀρα, αὐτὸς πού βλέπουμε, δὲν εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης, ἀλλὰ ὁ κακούργος ἐραστὴς, μεταμφιεσμένος σὲ κύρ Ἀναστάση. Νὰ τοῦ ρίξω, λοιπόν;

— Τέτοια ὥρα, ἀδύνατον νὰ εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης μεθυμένος. — Ἀρα, αὐτὸς πού βλέπουμε, δὲν εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης, ἀλλὰ ὁ κακούργος ἐραστὴς, μεταμφιεσμένος σὲ κύρ Ἀναστάση. Νὰ τοῦ ρίξω, λοιπόν;

— Τέτοια ὥρα, ἀδύνατον νὰ εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης μεθυμένος. — Ἀρα, αὐτὸς πού βλέπουμε, δὲν εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης, ἀλλὰ ὁ κακούργος ἐραστὴς, μεταμφιεσμένος σὲ κύρ Ἀναστάση. Νὰ τοῦ ρίξω, λοιπόν;

— Τέτοια ὥρα, ἀδύνατον νὰ εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης μεθυμένος. — Ἀρα, αὐτὸς πού βλέπουμε, δὲν εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης, ἀλλὰ ὁ κακούργος ἐραστὴς, μεταμφιεσμένος σὲ κύρ Ἀναστάση. Νὰ τοῦ ρίξω, λοιπόν;

— Τέτοια ὥρα, ἀδύνατον νὰ εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης μεθυμένος. — Ἀρα, αὐτὸς πού βλέπουμε, δὲν εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης, ἀλλὰ ὁ κακούργος ἐραστὴς, μεταμφιεσμένος σὲ κύρ Ἀναστάση. Νὰ τοῦ ρίξω, λοιπόν;

— Τέτοια ὥρα, ἀδύνατον νὰ εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης μεθυμένος. — Ἀρα, αὐτὸς πού βλέπουμε, δὲν εἶναι ὁ κύρ Ἀναστάσης, ἀλλὰ ὁ κακούργος ἐραστὴς, μεταμφιεσμένος σὲ κύρ Ἀναστάση. Νὰ τοῦ ρίξω, λοιπόν;

Τ' ἀπομνημονεύματα τῆς ΝΤΑΜΑΣ ΚΟΥΠΑ

πέρασμα, ἀπὸ δυὸ διαφορετικὲς αἰτίες. Ὁ κύρ Σταμάτης ἀπὸ τὴν ρετσίνα, κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴ Ντάμα Κούπα.

— Συμφωνάμε, κύρ Σταμάτη.

— Μερσί, μοῦ εἶπε.

Τράβηξε νὰ φύγῃ. Λίγα δευτερόλεπτα πρὶν ἀπὸ τὸν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου, γιὰ νὰ δοῦν ἔξω μόνος μου. Ἐρίξα μιά ματιά στὸ ρολοῖ μου. Ἦ ὥρα ἦταν 11 καὶ 10 λεπτά. Συνήθως, τὴν ὥρα αὐτὴ, καὶ οἱ πῶς παραστρατημένοι σύζυγοι ἐπιστρέφουν στὴ βάση τους. Ἐγὼ τὴν ἐγκατέλειπα...

Ὅταν ἀνοίξα τὴν πόρτα καὶ μὲ χτύπησε ἡ νυχτερινὴ δροσιά τοῦ δρόμου, ἐνοιῶσα ἕνα περίεργο αἰσθημα, πού δὲν μπορούσα νὰ τὸ καθορίσω. Ἦταν κάτι, σὰν ἐκεῖνο πού αἰσθάνεται ὁ «δραπέτης», ὅταν τὰ καταφέρῃ νὰ πηδῇ τὸ μαντρότοιχο τῆς φυλακῆς, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὸ σκοπὸ νὰ φωνάζῃ: «στὰ δ-πλα»! Ἐρίξα, ἀπὸ τὸ δρόμο, μιά ματιά στὸ παράθυρο τῆς κρεβατοκάμαράς μας. Εἶχε φῶς. Ὁ δεσμοφύλαξ — ἡ γυναίκα μου, ἦθελα νὰ πῶ — ἐτοίμαζε, ἀνυπόπτη, νὰ κοιμηθῇ. Αὐτὸ μούδωσε ἕνα καινούργιο κέφι. Αἰσθάνθηκα τὴν ἀνάγκη νὰ πῶ ἕνα τραγουδάκι. Κατὰ περίεργη σύμπτωση, ὁ μόνος σκοπὸς πού ἦρθε στὸ νοῦ μου ἐκείνη τὴ στιγμή, ἦταν ἡ «Μασσαλιώτης». Ἐγὼ τὴ γνώμῃ ὅτι ὅλοι οἱ σύζυγοι, ὅταν τὰ καταφέρνουν νὰ ξεπορτίσουν, πρέπει νὰ τραγουδᾶν τὸν ὕμνο αὐτοῦ τῆς Ἐλευθερίας. Ἐλληνοπρεπότερο, βέβαια, εἶναι τὸ: «ὡς σπῶτε παλληκαρία θὰ ζοῦμε στὴ σπλάδια», ἀλλὰ ἐμένα μούρθε ἡ «Μασσαλιώτης». Ἀρχίσα νὰ τὴν τραγουδάω, ἐνῶ, σύμφωνα μὲ τὸ ρυθμὸ, ἐτάχυνα τὸ δῆμα μου.

— Εἶναι περὶ τὸν τρέχον ἔτσι, μοῦ εἶπε ξαφνικὰ ἡ Ντάμα Κούπα, ἐνῶ μ' ἔβλεπε ἀπὸ τὸ χέρι. Δὲ μ' ἐκνεύει κανεὶς.

— Μὲ συγχωρεῖς! Βιάστηκα λίγο, διαμαρτυρήθηκα, ὡς πού νὰ δοῦμε ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον ζώνη τοῦ σπιτιοῦ μου.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ διὰ-ζεσαι, μοῦ εἶπε. Ἡ γυναίκα σου, τώρα, θὰ πέφτῃ νὰ κοιμηθῇ.

Στὴ γωνία συνήντησα τὸ γε-τονά μου, τὸν κύρ Σταμάτη. Γύριζε ἀπὸ τὴν ταβέρνα.

— Καλησπέρα, εὐτυχισμένε ἄνθρωπε, μοῦ εἶπε, ἐνῶ προσπα-θοῦσε νὰ ἰσορροπήσῃ.

— Γιατ' εἶμαι εὐτυχισμένος, κύρ Σταμάτη;

— Γιατ' ἐσὺ τὸ σκάς τώρα, πού ἐγὼ γυρίζω.

— Μούτυχε μιά δουλειά, κύρ Σταμάτη.

— Ὅχι, τοῦ λέει ὁ Καραπίπερος. Καί, ἀφοῦ ἐξαπέλυσε τρία ἀλ-λεπάλληλα «χμ... χμ... χμ...», πού τὰ χρησιμοποίησε πάντοτε, ὅταν βρισκόταν μπροστὰ σὲ μυστηρι-ώδεις ὑποθέσεις, σήκωσε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ παράθυρο καὶ εἶπε στὸν κύρ Ἀναστάση: — Τὴν ταυτότητά σου.

— Ποτέ, τοῦ λέει πάλι ἐκεῖνος, θρασύτατα.

Τὸ ν' ἀρνηθῇ ἕνας πολίτης νὰ δείξῃ τὴν ταυτότητά του σὲ ἀ-στυνομικὸ ὄργανο, ἦταν, κατὰ τὴν Εἴχαμε φτάσει στὸ ἴδιο συμ-

πέρασμα, κύρ Σταμάτη;

— Πῶς τόβγαλες αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, κύρ Σταμάτη;

— Καί ἡ ρετσίνα ξαυθιά εἶ-ναι, μοῦ εἶπε.

Εἴχαμε φτάσει στὸ ἴδιο συμ-

πέρασμα, ἀπὸ δυὸ διαφορετικὲς αἰτίες. Ὁ κύρ Σταμάτης ἀπὸ τὴν ρετσίνα, κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴ Ντάμα Κούπα.

— Συμφωνάμε, κύρ Σταμάτη.

— Μερσί, μοῦ εἶπε.

Τράβηξε νὰ φύγῃ. Λίγα δευτερόλεπτα πρὶν ἀπὸ τὸν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου, γιὰ νὰ δοῦν ἔξω μόνος μου. Ἐρίξα μιά ματιά στὸ ρολοῖ μου. Ἦ ὥρα ἦταν 11 καὶ 10 λεπτά. Συνήθως, τὴν ὥρα αὐτὴ, καὶ οἱ πῶς παραστρατημένοι σύζυγοι ἐπιστρέφουν στὴ βάση τους. Ἐγὼ τὴν ἐγκατέλειπα...

Ὅταν ἀνοίξα τὴν πόρτα καὶ μὲ χτύπησε ἡ νυχτερινὴ δροσιά τοῦ δρόμου, ἐνοιῶσα ἕνα περίεργο αἰσθημα, πού δὲν μπορούσα νὰ τὸ καθορίσω. Ἦταν κάτι, σὰν ἐκεῖνο πού αἰσθάνεται ὁ «δραπέτης», ὅταν τὰ καταφέρῃ νὰ πηδῇ τὸ μαντρότοιχο τῆς φυλακῆς, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὸ σκοπὸ νὰ φωνάζῃ: «στὰ δ-πλα»! Ἐρίξα, ἀπὸ τὸ δρόμο, μιά ματιά στὸ παράθυρο τῆς κρεβατοκάμαράς μας. Εἶχε φῶς. Ὁ δεσμοφύλαξ — ἡ γυναίκα μου, ἦθελα νὰ πῶ — ἐτοίμαζε, ἀνυπόπτη, νὰ κοιμηθῇ. Αὐτὸ μούδωσε ἕνα καινούργιο κέφι. Αἰσθάνθηκα τὴν ἀνάγκη νὰ πῶ ἕνα τραγουδάκι. Κατὰ περίεργη σύμπτωση, ὁ μόνος σκοπὸς πού ἦρθε στὸ νοῦ μου ἐκείνη τὴ στιγμή, ἦταν ἡ «Μασσαλιώτης». Ἐγὼ τὴ γνώμῃ ὅτι ὅλοι οἱ σύζυγοι, ὅταν τὰ καταφέρνουν νὰ ξεπορτίσουν, πρέπει νὰ τραγουδᾶν τὸν ὕμνο αὐτοῦ τῆς Ἐλευθερίας. Ἐλληνοπρεπότερο, βέβαια, εἶναι τὸ: «ὡς σπῶτε παλληκαρία θὰ ζοῦμε στὴ σπλάδια», ἀλλὰ ἐμένα μούρθε ἡ «Μασσαλιώτης». Ἀρχίσα νὰ τὴν τραγουδάω, ἐνῶ, σύμφωνα μὲ τὸ ρυθμὸ, ἐτάχυνα τὸ δῆμα μου.

— Εἶναι περὶ τὸν τρέχον ἔτσι, μοῦ εἶπε ξαφνικὰ ἡ Ντάμα Κούπα, ἐνῶ μ' ἔβλεπε ἀπὸ τὸ χέρι. Δὲ μ' ἐκνεύει κανεὶς.

— Μὲ συγχωρεῖς! Βιάστηκα λίγο, διαμαρτυρήθηκα, ὡς πού νὰ δοῦμε ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον ζώνη τοῦ σπιτιοῦ μου.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ διὰ-ζεσαι, μοῦ εἶπε. Ἡ γυναίκα σου, τώρα, θὰ πέφτῃ νὰ κοιμηθῇ.

Στὴ γωνία συνήντησα τὸ γε-τονά μου, τὸν κύρ Σταμάτη. Γύριζε ἀπὸ τὴν ταβέρνα.

— Καλησπέρα, εὐτυχισμένε ἄνθρωπε, μοῦ εἶπε, ἐνῶ προσπα-θοῦσε νὰ ἰσορροπήσῃ.

— Γιατ' εἶμαι εὐτυχισμένος, κύρ Σταμάτη;

— Γιατ' ἐσὺ τὸ σκάς τώρα, πού ἐγὼ γυρίζω.

— Μούτυχε μιά δουλειά, κύρ Σταμάτη.

— Ὅχι, τοῦ λέει ὁ Καραπίπερος. Καί, ἀφοῦ ἐξαπέλυσε τρία ἀλ-λεπάλληλα «χμ... χμ... χμ...», πού τὰ χρησιμοποίησε πάντοτε, ὅταν βρισκόταν μπροστὰ σὲ μυστηρι-ώδεις ὑποθέσεις, σήκωσε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ παράθυρο καὶ εἶπε στὸν κύρ Ἀναστάση: — Τὴν ταυτότητά σου.

— Ποτέ, τοῦ λέει πάλι ἐκεῖνος, θρασύτατα.

Τὸ ν' ἀρνηθῇ ἕνας πολίτης νὰ δείξῃ τὴν ταυτότητά του σὲ ἀ-στυνομικὸ ὄργανο, ἦταν, κατὰ τὴν Εἴχαμε φτάσει στὸ ἴδιο συμ-

πέρασμα, κύρ Σταμάτη;

— Πῶς τόβγαλες αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, κύρ Σταμάτη;

— Καί ἡ ρετσίνα ξαυθιά εἶ-ναι, μοῦ εἶπε.

Εἴχαμε φτάσει στὸ ἴδιο συμ-

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΕΥΠΝΗΤΗΡΙΑ

ΠΟΛΥ πρὶν ἀπὸ τὸ φυσιο-λόγο Πιννέ, πού πρῶτος ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες παρετήρησε, ὅτι τὰ πουλιὰ ἀρχί-ζουν νὰ τραγουδοῦν σὲ ὀρι-σμένες ὥρες, καὶ τὸ φυσιοδί-φη Φάμπρ, πού εἶπε ὅτι τὰ πουλιὰ κελαηδοῦν ἀπὸ τὴν 1η Μαΐου μέχρι τὰ τέλη Ἀυγού-στου τὰ καλύπτει τραγουδι-α τους, οἱ ἀγρότες κι' οἱ «ξω-μάχοι» μαντεύουν τὴν ὥρα τῆς νύχτας ἀπ' τὸ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν. Πολλὲς φορὲς τοὺς χρησιμεύει γιὰ πραγματικὸ ρολοῖ, γιὰ νὰ κανονίσουν τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας των.

Ἀς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ ἀη-δόνι, χωρὶς νὰ βασιστοῦμε σ' αὐτὸ τὸ περίφημο πουλί. Εἶ-ναι ἕνας ὑποδάτης, πού τρα-γουδοῦ ἀκατάπαυστα ὅλη τὴ νύχτα.

Ὁ σπίνος εἶναι τὸ τακτι-κότερο πουλί στὶς συνήθειές του. Ὅταν ἀκουστῇ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι του, εἶναι ἡ ὥρα 1. 30' ἢ 2.

Ὁ μαυροκέφαλος εἶναι ἕνα πουλί, πού τὸ τραγοῦδι του μοιάζει μὲ τ' ἀηδονιοῦ, εἶναι, ὁμως, λιγώτερο ἀρμονικὸ. Κε-λαηδεῖ γύρω ἀπὸ τὴν ὥρα 2 καὶ 3.

Στὶς 3 ἡ ὥρα ἀκριβῶς ἀ-κούονται ἄνισες μελωδίες. Εἶ-ναι τὸ ὀρτύκι, πού ξυπνά.

Ἡ κοκκινόστηρ πικραλίδα ξυπνά στὶς 3.30'. Ἀρχίζει τὸ τραγοῦδι τῆς, μελαγχολικὸ καὶ σοβαρὸ, γιὰ νὰ καταλήξῃ σὲ εἰρωνικά σφυρίγματα.

Κατὰ τὴν 4 ἡ ὥρα, ἡ ὑπο-λαῖδα (τοῖλιδάκος ἢ κοκκίνο-κοίλης), ξυπνά γιὰ νὰ ξεση-κάσει καὶ τοὺς ἄλλους ὑπνα-ράδες ἀπ' τὶς φωνές τους.

Τὸν βορβὰ κι' ὁ κόσουφας στὸ δυσκόλο... ἔργο του. Αὐ-τός, μιμεῖται τὸ τραγοῦδι τῶν ἄλλων πουλιῶν καί, πολ-λὲς φορὲς, ξαναπέφτει στὸ κρεβάτι του.

Ὅταν πλησιάζῃ ἡ ὥρα 5, τὸ τρυποκάρυδο χαλὰ τὸν κό-σμο μὲ τὶς ἄχαρες φωνές του.

Στὶς 5.30' ξυπνά ὁ μελισ-σοφάκος, γιὰ νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ μὲ τὸ παράτονο τραγοῦδι του.

Οἱ κτηματίες κι' οἱ ἐξωχά-ρηδες, κατὰ τὶς ὁμορφες μέ-ρες τῆς ἀνοιξῆς ἢ τοῦ καλο-καιριοῦ, δὲν περιμένουν πο-τέ τὸ ξυπνητὴρι τοῦ σπουργίτη, γιὰ νὰ σηκωθοῦν ἀπ' τὸ κρε-βάτι τους νὰ πιάσουν δου-λειά. Γνωρίζουν, ὅτι κατὰ τὶς 5 καὶ 6 ἀκόμα ἡ ὥρα, ὁ σπου-ργίτης θ' ἀρχίσῃ νὰ γυμνάζῃ τὴ φωνή του. Κι' εἶναι τόσο τεμπέλης, πού, ὅταν ὁ καιρὸς δὲν εἶναι καλός, ὁ φτερωτὸς τοῦτος ἀλήτης ἀναβάλλει γιὰ ἀργότερα τὸ ξυπνητὸ του.

Ἡ μπεκκάτσα, ἀπ' τὸ γεννη-σιμὸ τῆς, ξυπνά κατὰ τὶς 6 ἡ ὥρα.

Ἀν ἀκούσετε στριγγλά κε-λαηδήματα, εἶναι τῆς φραγκό-κοτας ἢ φαρανῶνας, πού ξυ-πνᾷ τελευταία ἀπ' ὅλο τὸ φτε-ρωτὸ κόσμο. Εἶναι 7 μὲ 7.30' ἡ ὥρα.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Ο 3ος ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ...

"Ακουσα στη ζωή μου πολλούς χαρακτη-
ρισμούς για τον εαυτό μου, που προτιμώ να
μην τους επαναλάβω εδώ. Άλλα το παράξενο
είναι, ότι ποτέ δε μουδύσαν το χαρακτηρισμό
που μου ταιριάζει. Κανείς δε με άνωμασε «έ-
πιχειρηματίας». Σας διασκεδάει η ιδέα; Λοι-
πόν, σήμερα θα σας αναπτύξω τη φιλοσοφία
των επιχειρήσεων.

5.000 ΠΕΓΚΟΣ ΚΑΙ ΕΝΑ ΦΙΛΙ

ΤΟΥ ΟΡΣΟΝ ΟΥΕΛΛΕΣ

ΚΑΘΕ επιχειρησις, αποδίδει, ανάλογα με
τον κίνδυνο που παρουσιάζει και, επομέ-
ως, η ασφαλέστερη τοποθέτησις έχει τη μι-
κρότερη απόδοσις. Έτσι, από καθαρά οικονο-
μική άποψη, οι άνθρωποι που είναι εκτός νό-
μου, είναι, απλούστατα, φιλόδοξοι επιχειρη-
ματίες, που διατρέχουν τους μεγαλύτερους
κινδύνους, για να αποκομίσουν τα μεγαλύτε-
ρα δυνατά κέρδη.

Να σας δώσω ένα παράδειγμα: Οι πολιτι-
κές εξελίξεις στην Ουγγαρία προκάλεσαν νέ-
ους και αυστηρούς νόμους, που περιορίζουν
τα ταξίδια στο εξωτερικό. Άλλα, οι άνθρωποι
πάντα θέλουν να ταξιδεύουν — έστω κι αν
πρόκειται να φύγουν από χώρας τόσο γοητευ-
τικές, όσο η Ουγγαρία — και είναι διατεθειμέ-
νοι να πληρώσουν όσα κι' όσα για ώριμους
επικινδύνους διευκολύνσεις. Έτσι, μοιραία,
βρέθηκαν στη Βουδαπέστη, όπου έκανα μερικές
αναγκαίες γνωριμίες. Και μετά, σαν καλός έ-
πιχειρηματίας, άρχισα να ψάχνω για πελάτες.

Ένα βράδυ, πήγα στην πρώην Βασιλική
και ήδη Δημοκρατική Λέσχη, όπου εξακολουθεί
να συχνάζει όλος ο καλός κόσμος. Σε λίγο
είδα να πλησιάζει στο τραπέζι μου μια άλ-
λην γοητευτική κυρία.

Την άναγνώρισα άμέσως. "Αλλωστε, δύσκολα
θα βρίσκατε στη Βουδαπέστη άνθρωπο που
να μη γνωρίζη την ωραία και ξακουστή "Έλενα
Μπάρνα, ήθοποιό, τραγουδίστρια και χορεύ-
τρια.

Με ρώτησε αν ήμουν ο Χάρρυ Λάιμ και, 5-
ταν της αποκρίθηκα καταφατικά, κάθισε δί-
πλα μου, δίχως να την καλέσω.

— Κύριε Λάιμ, θέλω να φύγω απ' αυτόν τον
τόπο, και μου είπαν ότι μπορείτε να με βοη-
θήσετε εσείς.

— Αγαπητή κ. Μπάρνα, δέκοψα, είναι πε-
ριττό να σας πω, πώς δεν πρέπει να πιστεύη-
καίς ό,τι ακούει — και, πάντως, δεν πρέπει
να το επαναλαμβάνω μέσα σε δημόσια κέντρα,
όταν, μάλιστα, βρίσκεται σε χώρα, όπου επί-
κρατεί καθεστώς Λαϊκής Δημοκρατίας!

Κατάλαβε το λάθος της και ταραχτηκε.
— Νομίζω, πως εργάζεστε πολύ και κουρα-
στήκατε. Θαρρώ, πως θα σας έκανε πολύ κα-
λό μια επίσκεψις στο Ζωολογικό Κήπο.

— Κύριε Λάιμ! φώναξε.
— Λοιπόν, ευχαρίστως προσφέρομαι να σας
συνοδεύσω αύριο το απόγευμα και να σας δεί-
ξω το κλουβί των πιθήκων...

— Κύριε Λάιμ, σας δεβαιώνω, πως δεν έχω
καμμία όρεξη να δω ζώα.

— Κατά τη γνώμη μου, κ. Μπάρνα, είναι
άπαραίτητο να επισκεφθήτε τους πιθήκους αύ-
ριο το απόγευμα, έπείμεινα εγώ.

— Ακόμη δεν είχε μπη στο νόημα.

— Μά, τί θέλετε... άρχισε να λέη.

— Στο κλουβί των πιθήκων, κ. Μπάρνα, αύ-
ριο το απόγευμα στις δύο. Καληνύχτα σας.

ΤΗΝ άλλη μέρα, έφτασα στο κλουβί των πι-
θήκων, έφωδιασμένος με μια χαρτοσακού-
λα άράπικα φυστίκια.

Σε λίγο, παρουσιάστηκε η κ. Μπάρνα, ω-
ραιολάτρη, όπως πάντα. Της πρόσφερα φυστί-
κια να δώση στους πιθήκους, αλλά άρνήθηκε.

— Δε μπορούμε να μιλήσουμε σε καμμία
άπόμειρη γωνιά; είπε.

— Υποθέτω, κ. Μπάρνα, ότι κουβέντες,
σαν τις δικές μας, είναι καλλίτερα να συνο-

δεύονται από θόρυβο, είπα εγώ κι' άφωσιώ-
θηκα στους πιθήκους και τα φυστίκια.

— Πρέπει να φύγω απ' την Ουγγαρία, εί-
πε σε λίγο: με πληροφόρησαν, πως εσείς μπο-
ρείτε να με διευκολύνετε. Προσπάθησα να δώσω
διαβατήριον πολλές φορές, αλλά πάντα μου το
άρνήθηκαν.

— Γιατί;

— Χωρίς καμμία δικαιολογία. Άπλούστα-
τα, δεν άπάντησαν στις αιτήσεις μου.

— Για ποιά λόγο;

— Δεν ξέρω, είπε διστακτικά.

Την κύττασα καλά. Εκείνη απέφυγε το
βλέμμα μου και εξακολούθησε:

— Πολύ καλά, θα σας πω την υπόθεσι. Ο
άντρας μου είναι η αιτία, που μου άρνούνται
διαβατήριον. Είναι έχθρος του καθεστώτος. Θέ-
λουν, με κάθε τρόπο, να τον φέρουν πίσω, απ'
την Αυστρία, όπου βρίσκεται τώρα, και γι'
αυτό με κρατούν εδώ για δόλωμα. Είναι πολλές
καιρός που λείπει και την τελευταία φορά,
που μου έστειλε μήνυμα, μου είπε, πως θα δο-
κίμαζε ναρβή. Άλλά, ξέρω τί τον περιμένει έ-
δώ. Γι' αυτό, πρέπει να πάω στην Αυστρία,
να τον σταματήσω. Σεις μπορείτε να με διευ-
κολύνετε. Σας ρωτώ, λοιπόν: Θέλετε να με
δοηθήσετε και πόσο θα στοιχίση;

— Είσθε γοητευτική, αγαπητή μου.

— Σας παρακαλώ, προσέξτε τί σας είπα...

— Μά, ακριβώς, προσέχω! Η τιμή για
κάθε άλλον, θάταν δέκα χιλιάδες χρυσά πέγ-
κος, αλλά για ένα πρόσωπο, τόσο γοητευτι-
κό, όπως εσείς, φτάνουν πέντε χιλιάδες πέγ-
κος και ένα φιλί.

— Πέντε χιλιάδες!... Που να τα βρώ τόσο
πολλά!

— Θα τα βρήτε, κ. Μπάρνα. Θα σας περι-
μένω αύριο τα μεσάνυχτα, στη Σούρπλας.

ΤΗΝ επομένη, τα μεσάνυχτα, ήμουν στη Σουρ-
πλάς. "Εφευτε φιλή βροχή. "Επιτηρού-
σα την πλατεία από μια σκοτεινή γωνιά.
Την ώρα που το ρολοί χτυπούσε μεσάνυχτα,
άκουσα θήματα.

Ήταν η "Έλενα Μπάρνα. Την άφρα να με
προσπεράση αρκετά, για να δεβαιωθώ, πως
δεν την άκολουθούσε κανένας. Καθώς πλησία-
σε για δεύτερη φορά, παρουσιάστηκε και, πριν
προλάβη να πη λέξι, την έπιασα από το μπρά-
τσο κι' άοχισα να περπατώ πλάι της.

Ρώτησα αν έφερε τα χρήματα.

— Τάχω εδώ, στην τσάντα μου, είπε.

— Άρχισα άμέσως να της δίνω οδηγίες. "Ε-
πρεπε να προσληφθή τραγουδίστρια σ' ένα έ-
παρχιακό καμπαρέ, στο χωριό Μαγιάροβαρ.

Ήταν ώραίο μέρος και είχε το πλεονέκτημα
να είναι κοντά στα σύνορα.

Μου είπε, πως δε θα της έδιναν άδεια έρ-
γασίας.

— Εσείς να ζητήσετε κι' εγώ θα φροντίσω
να σας τη δώσουν.

— Πολύ καλά, θα δοκιμάσω.

— Και τώρα, με συγχωρείτε, που θα σας
άφήσω. Θα φροντίσω να σας ειδοποιήσω. Κα-
ληνύχτα, κ. Μπάρνα.

— Περιμένετε, είπε. Ξεχάσατε τα χρήματα.
Τά έχω εδώ.

— Έβαλε το χέρι στην τσάντα της και, ξα-
φνικά, έβγαλε μια φωνή.

— Χάθηκαν... Χάθηκαν. Τάχα εδώ μέσα
κι' έξαφανίστηκαν.

— Όχι, κ. Μπάρνα, είπα εγώ, χαμογελών-

τας, δεν εξαφανίστηκαν. Βρίσκονται σε καλά
χέρια. Καληνύχτα σας!

Το πρωί, βρέθηκα στο γραφείο κάποιου ά-
ξιωματικού της άστυνομίας. "Όταν έκλεισε η
πόρτα, του πήρα ένα τσιγάρο, κάθισα άνα-
παυτικά στην πολυθρόνα και του είπα:

— Θέλω να μου δώγλης άδεια έργασίας για
κάποια γνωστή μου κυρία.

Πετάχτηκε πάνω θυμωμένος.

— Αυτό έλειτουργία, τώρα, Λάιμ, να ζητάς ρου-
σφέτια για τις φιλενάδες σου! Η συμφωνία
μας, ήταν άπλη και καθαρή. Δέχτηκα να σ'
άφήσω να κάνης τις θρωμοδουλείες σου και
να περνάς απ' τα σύνορα διάφορα τρομοκρα-
τημένα άνθρωπάκια, υπό τον όρο ότι θα με
ειδοποιούσες, κάθε φορά που θα προσπαθού-
σαν να φύγουν σπουδαία πρόσωπα, αληθινά
έπικινδυνoi έχθροι του καθεστώτος. Άλλά εί-
ναι έξη μήνες τώρα, που δε μου παρέδωσες
κανένα σημαντικό πρόσωπο.

Τού είπα με άδιαφορία:

— Το όνομα της κυρίας είναι: "Έλενα
Μπάρνα.

Η στάσις του άλλαξε άμέσως.

— Αυτό μάλιστα! φώναξε. Έτσι, θα γλυ-
τώσω για κάμποσον καιρό από τί γρίνια του
έπιθεωρητή της Μιλίτσιας, που πείει να
με δώγλη άχρηστο. Ώστε η "Έλενα Μπάρνα
προσπαθεί να φύγη;

— Ναί. Βγάλε της, λοιπόν, την άδεια κι'
είπαιτά λάβε τα μέτρα σου, ώστε να μην μπο-
ρέση να κάνη θήμα από τί Βουδαπέστη. Έτσι
κι' εγώ θα είμαι εν τάξει.

Ο φίλος μου ξανακάθισε στο γραφείο του
και δυθίστηκε σε σκέψεις.

Αυτή η περίπτωση είναι διαφορετική,
είπε σε λίγο. Θέλω να πιστώη η "Έλενα Μπάρ-
να, την ώρα που θα προσπαθή να περάση τα
σύνορα. Έτσι θα μπορούσαμε να σκοτώσουμε
μια ώραία δίκη, με όμολογίες, και μιάν άκό-
μα ώραϊότερη θανατική έκτέλεσι.

Τέτοια συμφωνία δεν είχαμε κάνει. Δε με
πειράζει να κάνω διτιθήποτε, προκειμένου να
πετύχουν οι επιχειρήσεις μου, αλλά δε θα δε-
χόμουν ποτέ να οδηγώσω το θύμα στη λαιμη-
τόμο και να κρατώ το κεφάλι του — και μά-
λιστα τόσο ώραϊο κεφάλι — την ώρα που θα
πέφτει το λεπίδι.

Αυτός, όμως, ήταν ανένδοτος. Έπρεπε να
πετύχη κάποια σπουδαία σύλληψη, αν έπρόκει-
το να εξακολουθήση η συμφωνία μας.

— Δε μου άρέσει, είπα.

— Δε σε ρώτησα αν σ' άρέσει, είπε σαρ-
καστικά. Έσύ, άλλωστε, δε θ' ανακατευθής
διόλου στη σύλληψη. Θα την άφήσης στα σύ-
νορα, πριν την πιάσουν οι άνθρωποι μου.

Άναγκάστηκε να δεχτώ.

— Και η άδεια; ρώτησα.

— Αύριο κιόλας θα την έχη η κ. Μπάρνα.

ΥΣΤΕΡΑ από λίγες μέρες, έφτασα ένα βρά-
δυ με αυτοκίνητο στο Μαγιάροβαρ. Η κ.
Μπάρνα με πλησίασε, μόλις με είδε να μπαί-
νω στο κέντρο όπου τραγουδούσε.

Της έδήγησα ότι δλα ήταν έτοιμα. Θα πη-
γαίναμε με το αυτοκίνητο κοντά στα σύνορα,
στο μέρος όπου είχαν κοπή τα σύρματα. Η
καθ'αυτό μεθόριος ήταν λίγο πάρα πέρα, στην
άρχη του δάσους.

— Πηγαίνετε κατ' εύθειαν στο λαδαμπώ και
γρήτε στο δρόμο απ' το παράθυρο, της είπα.

— Απ' το παράθυρο;...

— Δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Άν δούμε
απ' την πόρτα, θα μάς πάρη χαμπάρι η ά-
στυνομία.

— Και μετά;

— Θα σας περιμένω, σε δέκα λεπτά, πίσω
απ' το κτίριο με το αυτοκίνητό μου.

Την ώρα που έμπαινα στο αυτοκίνητο, κά-
ποιος ψιθύρισε τ' όνομά μου στο σκοτάδι. Ή-
ταν ο άξιωματικός της άστυνομίας.

— Η γυναίκα αυτή τάκανε μούσκεμα, μου
είπε.

— Πώς;

— Πριν μιλήση σε σένα, διαπραγματευόταν
τη δουλειά με τον Τσέρνα. Ήρθε, όμως, σε
σένα, έπειδή εκείνος της ζήτησε πολλά. Μόλις
ο Τσέρνα έμαθε, πως έκλεισε συμφωνία μαζί
σου, πήγε και τά είπε όλα στον έπιθεωρητή
της Μιλίτσιας. Και τώρα, ο έπιθεωρητής εί-
ναι εδώ και θέλει να ένεργήση αυτός τη σύλ-
ληψη της Μπάρνα. Κι' έπειδή είμαι φίλος σου,
θα σου πω κι' ένα άλλο μυστικό. Ο έπιθεωρη-
τής, για να κάνη περισσότερο θόρυβο γύρω από
τ' όνομά του, έχει κατά νόη να τσιμπήση κι' έ-

σένα, ως πράκτορα των Άγγλοαμερικανών και
να σε παραπέμψη σε δίκη.

— Τότε, αγαπητέ μου, το μόνο που μου
μένει να κάνω, είναι να γυρίσω το γρηγορό-
τερο στη Βουδαπέστη, χωρίς να ξαναδώ την κ.
Μπάρνα.

— Ά, όχι, φώναξε. Όλα κι' όλα. Άν δε γί-
νη η άπόπειρα άποδράσεως της Μπάρνα άπό-
ψε, ο έπιθεωρητής θα καταλάβη που ακριβώς
σκάλασε η δουλειά και τότε πάμε κι' οι δυο
χαμένοι. Άκουσε: ο έπιθεωρητής δεν ξέρει ότι
συμφωνήσαμε να οδηγήσης την Μπάρνα μόνο
ως τα συρματοπλέγματα. Γι' αυτό οι άνθρω-
ποι του έχουν στήσει καρτέρι και σας περι-
μένουν πιδό πέρα, μέσα στο δάσος. Έπομέ-
ως...

Μου ανέπτυξε τη θεωρία του.

Σκέφτηκα, πως είχε δίκη κι' έτσι δέχτηκα
να άποπειραθώ η γυναίκα να περάση τα σύνο-
ρα, αλλά εγώ θα την περνούσα μονάχα απ'
στο σύρμα. Μετά θα πήγαινε μόνη — κι' άς
την έπιανε η άστυνομία στο δάσος, πάνω στη
μεθόρι. Έγώ, δεν το είχα σκοπό να πιστώ.

Πήρα την κ. Μπάρνα στο αυτοκίνητό μου
και σε λίγο φτάσαμε στα συρματοπλέγματα,
στο σημείο, όπου τά είχαν κόψει οι συνεργάτες
μου. Περιμέναμε ως τη στιγμή που ένα σύν-
νεφο σκέπασε προσωρινά το φεγγάρι και γλυ-
νεφο σκέπασε προσωρινά το αυτοκίνητο. Πέρασαμε τα
συρματοπλέγματα και γήγαμε στο έξωπο.

Μπροστά μας ήταν το δάσος.

— Η μεθόριος είναι μπροστά σας ακριβώς,
στην άρχη του δάσους, είπα. Σας εύχομαι κα-
λή τύχη...

— Δε μπορείτε να φύγετε τώρα. Υποσχέ-
θήκατε να με περάσετε απ' τη μεθόρι.

Προσπάθησα να την πείσω.

— Θ' άναγκαστώ να έπιμείνω, μου είπε.

Έγώ χαμογέλασα, αλλά το χαμόγελό μου
έσθωσε, όταν την είδα να κρατά ένα μικρό αυ-
τόματο πιστόλι. Το πρόσωπό της ήταν άχρρό
στο φώς του φεγγαριού, αλλά το χέρι της ή-
ταν σταθερό.

Μείναμε κι' οι δυο σιωπηλοί και, τότε, πή-
ρα την άπόφασιν.

— Υπάρχει κάτι που δε σας είπα, άρχισα
να λέγω σιγά. Μέσα στο δάσος, σας περιμέ-
νει η περίπολος.

— Τί;

— Πριν μιλήσετε σε μένα, διαπραγματευθή-
κατε με τον Τσέρνα.

Τάχασε.

— Ο Τσέρνα πήγε κατ' εύθειαν στον έπι-
θεωρητή της άστυνομίας.

— Δε σας πιστεύω.

— Πώς αλλιώς θα τόξερα; Νάτοι, έφτασαν!
Μόλις γύρισε το κεφάλι της για ένα δευ-
τερόλεπτο, άμέσως της άπαξα το πιστόλι
απ' το χέρι. Έβαλε τα κλάματα.

— Ώστε ήταν τέχνασμα!

— Όχι, είπα σοβαρά. Σας είπα την αλή-
θεια, γιατί έπρεπε να σας την πω. Πρέπει να
καταφέρετε να περάσετε τη μεθόρι όπως-
όπως, μόνη σας. Η Αυστρία είναι κατ' εύ-
θειαν μπροστά σας, δυτικά. Πιστεύω, ότι η πε-
ρίπολος θάναι πίσω από κείνα τα δέντρα.

Τώρα ήταν ήρεμότερη.

— Και τώρα, κ. Μπάρνα, εξακολουθήσα,
λυπάμαι που οι σχέσεις μας διακόπτονται
δυσάρεστα... αλλά έξχασα! Μόλις τώρα θυμή-
θηκα, πως δε με πληρώσατε στο άκέραιο.

— Τί; είπε, σκουπίζοντας τα δάκρυά της.

— Η τιμή που σας ζήτησα, ήταν 5.000
χρυσά πέγκος και ένα φιλί. Τα χρήματα εί-
χατε την καλωσύνη να μου τά δώσετε. Τώρα
πρέπει να πάρω και το φιλί.

Έκανα ένα θήμα προς το μέρος της.

— Εκείνη τη στιγμή, άκούστηκε θόρυβος
στούς θάμνους. Ήταν η περίπολος.

— Εσείς, μην κινηθήτε απ' εδώ, ψιθύρισα.

Άφήστε να σας πιάσουν. Έγώ θα κρυφτώ πί-
σω απ' αυτόν το θάμνο. Μη φοβάστε. Θα τά
κανονίσω όλα. Σε δέκα λεπτά θα βρίσκεστε
στην Αυστρία...

Δίστασε για λίγο, αλλά μου άπάντησε με
υπαθερή φωνή:

— Καλά, αλλά αν κι' αυτό είναι τέχνα-
σμα, Χάρρυ Λάιμ, θα είναι το τελευταίο σου!

Μόλις κρύφτηκε πίσω απ' το θάμνο, φώνα-
ξα δυνατά:

— Χάρρυ Λάιμ! Λάιμ! Γυρίστε πίσω!

Το χαμόγελό μου έσθωσε, όταν την
είδα να κρατά ένα μικρό πιστόλι.

ΚΑΙ τώρα, έπρεπε να φροντίσω για τον έαυ-
τό μου. Το αυτοκίνητό μου ήταν απ' την
άλλη πλευρά του συρματοπλέγματος και μου
ήταν πιά άχρηστο. Προσφέρθηκα, λοιπόν, να
το πουλήσω τούς μετρητές στον έπιθεωρητή.
Άρνήθηκε. Πίεσα το πιστόλι μου στην πλάτη
του. Περιττό να σας πω, ότι, στο τέλος, δέ-
χτηκε.

Άφοψήρα τά λεφτά, είπα:

— Μιά άκόμα παράκλησις, κύριοι. Δώστε
μου τις ζώνες των πανταλονιών σας, γιατί,
άσφαλώς, θα ξέρετε, ότι κανένας άστυνομικός
δεν μπόρεσε να πιάση φυγάδα και να κρατά,
ταυτόχρονα τα πανταλόνι του.

Μου έδωσαν τις ζώνες τους, άμίλητοι.

— Και μία τελευταία χάρις, είπα, καθώς έ-
φευγα προς τη μεθόρι. Όταν γυρίσετε στη
Βουδαπέστη, σας παρακαλώ να ειδοποιήσετε
την έφορία, ότι η «Ανώλυμος Έταιρία Χάρρυ
Λάιμ, Εισαγωγών» — Έξαγωγών — δέκοψε α-
πό σήμερα τις εργασίες της. Καληνύχτα σας.

Καμμία φορά, θυμάμαι την "Έλενα Μπάρ-
να και το γλυκό της φιλί και άναρωτιέμαι,
αν θα την ξανασυναντήσω ποτέ. Μου άρεσε
πολύ, αλλά πρέπει να όμολογήσω, πως δε μου
ταίριάζε. Ήταν φτωχιά, παντρεμένη και τί-
μια...

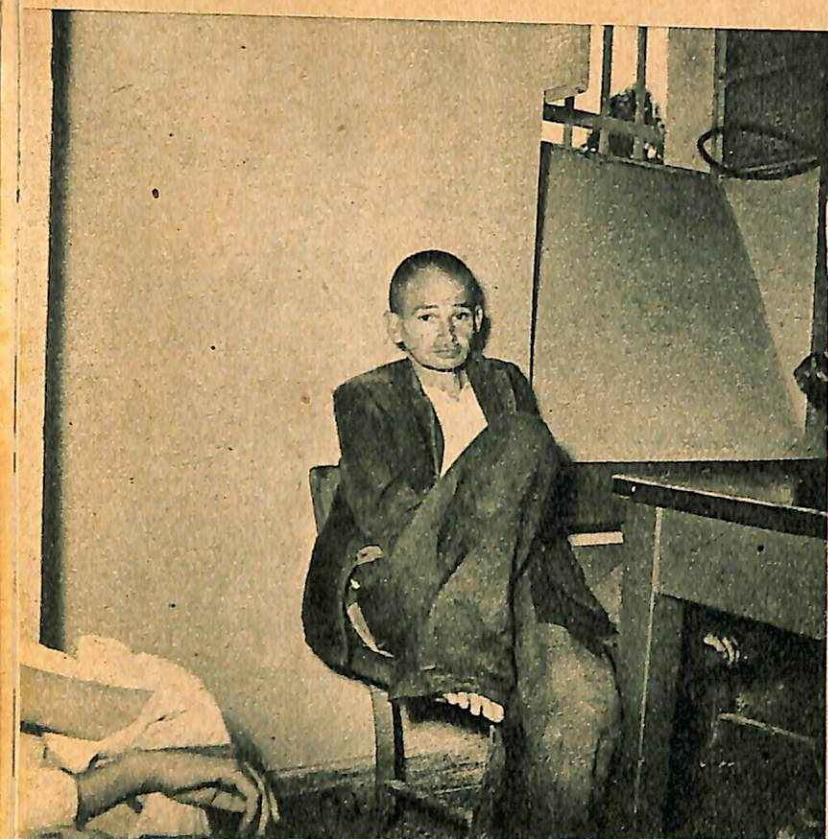
★★

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

ΕΡΩΤΕΣ ΣΤΟ ΑΛΓΕΡΙ

Μιά νέα συγκλονιστική περίπέτεια του Τρίτου
Άνθρώπου.

ΧΙΛΙΕΣ, περίπου, δυστυχισμένες υπάρξεις, χτυπημένες από το φοβερό άστροπελέκι της μοίρας, ζούν στο «Δρομοκαίτειο Θεραπευτήριο». Άνθρωποι άπλοι και έλλοι, που, όσο ήταν υγιείς, έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην κοινωνία, είτε σαν οικονομικοί παράγοντες, είτε σαν έπιστήμονες, είτε σαν καλλιτέχνες και διανοούμενοι, είτε σαν ανώτεροι στρατιωτικοί γυναικές με ευγενικά ιδανικά, που θυσίασαν γι' αυτά τα νειάτα τους, σεβαστές και γνωστές για την κοινωνική τους δράση δέσποινες και πανώριες κοπέλλες, που εκάτοια λάμια πήρε τα συλλοικά τους» νέα παλληκάρια, που κάποια κακή μοίρα έφραξε το χαρούμενο δρόμο της ζωής τους, περνούν τις φρικτές ώρες της ανέπιωτης δυστυχίας τους στο ίδρυμα αυτό, που τιμά, κυριολεκτικά, τη χώρα μας.

Το «Δρομοκαίτειο Θεραπευτήριο» είναι ένα υποδειγματικό νοσοκομείο. Το έπιστημονικό προσωπικό του κάνει ό,τι μπορεί γιά να ξαναφέρει το φώς στα σκοτάδια του νοσή των ασθενών. Οι τελευταίες έπιστημονικές θεραπευτικές εφαρμόζονται και τα πιο εξελιγμένα μέσα χρησιμοποιούνται. Άλλα και το βοηθητικό προσωπικό του νοσοκομείου καταβάλλει υπέρ ανθρωπίνης προσπάθειες γιά ν' απαλύνει τη δυστυχία των αρρώστων.

Σ' ένα θάλαμο του κτιρίου των «μανιακών», βρίσκεται σε κακή κατάσταση ένας ήρωας της Άλβανίας, ο Δ. Παραδιάς. Κατάγει από ένα χωριό κοντά στη Φλώρινα, έχει έντεκα παράσημα και προήχθη σε ύπαξιωματικό πάνω στο πεδίο της μάχης, γιά ανδραγαθία. Παρά τις φροντίδες, τη στοργή και τις υπεράνθρωπες προσπάθειες των γιατρών, η κατάσταση του είναι τραγική. Ένα ανθρωπινό κορμί, ένας ζωντανός πεθαμένος. Ο Παραδιάς, που ροδολούσε, σαν άστραπη, στα άλβανικά δουνά, με τη λόγχη στο ένα χέρι και τη χειροβομ-

Ο ήρωας της Άλβανίας Δ. Παραδιάς, που προήχθη στο πεδίο της μάχης γιά ανδραγαθία, είναι σήμερα ένα ανθρωπινό κορμί, ένας ζωντανός νεκρός.

βίδα στο άλλο και σκορπούσε τον πανικό και τον δλεθρο στους Ίταλους, κοίτεται, τώρα, σ' ένα πάγκο του Δρομοκαιτείου, δουδός, έξουθενμένος, «νεκρός». Άπειρες έχθρικές σφαίρες, πέρασαν δίπλα του και καμιά δεν τον άγγιξε. Συνέχισε την ήρωική του δράση στην Κατοχή και κατόπιν στον άνταρτοπόλεμο. Δυο φορές πιάστηκε αιχμάλωτος και υπεβλήθη σε μεγάλα βασανιστήρια. Κι' όμως, δεν έπαθε τίποτα. Καί, ξαφνικά, μία μέρα, κάτι έσπασε μέσα του. Ένα μικροσκοπικό εξάρτημα του μηχανισμού του μυαλού του. Και το παλληκάρι, έγινε ανθρωπινό κορμί.

Στο «λουξ» διαμέρισμα του Δρομοκαιτείου «ζή» μία θλιβερή υπάρξις, η γυναίκα του ήρωικού ναυάρχου Τομπάζη, που η δράσις του γεμίζει τις σελίδες της νεώτερης ναυτικής μας Ιστορίας. Μία παλιά άρχοντισσα, που ο κακός δαίμονας φθόνου την εύτυχία της και κατάφερε άνεπανόρβωτο πλήγμα στην υγεία της. Όποια ώρα και άν πάτε στο Δρομοκαίτειο, θα τη δρήςτε στον αυλόγυρο. Θα σας σταματήσει γιά να σας άνακοινώση «έμπιστευτικά» κάποιο μεγάλο νέο, που διαρκώς φαντάζεται το σαλεμένο λογικό της. Τα «νέας» αυτά, τα γράφει σε μικρά χαρτάκια, που τα κολλάει στην πόρτα της καμαράς της. Οι γιατροί, είναι τελείως άπελπιμένοι από την κατάσταση της, που διαρκώς χειροτερεύει.

Στο Δρομοκαίτειο νοσηλεύεται κι' ένας Ρώσος, από την καρδιά της Μόσχας. Ο Ίλδης Βαλέντζια. Η ζωή του, είναι πραγματικό μυθιστόρημα. Στη Μόσχα, είχε άτελιέ διακοσμήσεων. Είναι

Το ψυχιατρείο ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΟΥ ΣΑΛΕΨΕ ΤΟ ΛΟΓΙΚΟ ΤΟΥΣ

Ένας χαρακτηριστικός τύπος άσθενούς του Δρομοκαιτείου. Από μακριά, φαίνεται ένας κανονικός άνθρωπος. Άμα, όμως, κουδεντιάσετε μαζί του, θ' αντιληφθήτε, από τις πρώτες λέξεις, ότι το μυαλό του έχει σαλέψει.

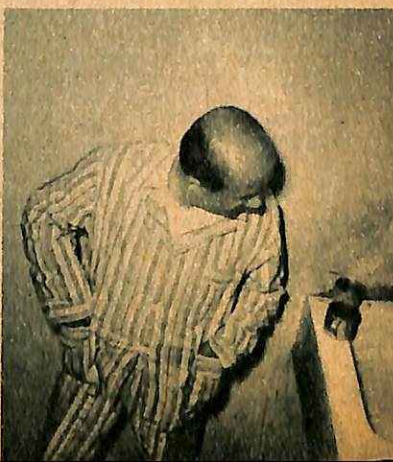
ο ίδιος ζωγράφος με αξιόλογο ταλέντο και έχει γεμίσει τους τοίχους του θεραπευτηρίου με ωραιότατα έργα ρωσικής προεπαναστατικής τεχνοτροπίας. Έζησε τις έφιαλτικές ημέρες της Οκτωβριανής επανάστασης. Μετά την επικράτεια των μπολσεβίκων, έφυγε με το μεγάλο συγγραφέα Αντρέγιεφ, που ήταν φίλος του, γιά τη Φινλανδία. Κατόπιν, ταξίδεψε σε όλο σχεδόν τον κόσμο, ώργάνωσε επιχειρήσεις στην Ίαπωνία, έμεινε δέκα χρόνια στις Ίνδίες και έγνωρισε πλούτι και μεγαλεία. Ο δεύτερος πόλεμος τον δρήςκε στη Γαλλία, οικονομικά κατεστραμμένο. Μετά τον πόλεμο, πήγε στην Τουρκία, όπου είχε έναν άτυχο έρωτα. Κατελήφθη από μελαγχολία και άπογοήτευσι και ένοσηλεύθη, γιά λίγο διάστημα, σε ένα νοσοκομείο της Σμύρνης. Κατόπιν ήρθε στην Ελλάδα. Άλλα η μοίρα τον είχε καταδικάσει όριστικά. Βαθύ σκοτάδι βασίλειει τώρα στο λογικό του, που πριν ήταν τόσο φωτεινό.

Γιά όλες αυτές τις θλιβερές υπάρξεις, ένα είναι το παρήγορο: δέν έχουν καθόλου έπίγνωση της φθορής, της άνομολόγητης συμφοράς τους.

Σ. ΔΕΝΔΡΙΝΟΣ

Επάνω: Η χήρα του ναυάρχου Τομπάζη, που έχει πάντοτε να σας άνακοινώση κάποιο «μεγάλο νέο». Κάτω: Ένας άλλος χαρακτηριστικός τύπος του Δρομοκαιτείου, που το μυαλό του είναι βυθισμένο στο σκοτάδι.

ΟΙ ΠΑΛΗΕΣ

Διαφημίσεις

ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΛΑΠΠΑ

«Άκούσας έπαινούμενον το ξενοδοχείον ή «Κοινή Γνώμη», μετέδην, σήμερον μεσημέριαν, ίνα φάγω έν αυτό. Έμεινα δέ, τόνον εύχαριστήμενος έκ της καθαριότητος και της ευθηνίας, ώστε συνιστώ αυτό. Ίδίως δέ με έκπληξιν είδον το μέγεθος των μερίδων, αι όποίαι είναι, τόνον μεγάλα, ώστε έχόρταση πολύ και το έσπέρας δέν ήμπόρεσα να φάγω. Εύρον, λοιπόν, διπλήν οικονομίαν».

Πώς θα σας φαινόταν και τί θα λέγατε, άν διαβάσατε στις έφημερίδες σήμερα τα πιο πάνω ή, πάλι, άν, την ώρα των διαφημίσεων άπ' το ραδιόφωνο, άκούγατε τούτα:

«Κρατώντας εις το χέρι μία βεντάλια και κάνοντας άέρα στα κεφάλια, τρέχε, στα Φάληρα, στην Κφισιά γυρεύοντας ο κόσμος τη βροσιά».

Έπληγε σ' έξοχές, λαγκάδια, δάση κι' ή ζέστη το κεφάλι του θα σπάσει, στους δρόμους, στις πλατιές περπατεί και την ζητεί, του κάκου την ζητεί.

Την βρίσκει επί τέλους δίχως έννοια, φορώντας στο κεφάλι Πουπουλένια, και σ' «Άστρ τρέχουν όλοι διασπικί».

Είναι κι' οι δύο, διαφημίσεις πριν από 75 χρόνια, που δημοσιεύτηκαν τότε στον τύπο. Η πρώτη, είναι γιά το ξενοδοχείο «Κοινή Γνώμη» κι' ή άλλη γιά τα καλοκαιρινά καπέλλα «Πουπουλένια» στο καπελλάδικο «Άστρ».

Όπως βλέπετε, λοιπόν, και τότε στην Άθήνα γινόταν στον τύπο κάποια διαφήμισις, άκόμα και με στίχους. Άλλά, και στην ύπολοιπη Ελλάδα, που δέ βγαίαν, άκόμα, τοπικές έφημερίδες, υπήρχε ρεκλάμα. Ήταν ή ελπιότατη ρεκλάμα, ο υτελάλης. Αυτός που, και σήμερα άκόμα, σε μερικά έλληνικά χωριά τον άκούμε να ξεφωνίζει, με συγχερείτε, να διαφημίζει. «Άκούστε, χωριανοί. Όποιος θέλει να πάρη φρέσκα ψάρια, να πάη στην πλατέα, δξω άπ' τον καφενέ. Τρέψτε να προκάνετε». Κι' άλλα πολλά, τέτοια.

Τα παλιότερα, όμως, χρόνια, ο υτελάλης ήταν ένας τύπος. Αυτός θα πληροφορούσε το κοινό, τί ώρα και πιο έργο θα παίξη άπόψε ο Καραγκιόζης, ποιος άνοιξε καινούργιο δαρέλι, κρασί, και χίλια δυο άλλα. Κι' είχε γιά την κάθε διαφήμισι, το δικό του τρόπο: Νά, ο υτελάλης της παλιάς Άθήνας, ο κρατώντας ένα κομμάτι κρέας, με τη δραχμή του φωνή, διαλάουσε μέσα στα σοκάκια της Πλάκας: «Στη βρύση του Λέκα, κοντά στο μπακάλικο του Κανάκη, έσφαξαν διδέλο, ωραίο και φτηνό. Μόνο δύο δραχμές ή όκά και να καί το δείγμα». Και στη Ζάκυνθο, ο υτελάλης, ο Τζικινέτης με τ' όνομα, να, πός διαλάουσε τις ρεκλάμες του: «Ά-

κούστε άδελφια. Άπόψε, εις το καφενέον του Ρουμαντζα, τελειώνουν τα παγωτά. Νά πάτε όλοι να πάρετε. Αύριο, σαλέτι και στραγάλια. Σας το λέει ο Τζικινέτης!». Να κι' άλλη μία του ίδιου: «Σήμερα, άναχωρεί το μεγάλο της θαλασσης θηρίον, ο Ποσειδών και ο άδερφός αυτού ο Έφαιστος, ο ένας γιά πάνου και ο άλλος γιά κάτω. Τρέψτε να πάρετε εισιτήρια, γιάτι ο καιρός έμπουνάτισσε και θα χάσετε την ευκαιρία».

Κι' ο υτελάλης Τζικινέτης, είναι κείνος που, το δράδυ της Κυριακής της Τυρινής, γιά να καλοκαρδίση τους Ζακυνθίνους, που ήταν λυπημένοι γιάτι τελείωναν τα άποκριάτικα γλέντια, δγήςκε στους δρόμους και διαλαλούσε: «Μη λυπάστε, άδέρφια, γιάτι ύστερα από 8232 άρες, έρχονται τα Καρναβάδια, και τότες τραγουδια και χοροί».

Άπ' τα πρώτα άκόμα, χρόνια του Όθωνα, άρχίζουν στον τύπο οι διαφημίσεις. Θ' αντιγράψω, μερικές άπ' αυτές, που μας φύλαξε ο Μιχ. Π. Λάμπρου. Στα 1841, ο ένοικιαστής των λουτρών της Κύθνου, λέει, πός: «Παρέχει έδεσματα, καλώς παρεσκευασμένα, καλόν οίνον και καφέν και τα λοιπά άναγκαζιούτα εις τους λουομένους». Στα 1846, στην έφημερίδα: «Έλπις» δημοσιεύεται τουτή ή ρεκλάμα, που θυμίζει, λίγο, τις σημερινές όδοντοπάστες: «Νέον Ιατρικόν δια τους όδόντας. Όποιος δήποτε και άν είναι ο πόνοσ του όδόντος, κοφίους ή άλλο τί, θεραπεύεται έντός λίγων ώρων και ποτέ, πλέον, δέν ματάρχηται πόνοσ και κείνου το δόντι δυναμώνει τα άλλα, και φοβά τα σκληρίκια, όπου μέλλουν να το ενοχλήσουν. Είναι το όνομαζόμενον νερόδοντον, το όποιον πρέπει να μεταχειρισθ ή άσθενής, κατά τον άκόλουθον τρόπον και, τότε, ή θεραπεία είναι βεβαία. Νά δάλη εις το στόμα εις ένα χουλιάριον της σούπας από το νερόν τουτο και να το βαστάξη από το άσθενήμενον μέρος δέκα μινούτα της ώρας, να πιύση αυτό και να δάλη άμέσως άλλο τόνον δι' άλλα δέκα μινούτα και πιύοντας και τουτο άμέσως, να δάλη και το τρίτον και τελευταίον χουλιάριον και εις το διάστημα της μισής ώρας θαρραπέυεται... κλπ.». Και σ' άλλο φύλλο της «Έλπιδος» έπιβεβαιώνεται ένωπογράφως από διαφόρους ή θαυματουργή ένέργεια του «νερόδοντου».

Πότε-πότε, όμως, είχαν και τις έμμετρες διαφημίσεις, όπως αυτή ή Κερκυραϊκή, που άποδίδει μου την έλπιδα.

«Εν Άγριλοδούω τη 26/7/1893 Ιωάννης Κ. Πλέσης».

Νομίζω πός φτάνουν αυτά γιά τις ρεκλάμες. Ποιός ξέρει, όμως, άν, όπως έμεις, σήμερα, γελάμε με τον παλιό τύπο, που είχαν, τότε, οι διαφημίσεις, δέν γίνη το ίδιο, ύστερα από 75 χρόνια, με τις δικές μας. Θάρθουν, κάποιοι άλλοι, να γελάσουν με τις ρεκλάμες του καιρού μας...

«Φογάσας Παπαδοπούλου όπου πουλεί την μύσα μέσος τους κούδων άγγλική ολόχροση μία λίρα».

Άπ' τις ρεκλάμες, δέν έλειπε, κάθε τόσο, και το ληρομνημένο πιά. Νά, ο Φίλντο: «Την έπείσαν ταύτην έν Φαλήω θέλει είσθαι 1) λεμβοδρομία δι' Ιστίων, 2) δρόμος

παίδων, 3) Ιστιοδρομία, 4) λεμβοδρομία δια κωπηλασίας, 5) άκροβαται και σχοινοβάται. Προσέτι ή στρατιωτική μουσική. Φωταγωγή. Πυροτεχνήματα. Διάφοροι πράξεις μελοδραμάτων έν τω θεάτρω και ο περίφημος μουσικοδιδάσκαλος Φοσε, θέλει έκτελέση διαφόρους σκοπούς δια του μουσικού όργάνου του λεγομένου Ρίστον».

Θ' αντιγράψουμε, όμως, κι' αυτή, του 1850, που, γιά τις τιμές, θα σας φανή σαν όνειρο: «Ένεκεν έσωτερικού άνακαινισμού και ευπρέπειας, το έν τη οικία του Σκουζε, άνωθεν της Καπνικαρέας, ξενοδοχείον της Ναυπλίας, μένει άργόν, άχρι της 12 έλευσομένου Μαρτίου, ότε πάλιν θέλει κάμει έναρξιν των έργασιών του. Αείποτε πρόθυμος και έπιθυμών, ο ύποφαινόμενος, ώστε οι έντιμοι κύριοι συνδρομηταί, να εύχαριστάνται και να προσπορίζονται τα της τροφής των μετ' όλίγης δαπάνης, προσδιορίζει τάς άκολουθους τιμάς, δι' έκάστην μερίδα: Σούπα λεπτ. 12, βραστόν και έντράδες λεπτ. 25, ψητά από 30 άχρι των 40 κλπ. άι δέ τιμαί των ήμίσων μερίδων, έκτός της σούπας προσδιορίζονται κατά τον άκόλουθον τρόπον: Βραστόν και έντράδες λεπτ. 15, ψητά από 20 άχρι των 25, ψάρι από 25 άχρι των 35. Προς γνώσιν των περιηγτηνών και των εις Άθήνας προσερχομένων ξένων, θέλει ένοικιάζονται και κάμαραι καθαρώς και κομφώς κεκοσμημένοι, πρός δρχ. 1½ την ήμεραν και δρχ. 30 τον μήνα...».

Και τελειώνω μ' ένα είδος διαφήμισης, που, τώρα πιά, χάθηκε ή σπάνια συναντάμε στον έπαρχιακό τύπο. Είναι οι εύχαριστήριες άγγελίες πρός τους γιατρούς, που δέν ήταν άλλο, παρά μία έμμεση ρεκλάμα γι' αυτούς. Στις έφημερίδες εκείνου του καιρού, ύπάρχουν άοκετές ένδιαφέρουσες. Διάλεξα, όμως, να σας προσφέρω, τουτή την έμμετρη, που, νομίζω, ότι είναι μοναδική στο είδος της:

«Τῷ Ιατρῷ Μελιγολᾷ Σκλήρῃ τῷ Λεωνίδᾳ
Ὅτι μεθεράπευσεν, εὐνωμοσύνην οἶδα.
Πάσχοντα ἐκ νοσήματος σχεδὸν ἀθεραπεύτου,
Ὁ μ' ἔκαυνε νὰ φαίνομαι ὠχρὸς ἐντὸς καθρέφτου.
Ταχέως με ἀπῆλλαξε τῆς νόσου τῆς χρονίας
Ἐκείνος ὃς φημίζεται κ' ἐκτός τῆς Μεσσηνίας
Μόνον με παραδεδέχκεν ὁ Ιατρός ὁ Σκλήρης
Ἀλλ' οὐδεὶς ἐκ τῶν πολλῶν ποὺ εἶν' ὁ τόπος πλήρης
Ἀπατες μ' ἀπῆλπισαν ἐκτός τοῦ Λεωνίδα
Πρὸς τὸν ὁποῖον χρωστώ ζωῆς μου τὴν ἐλπίδα.
Ἐν Ἀγριλοδούῳ τῇ 26/7/1893
Ἰωάννης Κ. Πλέσης».

Νομίζω πός φτάνουν αυτά γιά τις ρεκλάμες. Ποιός ξέρει, όμως, άν, όπως έμεις, σήμερα, γελάμε με τον παλιό τύπο, που είχαν, τότε, οι διαφημίσεις, δέν γίνη το ίδιο, ύστερα από 75 χρόνια, με τις δικές μας. Θάρθουν, κάποιοι άλλοι, να γελάσουν με τις ρεκλάμες του καιρού μας...

«Εν Άγριλοδούω τη 26/7/1893 Ιωάννης Κ. Πλέσης».

Νομίζω πός φτάνουν αυτά γιά τις ρεκλάμες. Ποιός ξέρει, όμως, άν, όπως έμεις, σήμερα, γελάμε με τον παλιό τύπο, που είχαν, τότε, οι διαφημίσεις, δέν γίνη το ίδιο, ύστερα από 75 χρόνια, με τις δικές μας. Θάρθουν, κάποιοι άλλοι, να γελάσουν με τις ρεκλάμες του καιρού μας...

«Φογάσας Παπαδοπούλου όπου πουλεί την μύσα μέσος τους κούδων άγγλική ολόχροση μία λίρα».

Άπ' τις ρεκλάμες, δέν έλειπε, κάθε τόσο, και το ληρομνημένο πιά. Νά, ο Φίλντο: «Την έπείσαν ταύτην έν Φαλήω θέλει είσθαι 1) λεμβοδρομία δι' Ιστίων, 2) δρόμος

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ...

ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ

Ένας άνδρας παρέρει σε μιά απόμμερη γωνία. Τόν πλησιάζει ένας άγνωστος.

— Τσιμπά; τόν έρωτά.
— Καί βέβαια. Έπιασα σαράντα πέρες από το πρωί.
— Εύγε! Ξέρεις, όμως, ποιός είμαι;
— Όχι.
— Είμαι ο έπόπτης άλιεί-

ας. Καί άπαγορεύεται έσῶ το ψάρεμα.

Και ο έρασιτέχνης ψαράς, που δέ χάνει την ψυχραιμία του, λέγει:

— Καί σείς, ξέρετε ποιός είμαι;
— Όχι.
— Είμαι ο μεγαλύτερος ψεύτης του κόσμου.

ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΕΣ!

Δυο έρραβωνισμένοι κατεβαίνουν την όδόν Έρμου. Έκείνη σταματά μπροστά στη διτρίνα ενός κοσμηματοπωλείου.

— Ό! κύττα, λέγει, τί ωραίο που είναι αυτό το βραχιόλι. Δέ θα ήθελες να μου το προσφέρης;

— Άδύνατον, δέν έχω τα μέσα.

— Άν τα είχες, θα μου το άγόραζες;

— Ό! όχι, άπαντά εκείνος με μελιστάλακτο ύφος.

— Γιατί; ρωτά εκείνη. Δέν είναι εύγενικό εκ μέρους σου.

— Γιατί αξίζεις ένα πολύ ακριβότερο βραχιόλι.

— Άγάπη μου, πός με καταλαβαίνεις!

ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΙΚΗ ΟΔΗΓΟΣ

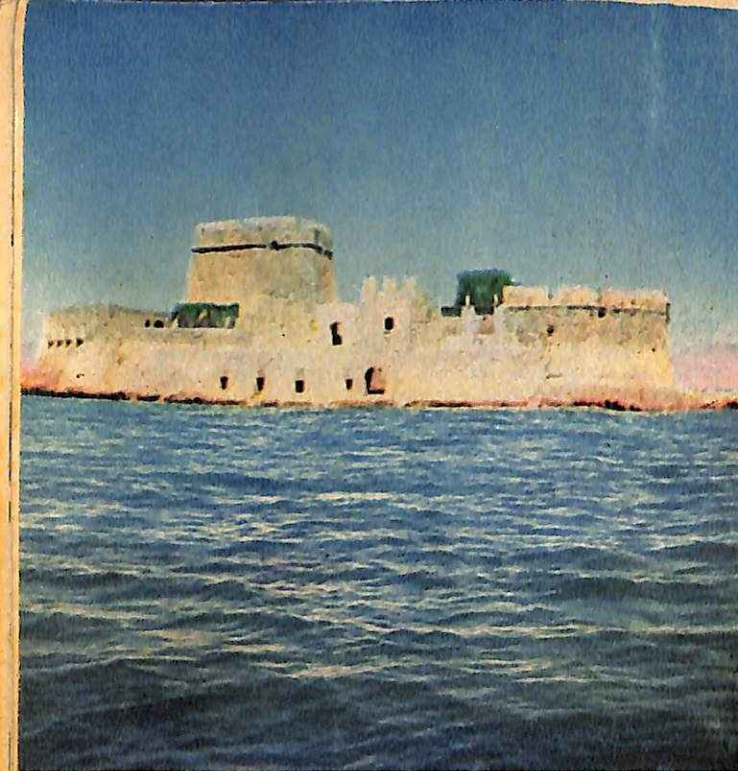
Ένας κύριος, που πηγαίνει με το αυτοκίνητό του στην έξοχή, βλέπει ξαφνικά να έρχεται από την αντίθετη διεύθυνσις ένα άλλο αυτοκίνητο, που παραπαύει. Κάνει ό,τι μπορεί γιά ν' άποφύγη τη σύγκρουσι, αλλά το άλλο αυτοκίνητο πέφτει επάνω του. Έξω φρενών, κατεβαίνει —

εύτυχως δέν έπαθε τίποτε — έτοιμος γιά καυγά, αλλά συγκρατείται μόλις βλέπει ότι στο τιμόνι του αυτοκινήτου κάθεται μία θελκτική κυρία.

— Μά, κυρία μου! λέγει, γιάτι δέν κάνατε σήμα που θέλατε να πάτε; θα μπορούσαμε ν' άποφύγουμε το ήλιθιο αυτό δυστύχημα.

— Είμαι άπαρηγόρητη, κύριε, γι' αυτό που έγινε. Άναζήτησα, όμως, μάταια στο ταμπλό και δέ βρήκα ούτε ένα κουμπί, που ν' άκούει να κινή τί έπρεπε να κάνω!

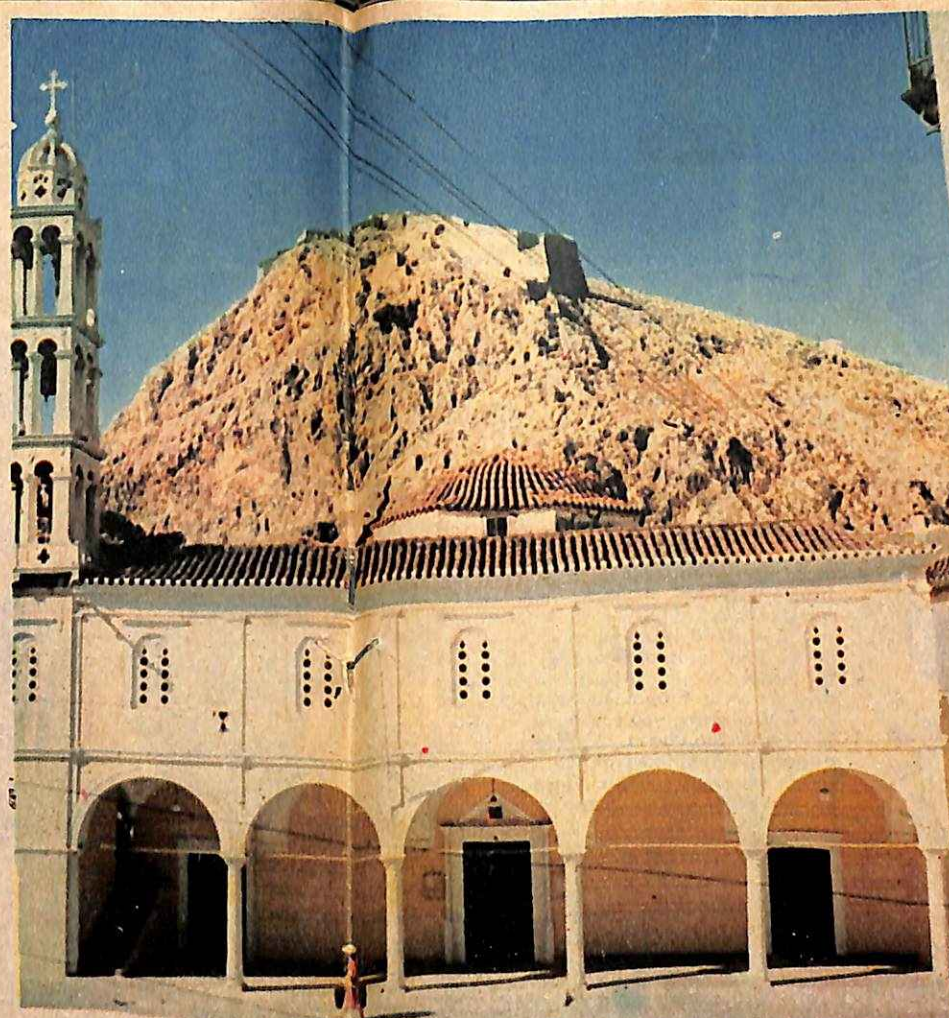

ΝΑΥΠΛΙΟΝ

ΕΓΧΡΩΜΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ
ΤΟΥ ΒΑΣΟΥ ΜΙΓΚΟΥ

Το Μπούρτζι, το γραφικό ενετικό κάστρο, που διαφέντευε άλλοτε το λιμάνι του Ναυπλίου, έχει μεταβληθεί σήμερα σε τουριστικό ξενοδοχείο πολυτελείας.

Το Ναύπλιο είναι περίφημο όχι μόνο για τα μνημεία του, αλλά και για τις όμορφες κοπέλες του. Μπορείτε να κρίνετε με μία ματιά στην κάτω φωτογραφία.

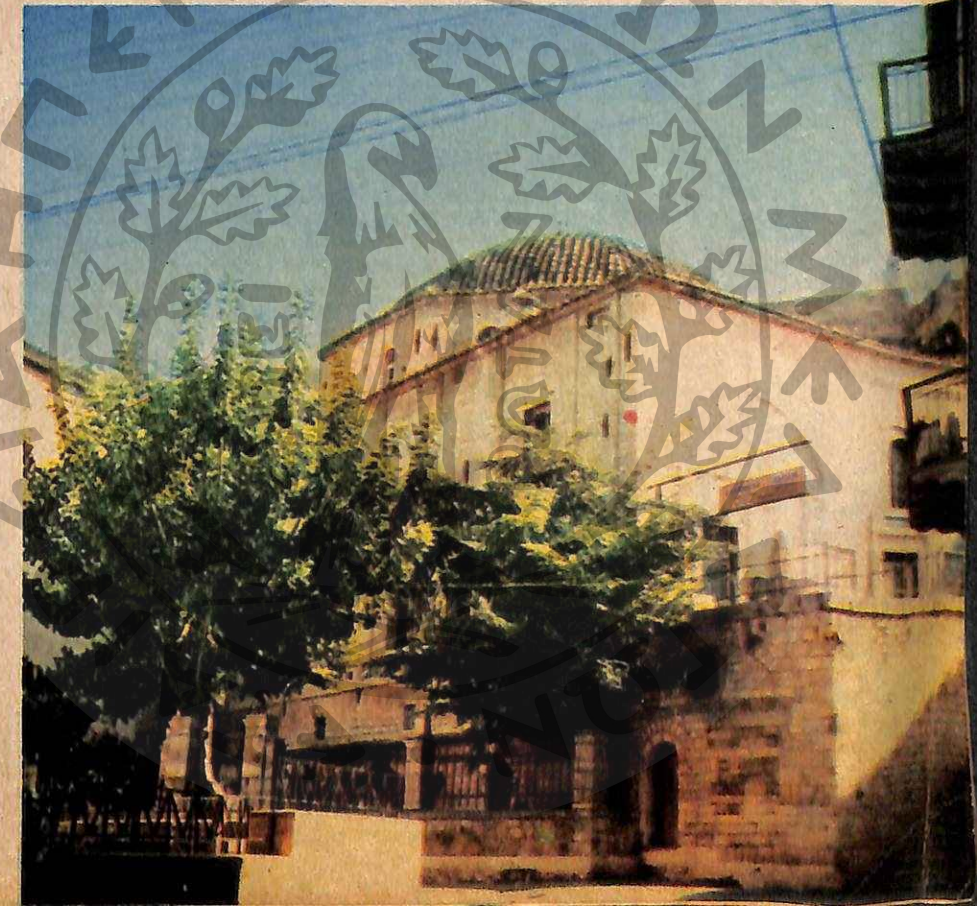
Ο ναός του Αγίου Γεωργίου, με το Παλαμήδι στο βάθος. Ο ναός οικόδομήθηκε το 1619 από τους Ένετους, είναι, όμως, άμιγους βυζαντινού ρυθμού. Στο βασιλικό θρόνο, που έχει στηθεί στο εσωτερικό του πρό 120 ετών έχουν καθίσει και προσευχηθεί όλοι οι βασιλείς της Ελλάδας.

Οι δυο χαριτωμένες Αναπλιώτισσες, που φορούν τις βαρύτιμες ένδυμασίες της εποχής της βασιλείας, συνθέτουν μία θαυμάσια εικόνα, που θυμίζει τα πρώτα μεταπελευθερωτικά χρόνια, όταν καμιά Έλληνίδα δεν τολμούσε ακόμα να εμφανιστεί με τα «φράγκικα».

Η εκκλησία του Αγίου Σπυρίδωνος. Στην είσοδό της, την ώρα που έμπαινε για να λειτουργήσει, δολοφονήθηκε, στις 27 Σεπτεμβρίου 1831, ο πρώτος κυβερνήτης της Ελλάδας Καποδίστριας από τους αδελφούς Μαυρομιχάλη.

Η πρώτη «Βουλή των Ελλήνων», το «Βουλευτικόν», όπως την αποκαλούσαν, στεγάστηκε στον παλιό αυτόν τουρκικό τεκέ. Έδώ, κατά τη δύσκολη μεταπασατατική περίοδο, λειτουργούσε η νομοθετική εξουσία της Ελεύθερης Ελλάδας.

Ο ΠΙΤΙΓΚΡΙΑΛΙ ΦΙΛΟΣΟΦΕΙ

Είναι πολύ δύσκολο να εκτιμήσετε την ευφυΐα των ανθρώπων, αφού δεν μπορεί να υποτιμήσετε τη δική σας.

*
Ο αισιόδοξος δεδαϊώνει πως ζούμε στον καλύτερο δυνατό κόσμο και ο απαισιόδοξος φοβάται, πως αυτό είναι αλήθεια.

*
Ο άνθρωπος γίνεται πιο συντηρητικός έπειτα από ένα καλό γεύμα.

Τίμιος είναι ο πολιτικός εκείνος, που, όταν εξαγοράζεται, εξακολουθεί να παραμένει εξαγορασμένος.

*
Πρέπει να ζήτε μέσα στα όρια του εισοδήματός σας, ακόμα και όταν σας περισσεύουν χρήματα για να δαψεύσετε.

*
Τόσο πολύ με μαγεύει η δουλειά, ώστε δεν μπορώ να καθίσω πολλές ώρες και να τη βλέπω.

*
Η φυσικότης είναι και αυτή μία πόλη.

*
Οι άπιστοι άντρες ξέρουν τα θέλητρά του γάμου και οι πιστοί τις τραγωδίες του.

*
Τη γυναίκα τίποτα δεν την εκπλήσσει, εκτός από ένα εύτυχο γάμο.

*
Η γυναίκα είναι προωρισμένη, ν' αγαπιέται, παρά να καταλαβαίνει.

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Είμαι ένα πολύτιμο κομμάτι... κάρβουνο. Όσοι με κατέχουν, μπορούν με το δίκιο τους να πουν πως είναι «άνθρακες» ή «θραυστά» τους, χωρίς να πέσουν έξω. Μόνο που είμαι κρυσταλλικός, ενώ ο κοινός άνθραξ είναι άμορφος. Και κανένας, ως τώρα, δεν έμαθε να παράγει κρυστάλλα από άνθρακα... Το μυστικό της κρυσταλλοποίησης μου το κρατώ αποκλειστικά για τον εαυτό μου. Είναι ένα από τα άλυτα προβλήματα της Φυσικής.

Οι αρχαίοι Έλληνες μου έδωσαν το όνομα που φέρω σήμερα, με μικρές παραλλαγές σε όλες τις γλώσσες. Ο Θεόφραστος με περιέγραψε στην ορυκτολογία του και ανέκλυψε τη σημαντικότερη ιδιότητά μου, πως είμαι, δηλαδή, σκληρότερο από κάθε άλλη ουσία στον κόσμο. Είχε δίκιο. Τίποτα δεν μπορεί να με κόψει ή να με χαράξει, εκτός από τον εαυτό μου. Χρησιμοποιούν ένα μου κομμάτι για να λειάνουν ένα άλλο.

Ός τα 1728 έρχομαι στην Εύρωπη απ' τις Ινδίες, όπου υπήρχαν τα μόνα γνωστά ορυχεία διαμαντιών. Από εκεί προέρχεται το αρχαιότερο διαμάντι του κόσμου, το «Κοκινώρ», που, σύμφωνα με το μύθο, έδωσε τη νίκη στον εθνικό ήρωα Κάρνα, 3000 έτη π. Χ. Από τα ίδια ορυχεία προέρχεται και ο «Ορλώφ», το διαμάντι που κοσμούσε το σκήπτρο των Ρομανόφ. Τα μεγαλύτερα κομμάτια μου έχουν περίπου το μέγεθος ενός αυγού.

Την πραγματική μου σύνθεσι ανέκαλυψε ο Γάλλος Λαβουαζιέ στα 1773. Χημικός αυτός, είχε την πολυδάπανη περιέργεια να με κάψει, συγκεντρώνοντας πάνω μου τις ακτίνες του ήλιου με ένα μεγάλο φακό. Αυτό, έκανε τόση έντύπωση στους επιστήμονες, ώστε πολλοί απ' αυτούς, όπως ο Άγγλος Νταίλυ, και ο Ντυμά, επανέλαβαν το πείραμα, για να πεισθούν ότι καίγομαι, όπως και ο άνθραξ. Η καύσις μου είναι «τελεία». Δεν αφήνω στάχτη.

Σήμερα, όλα σχεδόν τα διαμάντια προέρχονται απ' τη Νότιο Αφρική, 3-που βρέθηκε και ο γίγας «Κάλλιναν», που ζύγιζε 606 γραμμάρια, και τη Βραζιλία, όπου εξορύσσονται τα καλλίτερα διαμάντια με την εντονότερη λάμψη. Τεχνητά διαμάντια δεν υπάρχουν και ο Μπουασάν, που νόμιζε πως έφτιανε τέτοια διαμάντια, θα έκανε λάθος ασφαλώς, γιατί κανένας δεν κατάρτισε να επαναλάβει το πείραμά του. Έτσι δεν έχω κανένα τεχνητό αδελφό.

Εκτός από την αξία μου σαν πολύτιμο πετράδι, χρησιμεύω πολύ στη βιομηχανία, λόγω της σκληρότητάς μου. Όλα σχεδόν τα γεωτρήματα, που ανοίγουν τα πηγάδια του πετρελαίου, είναι εφοδιασμένα με αλυσίδες από διαμάντι. Και δε θα ήταν υπερβολή, αν λέγαμε πως η σημερινή βιομηχανία δε θα μπορούσε να αναπτυχθεί, αν δεν έφερνα εγώ το πετρέλαιο απ' τα βάθη της Γης, τρυπώντας και τους σκληρότερους βράχους.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΚΟΛΩΝΑΚΙ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΥ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΕ Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ο Δέλλιος έπαιξε τον άνθρωπο με την τραγίσια, προς το πρώτο ταξί που συνάντησαν.

100Ν.— 'Ο Μπέκας άφησε το άκουστικό. 'Η κόρη του πήγε κοντά του.
— Ποιός θάρη;
— Ένας φίλος.
— Νέος;
'Ο Μπέκας την έπιασε από το αυτί.
— Κάποτε θα σε ξυλοφορτώσω για καλή έσένα, είπε.
Ύστερα φώναξε:
— Μαρία!

Η φωνή της γυναίκας του άκούστηκε από την κουζίνα.
— Τι είναι;
— Βάλε ένα πιάτο παραπάνω. Θάχουμε έναν παλιόφιλο απόψε.
— Ποιόν;
— Τον Μακρή. Τό δημοσιογράφο, ξέρεις. Της «Πρωινής».
— Όραία.
'Ο Μπέκας γύρισε στην κόρη του και της είπε αυστηρά:
— Να βγάλεις τα παντελόνια, έσύ. Δε θα βρεθούμε και μπροστά σε ξένους.

ΑΠΟΡΙΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ

Ο Μακρής είχε τηλεφωνήσει στον αστυνομικό Μπέκα από το γραφείο του. Είχαν γυρίσει — ο δημοσιογράφος, ο Δέλλιος και ο Δημήτρης Φλωράς — πριν λίγη ώρα από τον Πειραιά. Στην είσοδο της «Πρωινής» είχαν χωρίσει. 'Ο Δέλλιος είχε μία δουλειά, είπε, κι έπρεπε να φύγει. 'Ο Δημήτρης το ίδιο. Αυτός φαινόταν πολύ στενοχωρημένος. Αισθάνονταν πως είχε φερθεί άνοητα και ντροπιάσει γι' αυτό. 'Ο Μακρής δεν έκανε ίποτε για να τους κρατήσει. 'Ηθελε να μείνει μόνος. Η ιστορία έπαιρνε άποσπασμένη τροπή. 'Η διαίσθησίς του του έλεγε ότι πλησιάζαν στην κρίσιμη φάση, που θα έδινε λύση τη λύση. Τα γεγονότα είχαν εξελιχθεί ραγδαία τις τελευταίες μέρες. Σ' ην αρχή, έψαχναν στο σκοτάδι, κάνοντας υποθέσεις, διατυπώνοντας έκδοχές και προσπαθώντας να επισημάνουν τους πιθανούς ενοχους. Τον Τζόννυ Παυλίδη, που είχε λόγους να θέλη το θάνα ο του Καρμένη για να γλιτώσει από έναν ενοχλητικό άντεραστή — την Μυρτώ Καψή, που μιλούσε τον κατακόρη του πατέρα της... Τίποτε θετικό. Υποθέσεις και μόνο υποθέσεις. Και έκδοχές που είχαν αποδειχτεί α-

βάσιμες. 'Ο Τζόννυ είχε ένα άδιαφιλονίκητο άλλοθι και η Μυρτώ...
— Αλήθεια, η Μυρτώ; 'Ο ίδιος ο Δημήτρης Φλωράς δεν επέτρεπε πια ούτε κουδέντα για την πιθανή ενοχή της.
'Ο χλωμός νέος, που μπήκε, τον έβγαλε από τις σκέψεις του. 'Ο Μακρής ρώτησε:
— Τι έχουμε;

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.— Σ' το σπίτι του εγκλήματος, στον Πειραιά, ο αστυνομικός Καλλέργης, ο Δημήτρης και οι φίλοι του δέχθηκαν τίποτε. Έξαφνα, μπαίνει ένας άληθης με τραγίσια. Την ώρα που προσπαθούν ο αστυνομικός και οι φίλοι του Φλωρά να μάθουν ποιός είναι, ο άνθρωπος με την τραγίσια κατορθώνει να το σκάσει και να εξαφανιστεί. Έν τώ μεταξύ, η μοντάμ Ζουλιέτ, πειθεται από το δολοφόνο να πάει να τον συναντήσει σε μία έρημη παραλία της Καστέλλας. 'Ο δολοφόνος την καθυστερεί, δεδαϊώνοντάς την ότι θα φύγουν την επομένη, πλούσιοι, για το εξωτερικό και, σε μία στιγμή, τη σκοτώνει, κρατώντας το κεφάλι της κάτω από τα ριχά νερά. Την ίδια ώρα, ο Μακρής αποφασίζει να ζητήσει τη βοήθεια του φίλου του αστυνομικού Μπέκα, που περνά την αδειά του ανάμεσα στους δικούς του. Τον τηλεφωνεί. «Έλα να φάμε μαζί», του λέει ο Μπέκας.

Ο βοηθός του του ανέφερε τα νέα: Μία παραίτησις ύπουρου, ή αγόρευσις στη Βουλή του άρχηγού της αντιπολιτεύσεως για τα οικονομικά, ένας 'Ινδός πρίγκιπας που έφτανε αύριο με μία ήθοποιό του 'Ιταλικού κινηματογράφου. Τίποτα το εξαιρετικό. Ο άρχισυντάκτης συμφώνησε.
— Έν τάξει. 'Εγώ, θα λείπω λίγες ώρες. Θα συναντηθούμε στο τυπογραφείο.
Έξαφνα θυμήθηκε.
— Αστυνομικό; Έχουμε τίποτε ενδιαφέρον;
Συνήθως δεν τον άπασχολούσαν με τα αστυνομικά νέα, εκτός αν ήταν τίποτε το πολύ σοβαρό. Πρώτη σελίδα κλπ. Τα άλλα, τ' άφηνε στο συντάκτη επί της ύλης. Τελευταία, όμως, με την υπόθεση Φλωρά, εί-

χε πάρει τη συνήθεια να ρίχνει μία ματιά σ' όλο το αστυνομικό ρεπορτάζ.
— Μικροπράματα, είπε ο βοηθός.
— Δηλαδή;
— Αύτα.
Μέσα από το φάκελλο που κρατούσε, ξεδιάλεξε μερικά χειρόγραφα. 'Ο αστυνομικός συντάκτης τα είχε φέρει πριν λίγο. — Συνηθισμένα, είπε ο βοηθός, καθώς ο άρχισυντάκτης του τα φυλλομετρούσε. 'Ηταν συνηθισμένα. Δυό αυτοκτονίες, μία σύγκρουσις λεωφορείου και τράμ, ένας τραυματισμός, μία άποπειρα κλοπής και... Έξαφνα, ο Μακρής, έκαμε μία κίνηση, διώρθωσε τα χοντρά γυαλιά του. 'Η είδησις ήταν απλή και σύντομη. Για κάθε άλλον δε θάχε σημασία. Για το Μακρή είχε.
Δεν ήταν παρόα λίγες γραμμές: «Συνελήφθη ο 'Ιωάννης Γ. Παυλίδης, γνωστός εις τους κύκλους των θεατρικών παρασκευών ως «Τζόννυ». Ούτος, προ διημέρου, είχε παραδώσει προς πώλησιν εις τον χρηματιστήν Γ. Ανδρικόπουλον, δέσμη χρηματικών αξίας εκατοντάδων εκατομμυρίων, τα όποια, ως απέδειχεν, ανήκον εις τον κρατούμενον εις τας φυλακάς χρηματιστήν Π. Φλωράν. 'Ως ανέφερεν ο καταγγείλας τον Παυλίδην Ανδρικόπουλος, ούτος είχε δεχθί να εισπράξη την αξίαν των χρηματικών εις Αλεξάνδρειαν. 'Επί του συλληφθέντος ανευρέθη διαβατήριον δι' Αιγυπτου, κανονικώς θεωρημένον». 'Ο Τζόννυ; Και ο Καλλέργης δεν το είχε πη τίποτε. 'Ισως δεν τόξερε, 'Ισως νόμισε πως δεν τον ενδιαφέρει.
'Ο βοηθός έμεινε δρθιος. 'Ο Μακρής του παρέδωσε τα χειρόγραφα.
— Έν τάξει, είπε.
'Εμεινε συλλογισμένος, κυττάζοντας άφρημένα το βοηθό του να φεύγει.
'Ωστε αυτό ήταν. Γι' αυτό άνησυχούσε ο Παυλίδης. Είχε κλέψει τα χρώματα του Φλωρά — και ποιός ξέρει τι άλλο άκόμα — και ενδιαφερόταν να μάθι αν ο Δημήτρης τόξερε.
Έλάσε. Δεν ήταν παρόα ένας μικροκλήφης, κι' αυτοί του είχαν κάνει την τιμή να τον νομίσουν δολοφόνο. Τέτοια καθαρομάτια, δε σκοτώνουν.
Δε σκοτώνουν. Ποιός, όμως, είχε σκοτώσει;
'Ο Κανταν ζόγλου; Αυτός ήταν ο πιο

Μωορείτε ν' απαντήσετε ;

1.— Ποιό ζώο είναι χρησιμότερο στον άνθρωπο;

2.— Έχουν ανακαλυφθί κατά τα τελευταία έτη καινούργιοι, άγνωστοι ως τώρα, πολύτιμοι λίθοι;

3.— Μόνο τα πτηνά έχουν τη συνήθεια να άποδημούν κατά το χειμώνα;

4.— Υπάρχουν μόνο δύο μαγνητικοί πόλοι της Γης;

5.— Το χρώμα της Σελήνης, είναι πάντοτε το ίδιο;

6.— Υπάρχει άεικίνητον στη Φύσι;

7.— Το αίσθημα της άφής, είναι διαχυτο σ' όλη την επιφάνεια του δέρματος;

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΚΥΝΙΚΟΥ

ΕΥΘΥΝΗ.— Ένα κινητόν βάρος, που εύκολα μετατοπίζεται εις τους ώμους του Θεού, της Μοίρας, του Πετρωμένου, της Τύχης ή του γέιτονος. Τώρα, που άκμάζει έκ νέου ή αστρολογία, έπεκράτησε η συνήθεια να φορτώνεται ή εύθυνη έπάνω εις ένα άστρον.
ΕΥΛΑΒΕΙΑ.— Η πνευματική στάσις ενός ανθρώπου έναντι ενός Θεού και ενός σκύλου έναντι ενός ανθρώπου.
ΕΥΣΕΒΕΙΑ.— 'Ο σεβασμός προς το 'Υπέρτατον 'Ον, ό όποιος στηρίζεται επί της υποτιθεμένης όμοιότητός του προς τον άνθρωπον.
ΕΥΤΥΧΙΑ.— Ευχάριστον συναίσθημα, πουηγάζει από την εναντίονισιν της μίζερίας του άλλου.
ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ.— Ένα πρόσωπον, που συνδέει κατά θαυμαστόν τρόπον τροχούς, μοχλούς, ελατήρια, δίδες και σύρματα και θεωρεί τό άθροισμά τους ως πολιτισμόν.
ΖΩΗ.— Μία πνευματική άλημ, που προστατεύει το σώμα από την άποσύνησιν. Οι άνθρωποι ζούν με την καθημερινήν αγωνίαν μήπως τη χάσουν, πιστεύουν, όμως, ότι και όταν χαθή, δεν εξαφανίζεται.
ΖΩΟΛΟΓΙΑ.— Η έπιστήμη και ή ιστορία του ζωικού βασιλείου μετά του βασιλείου του, της οικιακής μνίγας. Πατήρ της ζωολογίας είναι, ως γνωστόν, ό 'Αριστοτέλης, άλλα τό όνομα της μητρος της δεν έφθασε μέχρις ήμών. Ένας από τους ένδοξότερους συνεχιστάς του είναι ό Μπουφόν, ό όποιος ανέκαλυσεν ότι ή άγέλας άποβάλλει τα κέρατά της κάθε δύο χρόνια.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

πιθανός. Θα είχε, σίγουρα, μαλλώνει με τον Καρνέζη στη μοιρασιά, τον σκότωσε και εξασφάλισε.

Από όλες τις καταθέσεις έβγαλε, πώς κανένας δεν τον είχε δει από το ε.

Ο Νέστορ Καυταντζόγλου.

Και η Γαλλίδα; Ήταν ασφαλώς συνένοχος του. Θα τον γνώριζε από πριν. "Ισως νάταν και έρωμένη του.

Μαζί θα έσκαρναν και το φόνου του Καρνέζη. Έκτος αν ο Καυταντζόγλου τον σκότωσε και αὐτὴν, απλῶς, δρέθηκε στὴ σκηνὴ τοῦ φόνου. Ὑστερα, ἐκεῖνος κρούφηκε κι' αὐτὴν, μετὸ ἀζημίωτο, δέβαια, δέχτηκε νὰ τὸν βοηθήσει. Ὤσπου νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸν, δίχως ἄλλο, συναντοῦσε στὸ σπιτάκι τοῦ Πειραιῶς. Σ' αὐτὸν, στὸ νέο κρησφύγετό του, θὰ εἶχε πᾶνι πάλι, ἀπόψε.

Χτύπησαν τὴν πόρτα. "Ενας συντάκτης μπήκε.

— Τὸ ἄρθρο.

Ο Μακρὴς ἀπλώσε τὸ χέρι, δαρυεστημένα.

— Δὸς το.

Διάβασε τὰ δακτυλογραφημένα χαρτιά, στὰ πεταχτά. Λόγια, λόγια, λόγια. Τὰ ἴδια, πάντοτε τὰ ἴδια.

Μονόγραψε τὸ ἄρθρο μετὸ κόκκινὸ του μολύβι.

— Στὸ τυπογραφεῖο.

Ο ἄλλος ἔφυγε. Ο Μακρὴς εἶδε τὴν πλάτη του νὰ χάνεται πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Συνένοχος, λοιπόν, ἡ μαντάμ Ζουλιέτ!

— συλλογίστηκε. Ἐκτός πιά, ἂν ἡ ἴδια εἶχε σκοτώσει καὶ ἂν ὁ ἄλλος δὲν ἦταν παρὰ μόνον τὸ ὄργανό τῆς, ὁ συνεργός.

Μπερδεμένα πράγματα. Μὰ, ὅπως δὴποτε, κρατοῦσαν τώρα γερά τὴν ἀκρὴ τοῦ μίτου στὰ χέρια τους. ἤξεραν πιά ποιὸν νὰ κυνηγήσουν. Δὲν ἔτρεχαν πίσω ἀπὸ φαντάσματα.

Ἡ Γαλλίδα, ἔτσι ἡ ἀλλιώς, θάταν μπλεγμένη στὴν ἱστορία, κι' αὐτὴ θὰ τοὺς ὠδηγοῦσε στοὺς ἄλλους.

Τεντώθηκε πίσω στὴν πολυθρόνα του. Πόσο πιὸ εὐκόλα εἶναι ὅλα στὰ μυθιστορήματα.

— Γίωργο!...

Ο κλητὴρ πῆγε.

— Διατάξτε, κ. διευθυντά.

Αὐτὸ τὸ παιδί ἐπέμενε νὰ τὸν λήψι διευθυντῆ. Κέφι του.

— Φώναξέ μου ἓνα ταξί.

Ἀπὸ καιρὸ τὸ σκεφτόταν. Μὰ ἀπόψε τὸ εἶχε ἀποφασίσει.

Δὲν εἶχαν — ὁ Δέλλιος, ὁ Φλωρᾶς καὶ αὐτὸς — τὴν πείρα πού χρειάζονταν γιὰ νὰ βγάλουν πέρα μόνον τοὺς ὅλους τῆς ἱστορίας. Τὰ πράγματα γίνονταν σοβαρά.

Τοὺς ἦταν ἀπαραίτητὴ ἡ συμπαράστασις ἐνὸς εἰδικοῦ. Ἐνὸς ἀληθινοῦ ἀστυνομικοῦ.

Τοὺς λένε ξεροκέφαλους — συλλογίζονταν ὁ Μακρὴς — πεισματάρηδες, τυπικούς, μὰ, ὅπως καὶ νὰ τὸ κἀνῃς, εἶναι ἡ δουλειὰ τοὺς καὶ τὴν ξέρουν.

Τοὺς χρειάζο ἂν, ὅμως, ἓνας ἀστυνομικός, πού νὰ μὴν ἔχῃ τὴν ὑπερρεσιακὴ τυπικότητα τοῦ Καλλέργη. "Ενας ἀστυνομικός φίλος.

— Ὑπῆρχε. Ήταν παλιὸς φίλος. Κι' ἄλλωστε, αὐτὸς εἶχε χειριστῇ τὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ ἀρχῆς.

Πῆρε σ' ὁ τῆλεφῶνον τὸ Τρίτο Τμήμα.

— Τὸ διοικητὴ τοῦ παραρτήματος, εἶπε μόλις ἀνοίξε ἡ γραμμὴ.

— Τὸν κ. Μπέκα; ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ τηλεφωνητοῦ.

— Ναι.

— Δὲν εἶναι ἐδῶ.

— Μήπως ξέρετε πού μπορῶ νὰ τὸν βρῶ; Ἐδῶ ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς «Πρωτῆς».

Ἡ φωνὴ πῆρε φιλικώτερο ὄνο.

— Ἐσεῖς, κ. Μακρῆ.

— Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ἤξεραν.

— Ναι.

— Αὐτὴν τὴν ὥρα θάταν στὸ σπῆτι τοῦ.

— Εὐχαριστῶ. Τὸ νούμερό του;

— Τοῦ τόπε.

— Εὐχαριστῶ.

Ἐκλείσε.

Ο Μπέκας. Ήταν ὁ κατάλληλος ἀν-

θρώπος γιὰ τὴ δουλειὰ τοὺς. "Εξυπνός, φίλος καὶ ἥξερε τὴν ὑπόθεσιν. Αὐτὸς εἶχε ἀρχίσει τὴν ἀνάκρισιν, αὐτὸς εἶχε πιάσει τὸ Φλωρᾶ. Πῆρε στὸ τῆλεφῶνον τὸ νούμερό πού τοῦ εἶχαν δώσει ἀπὸ τὸ τμήμα. Ο Μπέκας, εὐτυχῶς, ἦ-αν ἐκεῖ.

— Ἐσὺ, μετ' ἀδείας; ἔκανε ὁ Μακρὴς. Μπράβο. Καιρὸς ἦταν!

— Ὤστε εἶχε ἀδεία ὁ Μπέκας. Καλύτερα. Θὰ μπορούσε νὰ ἀσχοληθῇ μαζί τους.

— Ὅταν ὁ ἀστυνομικός τὸν κάλεσε νὰ φάνε, δέχτηκε μ' εὐχαρίστησιν. Θὰ εἶχαν ὅλο τὸν καιρὸ νὰ μιλήσουν.

— Ἀλλωστε, ἡ κ. Μπέκα ἦταν θαυμάσια μαγεύτρια, κι' αὐτὸ ὁ λιχοῦδης Μακρὴς τὸξερε καλά.

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΦΙΛΟΣ

ΕΦΤΑΣΕ στὸ σπῆτι τοῦ Μπέκα, σὲ λίγη ὥρα.

Ο ἀστυνομικός τὸν δέχτηκε ἐγκάρδια.

— Χρόνια καὶ ζαμάνια.

— Δουλειές. Πῶς πάνε οἱ λωποδύτες σου;

— Ἡσυχάζουν. Ἐχω ἀδεία.

Ο Μακρὴς γέλασε.

— Μὰ νὰ σοῦ πῶ! Κάποτε ἔπρεπε νὰ ἡσυχάσουν λίγο κι' αὐτοὶ κι' ἐσὺ. Πόσον καιρὸ θὰ τεμπελιάσεις;

— Ἐνα μῆνα.

— Ὁραῖα... Μὴ μοῦ πῆς, πῶς αὐτὴ εἶναι ἡ κόρη σου;

Ἡ μικρὴ Μπέκα ἔμπαινε στὸ δωμάτιο. Εἶχε βγάλει τὰ παντελόνια τῆς, πολὺ στε-

ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΕΟΙ

Πολλὲς ἀπὸ τὶς διασημότητες τῆς ἐποχῆς μας ἀρχισαν τὴ σταδιοδρομίαν τους ἡ ἐδείξαν πρόωρη πνευματικὴ ἀνάπτυξιν ἀπὸ τὴν παιδικὴν τους ἡλικία.

Ἐτσι, ὁ περίφημος πιανίστας Ἀρθούρος Ρουμπινιστᾶν ἔπαιξε πιάνο διὰν ἦταν 6 ἐτῶν.

Ἐνδεκα ἐτῶν ἔδωσε τὸ πρῶτο ρεσιτάλ του. Ὁ μεγάλος βιολιστὴς Γιεχουντὶ Μενουκιν ἦταν διὰσημος πρὶν ἀκόμη δῶλὴν τὸ δημοτικὸ σχολεῖο.

Σὲ ἡλικία 3 ἐτῶν ἡ Σίρλεϊ Τέμπλ γύρισε τὴν πρώτη ταῖνια τῆς.

Ο Τζέκι Κούγκαν ἦταν μόλις 4 ἐτῶν, διὰν πρωταγωνίστησε μαζί μετ' ὁ Σαρλὼ στὸ «Μορτάκος».

Ο θεατρικὸς συγγραφεὺς Ζὰν ντε Λετραῖς ἦταν ἤδη ἡθοποιὸς σὲ ἡλικία 7 ἐτῶν καὶ ὁ Ἀλβέρτος Σβάιτσερ εἶχε συνθέσει, στὴν ἴδια ἡλικία, μελωδίας καὶ τραγούδια.

Ὁ Τζέκι Κούγκαν ἦταν μόλις 4 ἐτῶν, διὰν πρωταγωνίστησε μαζί μετ' ὁ Σαρλὼ στὸ «Μορτάκος».

Ο θεατρικὸς συγγραφεὺς Ζὰν ντε Λετραῖς ἦταν ἤδη ἡθοποιὸς σὲ ἡλικία 7 ἐτῶν καὶ ὁ Ἀλβέρτος Σβάιτσερ εἶχε συνθέσει, στὴν ἴδια ἡλικία, μελωδίας καὶ τραγούδια.

Ὁ Τζέκι Κούγκαν ἦταν μόλις 4 ἐτῶν, διὰν πρωταγωνίστησε μαζί μετ' ὁ Σαρλὼ στὸ «Μορτάκος».

Ο θεατρικὸς συγγραφεὺς Ζὰν ντε Λετραῖς ἦταν ἤδη ἡθοποιὸς σὲ ἡλικία 7 ἐτῶν καὶ ὁ Ἀλβέρτος Σβάιτσερ εἶχε συνθέσει, στὴν ἴδια ἡλικία, μελωδίας καὶ τραγούδια.

Ὁ Τζέκι Κούγκαν ἦταν μόλις 4 ἐτῶν, διὰν πρωταγωνίστησε μαζί μετ' ὁ Σαρλὼ στὸ «Μορτάκος».

Ο θεατρικὸς συγγραφεὺς Ζὰν ντε Λετραῖς ἦταν ἤδη ἡθοποιὸς σὲ ἡλικία 7 ἐτῶν καὶ ὁ Ἀλβέρτος Σβάιτσερ εἶχε συνθέσει, στὴν ἴδια ἡλικία, μελωδίας καὶ τραγούδια.

Ὁ Τζέκι Κούγκαν ἦταν μόλις 4 ἐτῶν, διὰν πρωταγωνίστησε μαζί μετ' ὁ Σαρλὼ στὸ «Μορτάκος».

Ο θεατρικὸς συγγραφεὺς Ζὰν ντε Λετραῖς ἦταν ἤδη ἡθοποιὸς σὲ ἡλικία 7 ἐτῶν καὶ ὁ Ἀλβέρτος Σβάιτσερ εἶχε συνθέσει, στὴν ἴδια ἡλικία, μελωδίας καὶ τραγούδια.

Ὁ Τζέκι Κούγκαν ἦταν μόλις 4 ἐτῶν, διὰν πρωταγωνίστησε μαζί μετ' ὁ Σαρλὼ στὸ «Μορτάκος».

Ο θεατρικὸς συγγραφεὺς Ζὰν ντε Λετραῖς ἦταν ἤδη ἡθοποιὸς σὲ ἡλικία 7 ἐτῶν καὶ ὁ Ἀλβέρτος Σβάιτσερ εἶχε συνθέσει, στὴν ἴδια ἡλικία, μελωδίας καὶ τραγούδια.

Ὁ Τζέκι Κούγκαν ἦταν μόλις 4 ἐτῶν, διὰν πρωταγωνίστησε μαζί μετ' ὁ Σαρλὼ στὸ «Μορτάκος».

Ο θεατρικὸς συγγραφεὺς Ζὰν ντε Λετραῖς ἦταν ἤδη ἡθοποιὸς σὲ ἡλικία 7 ἐτῶν καὶ ὁ Ἀλβέρτος Σβάιτσερ εἶχε συνθέσει, στὴν ἴδια ἡλικία, μελωδίας καὶ τραγούδια.

Ὁ Τζέκι Κούγκαν ἦταν μόλις 4 ἐτῶν, διὰν πρωταγωνίστησε μαζί μετ' ὁ Σαρλὼ στὸ «Μορτάκος».

Ο θεατρικὸς συγγραφεὺς Ζὰν ντε Λετραῖς ἦταν ἤδη ἡθοποιὸς σὲ ἡλικία 7 ἐτῶν καὶ ὁ Ἀλβέρτος Σβάιτσερ εἶχε συνθέσει, στὴν ἴδια ἡλικία, μελωδίας καὶ τραγούδια.

Ὁ Τζέκι Κούγκαν ἦταν μόλις 4 ἐτῶν, διὰν πρωταγωνίστησε μαζί μετ' ὁ Σαρλὼ στὸ «Μορτάκος».

Ο θεατρικὸς συγγραφεὺς Ζὰν ντε Λετραῖς ἦταν ἤδη ἡθοποιὸς σὲ ἡλικία 7 ἐτῶν καὶ ὁ Ἀλβέρτος Σβάιτσερ εἶχε συνθέσει, στὴν ἴδια ἡλικία, μελωδίας καὶ τραγούδια.

Ὁ Τζέκι Κούγκαν ἦταν μόλις 4 ἐτῶν, διὰν πρωταγωνίστησε μαζί μετ' ὁ Σαρλὼ στὸ «Μορτάκος».

Ο θεατρικὸς συγγραφεὺς Ζὰν ντε Λετραῖς ἦταν ἤδη ἡθοποιὸς σὲ ἡλικία 7 ἐτῶν καὶ ὁ Ἀλβέρτος Σβάιτσερ εἶχε συνθέσει, στὴν ἴδια ἡλικία, μελωδίας καὶ τραγούδια.

Ὁ Τζέκι Κούγκαν ἦταν μόλις 4 ἐτῶν, διὰν πρωταγωνίστησε μαζί μετ' ὁ Σαρλὼ στὸ «Μορτάκος».

Ο θεατρικὸς συγγραφεὺς Ζὰν ντε Λετραῖς ἦταν ἤδη ἡθοποιὸς σὲ ἡλικία 7 ἐτῶν καὶ ὁ Ἀλβέρτος Σβάιτσερ εἶχε συνθέσει, στὴν ἴδια ἡλικία, μελωδίας καὶ τραγούδια.

Ὁ Τζέκι Κούγκαν ἦταν μόλις 4 ἐτῶν, διὰν πρωταγωνίστησε μαζί μετ' ὁ Σαρλὼ στὸ «Μορτάκος».

Ο θεατρικὸς συγγραφεὺς Ζὰν ντε Λετραῖς ἦταν ἤδη ἡθοποιὸς σὲ ἡλικία 7 ἐτῶν καὶ ὁ Ἀλβέρτος Σβάιτσερ εἶχε συνθέσει, στὴν ἴδια ἡλικία, μελωδίας καὶ τραγούδια.

Ὁ Τζέκι Κούγκαν ἦταν μόλις 4 ἐτῶν, διὰν πρωταγωνίστησε μαζί μετ' ὁ Σαρλὼ στὸ «Μορτάκος».

Ο θεατρικὸς συγγραφεὺς Ζὰν ντε Λετραῖς ἦταν ἤδη ἡθοποιὸς σὲ ἡλικία 7 ἐτῶν καὶ ὁ Ἀλβέρτος Σβάιτσερ εἶχε συνθέσει, στὴν ἴδια ἡλικία, μελωδίας καὶ τραγούδια.

νοχωρημένη γι' αὐτὸ. Τῆς πῆγαιναν τόσο καὶ θάθελε νὰ τὰ δείξῃ σ' αὐτὸν τὸ συμπαθητικὸ ἐπικέκτη μετὰ ἀτημέλητα μαλλιά καὶ τὸ ἀνοιχτόκαρδο γέλιο.

— Αὐτὴ εἶναι, εἶπε ὁ Μπέκας μετὰ καμὰρι πού δὲν τὸκρυβε.

Ο Μακρὴς σφύριξε.

— Μπράβο! Κι' ἐγὼ πού ἔλεγα νὰ τῆς φέρω μιὰ κούκλα.

Τῆς ἔπιασε τὸ πηγούνι, καθὼς τὸν χαιρετοῦσε.

— Μοῦγινες πολὺ ὁμορφῇ, κυρά μου.

— Αὐτὰ νὰ τῆς λές, μουρμούρισε ὁ Μπέκας ψευδοθυμωμένος. Λοιπόν;

Κάθισε δίπλα στὸ δημοσιογράφο, καθὼς ἡ μικρὴ πῆγαινε στὴ μητέρα τῆς, στὴν κουζίνα.

— Ἐχω βάσανα καὶ σκοτούρες! Ἐσὺ δὲν εἶχες πιάσει τὸ Φλωρᾶ;

— Ναι.

— Παρακολούθησες τὰ παρακάτω;

— Λιγάκι.

— Εἶναι ἀβῶς.

Ο Μπέκας τὸν κίτταξε, σιωπηλός.

— Εἶναι ἀβῶς, σοῦ λέω! συνέχισε ὁ Μακρὴς. Πρὶν λίγες μέρες, τὸ διαισθανόμενον ἀόριστο. Τώρα εἰμαι δέβαιος. Ἐχω ἀποδείξει.

Τὸ διηγήθηκε σύντομα τὸν ἐρχομὸ τοῦ Δημήτρη, τὶς ὑποθέσεις του, τὶς πρώτες ἐρευνες.

Ο Μπέκας παρακολουθοῦσε μετ' προσοχῇ. — Ἐρεῖς, δέβαια, τὴν ὑπόθεσιν τῶν λαθρεμπόρων.

— Φυσικά.

— Ἐκεῖ εἶναι ἡ λύσις.

Ἡ γυναῖκα οὐ Μπέκα μῆκε, σκουπίζοντας τὰ χέρια τῆς.

— Καλῶς τὸν. Μὰς ξεχάσαμε.

Ο Μακρὴς σηκώθηκε.

— Ἐσάς, ἴσως. Τὰ ψητὰ σας, ποτέ!

Ἐκανε πὺς μυρίζει τὸν ἀέρα.

— Κάτι παραδείσια ἀρώματα ἐρχονται ἀπὸ κεῖ μέσα! εἶπε δείχνοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς κουζίνας.

Ἡ γυναῖκα γέλασε. Ἦταν ἀπλὴ καὶ κοκκίνισε μετὰ τὸ πρῶτο ἀστεῖο.

Ο Μακρὴς τὴν κίτταξε, σοβαρός.

— Κυρία μου.

— Ναι.

Τῆς ἐδείξε τὸν Μπέκα, πού τὸν ἄκουγε χαμογελώντας.

— Εἰσθε εὐχαριστημένη ἀπ' αὐτόν;

Ἐκεῖνη τὸν κίτταξε σασισημένη. Ο Μακρὴς ἦταν σοβαρός, ὅσο ποτέ.

— Ἄν δὲν εἴσατε, χωρίστε τὸν. Σὰς παντρεύομαι ἀμέσως.

Καὶ ὅπως ἐκεῖνη δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Μακρὴς συνέχισε θεατρικῶς.

— Ἄν προτιμάτε, σὰς κλέβω. Δὲ θὰ πάρουμε μαζί μας, στὴν καινούργια εὐτυχία μας, παρὰ μόνον τὰ σύνεργα τῆς κουζίνας σας.

Ἐκανε πάλι, πὺς μυρίζει τὸν ἀέρα, ρουβινίζοντας μετὰ δύναμιν.

— Τί εὐωδία!

Ἡ γυναῖκα ἔβαλε αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ γέλια.

— Εἶναι γόνος! εἶπε ὁ Μπέκας. Πρόσεχε τὸν.

Κίτταξε μετὰ στοργῇ τὴν γυναῖκα του, καθὼς ἐκεῖνη ἀπομακρυνόταν, γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ τραπέζι, στὸ διπλανὸν δωμάτιο.

Ἦταν μεγαλόσωμη, παχειά, δὲν ἦταν πιά ὁμορφῇ. Αὐτὸς, ὅμως, τὴν ἀγαποῦσε, ὅπως τὰ πρῶτα χρόνια.

— Λοιπόν; ρώτησε διὰν ἔμειναν πάλι μόνοι.

— Δὲν ἔχει λοιπόν! Ὅσα ἤρθαν εἰς φῶς μετὰ τὴν ἱστορία τοῦ λαθρεμπορίου ἐξηγοῦν καὶ τὸ φόνου τοῦ Καρνέζη.

— Ὡς ἓνα σημεῖο.

Ο Μακρὴς κούνησε τὸ κεφάλι, ἀνυπόμονα.

— Ἀστα αὐτά. Εἶναι πιά φῶς φανερό, πὺς τὸν ζωγράφον τὸν σκότωσαν γιὰ τὰ λεφτά. Καί, φυσικά, τὴ δουλειὰ δὲν τὴν ἔκανε ὁ Φλωρᾶς.

Ο Μπέκας σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Πὺς θὰ μπορέσης νὰ τὸ ἀποδείξεις;

Ο Μακρὴς ἔβγαλε τὴν πίπα του.

— Μπορῶ νὰ καπνίσω;

— Θὰ φάμε.

— Ὤσπου νὰ φάμε. Ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο πού δὲν τὸ ξέρεις. Ἐχεις ὑπ' ὄψιν σου τὸ φόνου τοῦ Πειραιῶς;

— Ποιὸ φόνου; Γιὰ τὸ Νικολάου, θές νὰ

πῆς, τὸν τύπο πού τῶσκασε καὶ τὸν δρῆ-καν μαχαιρωμένο στὴν Ἀγία Σοφία;

— Ναι.

— Λοιπόν;

Θυμάσαι τὴ Γαλλίδα τοῦ Καρνέζη;

— Εἰ, λοιπόν, αὐτὴ ἡ Γαλλίδα...

Ο Μακρὴς τοῦ διηγήθηκε ὅσα ἤξερε: γιὰ τὶς νυκτερινὲς περιπέτειες τῆς Ζουλιέτ, γιὰ τὸ σπιτάκι τοῦ Πειραιῶς, γιὰ τὴν ἐπίσκεψιν

ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ενός φυλακίου μας, στην ελληνογερμανική μεθόριο, ανέκαυψαν ένα πρωί του 1927, σε μία πλαγιά, δύο πτώματα, φοικτά παραμορφωμένα. Τα ένα άνηκε σε άντρα και το άλλο σε γυναίκα. Από τα χαρτιά που βρήκαν επάνω τους, οι άντρες του φυλακίου διαπίστωσαν ότι επρόκειτο για Σέρβους, και ήρθαν σ' επαφή με το άπεναντι γερμανοκρατικό φυλάκιο. Όταν είδε την ταυτότητα του άντρα, ο Γερμανοκράτος αξιωματικός, που παρουσιάστηκε για να διερευνήσει την υπόθεση, φανέρωσε μεγάλη ταραχή. Όπως εξήγησε στον Έλληνα συνάδελφό του, επρόκειτο για πρόσωπα καταδικασμένο σε θάνατο, που είχε αποδράσει μυστηριωδώς από τη φυλακή, την παραμονή της εκτέλεσής του, και κατεζητείτο από όλες τις αρχές. Έπειτα από τις σχετικές διατυπώσεις, τα πτώματα παραδόθηκαν στους Γερμανοκράτους, οι οποίοι ανέλαβαν την υποχρέωση να ανακρίνουν στις ελληνικές αρχές το πόρισμα των ανακρίσεων τους.

Έπειτα από μερικές μέρες, οι ελληνικές μεθοριακές αρχές επληροφορήθηκαν την ακόλουθη καταπληκτική ιστορία, η οποία είναι καταχωρημένη στα αρχεία της Έγκληματολογικής Υπηρεσίας μας: Στα τέλη του 1926, δολοφονήθηκε, στα Σκόπια, ο στρατιωτικός διοικητής της Νοτίου Σερβίας, στρατηγός Κοβάσεβιτς. Το έγκλημα αποδόθηκε σε τρομοκρατική μαυροβουνιώτικη οργάνωση και έγιναν ομαδικές συλλήψεις. Τότε έπιασαν και τον Σλάβκο Ντέσκοβιτς, καθηγητή της φυσικής και των μαθηματικών στο γυμνάσιο των Σκοπίων. Ο Σλάβκο Ντέσκοβιτς, ήταν ένας γεροδεμένος νέος, με άδρα χαρακτηριστικά και αθλητική κορμοστασιά. Ανάμεσα στην κοινωνία της νοτιοσλαβικής πόλεως έχαιρε μεγάλης εκτίμησης. Ήταν αξιοπρεπής, μετρημένος, με σπάνια επιστημονική κατάρτιση. Γι' αυτό, ο πιο σημαντικός παράγοντας του τόπου, κινήθηκαν άμεσα, για να τον βγάλουν από τη φυλακή. Δεν κατόρθωσαν όμως τίποτα, γιατί, τον τελευταίο καιρό, οι Μαυροβουνιώτες αυτονομιστές είχαν αναπτύξει έντονη τρομοκρατική δράση και έπρεπε να ληφθούν εναντίον τους σκληρά μέτρα. Ο Σλάβκο Ντέσκοβιτς και άλλοι 12 Μαυροβουνιώτες παραπέμφθηκαν στο στρατοδικείο, που, έπειτα από συνοπτική διαδικασία, τους καταδίκασε σε θάνατο.

18 Ιανουαρίου 1928. Νύχτα. Ο Ντέσκοβιτς και οι άλλοι μελοθανάτοι περιμένουν να ξημερώσει, για να οδηγηθούν στο εκτελεστικό απόσπασμα. Είναι χλωμοί, μά ηρεμοί. Μερικοί γράφουν τις τελευταίες τους παραγγελίες προς τις οικογένειές τους. Άλλοι καπνίζουν απανωτά τσιγάρα. Ο Σλάβκο Ντέσκοβιτς γράφει ένα γράμμα στην αρραβωνιαστικιά του, τη Ρανταμίλα. Είναι γεμάτο απελπισμένη αγάπη. Μά της δίνει θάρρος. Της λέει να συνεχίσει το δρόμο της ζωής, σά να μην είχε συμβεί τίποτα, όταν αυτός δε θα υπάρχε πιά.

Κατά τις δύο τη νύχτα, άκουσθηκε το κλειδί στην πόρτα του κελλιού. "Όλοι ανατρίχισαν. Είχε φτάσει κι' όλος ή ώρα; " Ο Σλάβκο Ντέσκοβιτς νάρθη μαζί μου, είπε ο δεσμοφύλακας. Τι συνέβαινε; Θα τον έκτελο-

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΤΡΑΓΚΑ

σαν αυτόν μονάχο; Κι' έτσι, χωρίς καμμία διαδίκασια; Χωρίς καν την παρουσία του πνευματικού των φυλακών; Σά σκυλί; "Όστόσο, ο δεσμοφύλακας ώδηγησε τον Ντέσκοβιτς στο γραφείο των φυλακών. Έκει περίμεναν δύο νεαροί αξιωματικοί. "Ακολουθήστε μας, είπαν στο μελλοθάνατο. "Ο Ντέσκοβιτς δεν ήξερε τι να σκεφτεί. "Πού θα με πάτε; πήρε το θάρρος να ρωτήσει. Κάποια άμυδρή και ακαθόριστη ελπίδα είχε ξυπνήσει στα βάθη της ψυχής του, που ήταν ήδη προετοιμασμένη να δεχτεί το θάνατο. "Ακολουθήστε μας, χωρίς να ρωτάτε, του είπαν οι αξιωματικοί. "Εξω από τη φυλακή, περίμενε ένα αυτοκίνητο. "Ανεβήτε! είπαν στον Ντέσκοβιτς οι συνοδοί του. "Όταν ο Ντέσκοβιτς μπήκε στο αυτοκίνητο, έμεινε έμβρόντητος από την εκπληξη. Στη θέσι του οδηγού καθόταν η Ντραγκά Στόικοβιτς. "Καλησπέρα σας, κύριε καθηγητά, του είπε αυτή, με μιάν απόχρωσι σαρκασμού στη φωνή της. "Δεν καταλαβαίνω... μουρμούρισε ο Ντέσκοβιτς. "Τι να καταλάβετε, κύριε καθηγητά; Είστε ελεύθερος... "Και το κάνετε αυτό έσείς για μένα; "Γιατί όχι! απάντησε ειρωνικά η νέα.

Η ΝΤΡΑΓΚΑ Στόικοβιτς, άνηκε σε μιάν από τις πλουσιώτερες και ισχυρότερες οικογένειες της περιοχής. Δεν είχε κλείσει ακόμα τα δέκα όκτώ της χρόνια και φοιτούσε στην τελευταία τάξη του γυμνασίου. Ήταν πολύ β-

μορφη, με φλογερά μάτια. Πριν από λίγους μήνες, η Ντραγκά Στόικοβιτς είχε έρωτητή παράφορα τον καθηγητή της των μαθηματικών. Το πάθος της ήταν τέτοιο, που η Ντραγκά έφτασε στο σημείο να πάη κρυφά στο σπίτι του Ντέσκοβιτς και να του εξομολογήσει τον έρωτά της. "Ο καθηγητής ήταν τίμιος άνθρωπος και δε θέλησε να εκμεταλλευτεί τα αισθήματα της νέας. "Άλλωστε, ο ίδιος αγαπούσε την αρραβωνιαστικιά του, τη Ρανταμίλα. Η Ντραγκά δεν απογοητεύτηκε. Έξακολούθησε την πολιορκία του καθηγητή της. "Ο Ντέσκοβιτς προσπαθούσε να τη φέρη στα λογικά της. Η Ντραγκά, όμως, ήταν έξαλλος τύπος γυναίκας, με φλογερή ιδιοσυγκρασία, που τίποτα δεν μπορούσε να τη συγκρατήσει. Πήγαινε, σχεδόν κάθε μέρα, στο σπίτι του καθηγητή, και χρησιμοποιούσε όλα τα όπλα της Εύας, για να τον σαγηνέψει. Ο Ντέσκοβιτς, που ήταν κι' αυτός νέος, κατέβαλλε υπεράνθρωπες προσπάθειες, για ν' αντισταθεί στις επιθέσεις της μαθητριάς του. "Ενα απόγευμα, η Ντραγκά τον αγκάλιασε ξαφνικά και κόλλησε με πάθος τα χείλη της στα δικά του. Ο Ντέσκοβιτς ζαλίστηκε για μιά στιγμή, νοιώθοντας αυτό το νεανικό, λαχταριστό κορμί επάνω του, να τρέμει από πόθο. "Αμέσως, όμως, συνήλθε, έσπρωξε τη Ντραγκά απότομα, και της είπε σε αυστηρό τόνο: "Σας παρακαλώ, δεσποινίς, να φύγετε άμεσα και να μην ξανάρθετε πιά ποτέ εδώ. "Η Ντραγκά, αναμαλλιασμένη και με έκφρασι μίσους στα μάτια, του είπε: "Αγαπάς τη Ρανταμίλα, γι' αυτό; Λοιπόν, δε θα την πάρης! Ούτε έμένα, ούτε αυτήν! Η έκδι-

κησίς μου θα είναι τρομερή. Είναι γνωστό πόσο μπορεί να μισήσει μιά γυναίκα τον άντρα που αποκρούει τον έρωτά της. Γιατί σπάνια, και μόνο όταν συγκλονίζεται από τρομερό πάθος, μιά γυναίκα εξομολογείται σ' έναν άντρα πως τον αγαπάει και ζητιανεύει την αγάπη του. Κάνει μεγάλη θυσία αυτή η γυναίκα. Ταπεινώνεται, εξευτελίζεται, χάνει τον έγωισμό της. Κι' όταν αποκρουσθή, όλα το έρωτικό της πάθος μεταβάλλεται σε μίσος. Δικαιολογημένη, λοιπόν, ήταν η εκπληξη του Ντέσκοβιτς, εκείνη τη νύχτα, όταν είδε να τον σώζει από το χάρο τα δόντια της Ντραγκά. Η μαθητριά του είχε χρησιμοποιήσει για το σκοπό αυτό τον αδελφό της, που ήταν αρχηγός της πανίσχυρης σερβικής οργανώσεως «Μπέλα Ρούκα».

Και τώρα, θα σάς πάω με το αυτοκίνητο ως τα ελληνικά σύνορα, του είπε η Ντραγκά, χωρίς ν' αφήσει το σαρκαστικό της ύφος. "Ω, θα σάς το χρωστάω παντοτεινή χάρι, ψιθύρισε ο Ντέσκοβιτς. Κι' έπειτα από λίγο, ενώ το αυτοκίνητο ξεκινούσε, με οδηγό τη Ντραγκά: "Δε θα μπορούσα προηγουμένως να έρθω σε επικοινωνία με τη μηνησή μου; Τα μάτια της Ντραγκά έλαμφαν ακόμα περισσότερο μέσα στο σκοτάδι: "Θα συναντηθώ μαζί της σε λίγο, του είπε. Σας περιμένει. Η καρδιά του Ντέσκοβιτς σκίρτησε από χαρά. "Όρες το αυτοκίνητο έτρεχε στην έρημια. Στο διάστημα αυτό, δεν ανταλλάσανε παρά ελάχιστες λέξεις. Κατά τα δημερώματα, η Ντραγκά σταμάτησε. Κατεβήτε, είπε στον καθηγητή, και ακολουθήστε με. Περπάτησαν δέκα λεπτά, ως ένα λόφο, όπου βρισκόταν το πατρογονικό έσοχικό σπίτι της Ντραγκά. "Σ' εκείνο το μικρό περίπτερο σάς περιμένει η μηνησή σας, είπε η νέα στον καθηγητή όταν έφτασαν. "Ο Ντέσκοβιτς έτρεξε στο περίπτερο. Έκει, πραγματικά, τον περίμενε η Ρανταμίλα. Οι δύο νέοι αγκαλιάστηκαν με δάκρυα στα μάτια. "Μη χάνετε καιρό! τους φώναζε η Ντραγκά. Σε λίγο θα βγί ο ήλιος. Πίσω από το σπίτι αρχίζει ένα μονοπάτι, που οδηγεί στο ελληνικό έδαφος. Περνάει μακριά από τα φυλάκια. Οι δύο νέοι θέλησαν να την ευχαριστήσουν, να της εκφράσουν την εύγνωμοσύνη τους, μά εκείνη τους φώναζε άγρια: "Πηγαίνετε! "Ο Σλάβκο και η Ρανταμίλα προχώρησαν γρήγορα προς το μονοπάτι. "Αν γυρίζαν εκείνη τη στιγμή, θα έβλεπαν ζωγραφισμένη στο πρόσωπο της Ντραγκά τρομερή έκφρασι μίσους. Θα είχαν κάνει ως ένα χιλιόμετρο, και βρισκόνταν κιόλας στο ελληνικό έδαφος, βέβαια πιά ότι είχαν σωθή, όταν έδότηκαν την επίθεσι από δέκα άγρια σκυλιά, που μέσα σε λίγα λεπτά τους κατεσπάραξαν. Το μόνο που πρόφτασαν, ίσως, ν' ακούσουν, ήταν η φωνή της Ντραγκά, που από ένα ύψωμα πρόσταζε τα σκυλιά της: "Απάνω τους! Σκίστε τους! "Απάνω τους! Σκίστε τους! Ν. ΚΕΛΠΕΡΗΣ

3 ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΕΣ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Η πρωταγωνίστρια του θιάσου Μουσούρη Έλενη Χατζηαργύρη.

Η εκλεκτή ερμηνεύτρια της αρχαίας τραγωδίας Έλσα Βεργή.

Η εκ των πρωταγωνιστριών του «Βασιλικού» θεάτρου Μιράντα.

ΔΕΝ είναι μόνον οι πρωταγωνίστριες των θεάτρων μας, που ασχολούνται με την ποίηση, όπως αποκαλύπτει στο προηγούμενο τεύχος μας, αλλά και οι συμπαθείς μας πρωταγωνίστριες.

Εδώ, όμως, συναντούμε δυσκολίες. Σχεδόν δε θέλουν να το ομολογήσουν. Είναι πιθανόν να τις τρομάζει ή... κριτική! Πράγματι είναι περίεργο, αλλά και ολότελα αληθινό, το γεγονός, ότι οι γυναίκες του θεάτρου μας, οι οποίες είναι μιά δειλία, προκειμένου να μιλήσουν για μιάν άλλη τους καλλιτεχνική εκδήλωσι. «Οχι μόνο για άλλη καλλιτεχνική εκδήλωσι», λέει η εκλεκτή πρωταγωνίστρια του θιάσου «Μουσούρη», Έλενη Χατζηαργύρη, «μά και για το ίδιο το θέατρο. Κάθε μέρα, το τράκ που με συνέχει είναι φοβερό». Όσοδο έγραψε στίχους και η Χατζηαργύρη. Σε προσωπικούς τόνους, για πικρίες και χαρές δικές της. «Από το 1945, όμως, δεν γράφω πιά, εύτυχώς», συμπληρώνει. Την κυττάζω αμφιβάλλοντας και... έτσι εντελώς μεταξύ μας, η συμπαθής καλλιτέχνης στίχους σχεδόν. «Και τώρα γράφω, αλλά — προς Θεού — μη το άναφέρετε αυτό!». Σε επίμονη παράκλησι να μάς πη δυο-τρεις στίχους της, έστω, αρνείται κατηγορηματικά. Πώς να μη σεβαστούμε την άρνησί της;

Η πρωταγωνίστρια του «Βασιλικού» μας θεάτρου, εκλεκτή Έλσα Βεργή, που θα ξανσεμφανισθί ενόπιον του κοινού μας, έπειτα από διετή άπουσι στο έσωτερικό, με δέχεται σ' ένα διάλειμμα της πρόβας. Η αγάπη της διαλεκτικής μας ήθοποιου στην ποίηση έχει εκδηλωθή με έργα. Πάρα πολλές, δικές της, αισθητικές αναλύσεις του ποιητικού μας λόγου, έχουν μεταδοθή από το ραδιόφωνο. Στο έσωτερικό μίλησε, πολύ συχνά, και άπηγγειλε ελληνικά ποιητικά κείμενα. Στο Β.Β.Σ. του Λονδίνου, στο Παρίσι και στην Ολλανδία, όπου βρι-

σκόταν τον τελευταίο καιρό. Μάλιστα στο «Ίνστιτούτο Σύγχρονης Τέχνης», στο Λονδίνο, σ' ένα ελληνικό ποιητικό απόγευμα, ανέλυσε στίχους του Καβάφη, Σικελιανού, Σεφέρη κ.λ.π. «Είναι αφάνταστα συγκινητικό το γεγονός, ότι στο Λονδίνο κυκλοφορούν πάμπολλες μεταφράσεις Έλλήνων ποιητών», μάς πληροφορεί. Η Βεργή, που είναι, ως γνωστόν, πτυχιούχος πιανίστρια σολίστ του «Ωδείου Αθηνών», γράφει στίχους χωρίς να το... όμολογεί! Διαβάστε ένα απόσπασμα από το πεζογράφο της «Το νησί μου». Πρόκειται για τη Σαλαμίνα, όπου είναι η αγαπημένη περιοχή αναπαύσεως της καλλιτέχνιδος: ...Κύττα τον ούρανο του (θόλο, που μάγεψε με το φώς του τις (γραμμές και τα σχήματα, κι' άκουσε το (ρυθμό, που μυστηριακά σαλεύει κά- (θε τι, που αναπνέει και πονεί. Είναι το ατέλειωτο παραμύθι, που διαγράφει το τόξο της ζή- (σης μας. Είν' το τραγούδι, που σβύνει κάποτε με τ' απαλό σουρούπι- (σμα της νύχτας...

Η Μιράντα Μυράτ, πρωταγωνίστρια του «Βασιλικού» μας θεάτρου, διαβάζει και γράφει από μικρή. Φυσικά, δλ' αυτά τα νεανικά... αμαρτήματα, δεν υπάρχουν πιά. Ούτε τα θυμάται. Στίχους έγραψε για πρώτη φορά στα 1938 και δυο - τρία ποιήματά της έχουν δημοσιευθή, στο περιοδικό «Νεοελληνικά Γράμματα». «Όταν πήγα στη Φιλοσοφική Σχολή, κατάλαβα ότι δεν αξίζουν τίποτα οι στίχοι μου και σταμάτησα να γράφω», μάς λέει. «Έώρα περιορίζομαι μόνο στο διάγραμμα. Χαίρομαι δσους τολμούν και εκδίδουν. Έγώ γράφω και διδασκομένη την ποίησι και δε θα... διδάξω ποτέ!». Πράγματι, η διδασκλή της Μιράντας είναι πλήρης από το πλήθος των ποιητικών συλλογών του τελευταίου καιρού. «Πιστεύω», λέει η Μιράντα, «ότι κάτι θα βγί από όλους αυτούς, τους μετασφουραλιστάς και κάτι θα μείνει».

Και να τώρα ένα δείγμα από την νεανική ποιητική δημιουργία της καλλιτέχνιδος: ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ Πουλάκι διαβατάριο, χαμένο, (πληγωμένο, χτυπάει το τζάμι του παραθυ- (ριού σου. "Αχ! το νού σου. Μέσ' στην παλάμη πάρτο άπα- (λά, σιγαλά. Κι' αν η ψυχή του λαχταρή τη (φυγή, φυλακή (βάσαι, μη λυπάσαι. Σά γιάνουμε μιά μέρα τα φτε- (ρά του — ω χαρά του! Μπορεί ανάλαφρο άπ' το παρα- (θύρι, τρεχαντήρι άέρινο, σάν όνειρο να σήση ή (και να στήση τραγούδι έρωτικό στην άγκαλιά (σου, ω χαρά σου! Β. Γ.

Η Μαρίκα Χρήστου, με το πρόσωπο της ρωμαντικής γυναίκας που έζησε και αγάπησε πολύ. Δέν σ'αυ θυμίζει την Τζόαν Κράουφντ,

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Η Μαρίκα Χρήστου με το πρόσωπο της απημέλητης γόθσας. Δέν σ'αυ θυμίζει την Γκρέτα Γκάρμπο;

Με το πρόσωπο της Γυναίκας που χάλασε τη ζωή της. Δέν σ'αυ θυμίζει την Μάρλεν Νιήτριχ;

ΜΑΡΙΚΑ ΧΡΗΣΤΟΥ

Η ΠΟΛΥΤΑΡΑΧΗ ΖΩΗ ΜΙΑΣ

ΕΙΝΑΙ μεγάλη άτυχία, να πείσει στο δρόμο σας γυναίκα διπρόσωπη. Άλλά αποτελεί εύνοια της τύχης μοναδική, να γνωρίσετε γυναίκα με 200 πρόσωπα. Ένα τέτοιο φαινόμενο πολλαπλής θηλυκής προσωπικότητας δε θα το συναντήσετε ίσως κι' αν κάμετε το γύρο του κόσμου για να το βρείτε. Έγώ την αντάμωσα και είμαι εύτυχης που σ'αυ την παρουσιά-ζω:

—Η Μαρίκα Χρήστου, με τα πρόσωπα της Μαντόνας, της Γοητείας του Διαβόλου, της Έξω-τικής Όμορφιάς, της γυναίκας που έζησε τη ζωή της. Η Μαρίκα Χρήστου, ουγγαρέζικη πάπρικα, αμαζόνια του Τέξας, τρελλή Μεξικάνα, λουλούδι του Βορρά, Έσκιμώα, Κινεζάκι, Τρελλαμερικάννα, παθιασμένη Άπαχισσα, κόρη της Στέππας, κομφοτέχνημα της Ά-θήνας.

Το μυστικό της έγκειται στην απaráμιλλη φωτογένειά της και στην έκφραστικότητα που έχάρισε στη μορφή της μια ζωή γιομάτη συνταρακτικές μεταπτώσεις και περιπέτειες.

Η Μαρίκα Χρήστου σ'αυ προσφέρει στην πινακοθήκη που παρα-θέτουμε, μερικές από τις πιο έν-

τυπωσιακές της μεταμορφώσεις. Άλλ' ας αφήσουμε την ίδια να μάς αποκαλύψει μία προς μία τις φάσεις της παράξενης ζωής της, που επροίκισαν τη φυσιογνωμία της με ένα μαγνήτη πολύμορφο και ακατανίκητο.

—Γεννήθηκα σ' ένα πολεμικό καταφύγιο στη Βουδαπέστη. Με-σα στο επαναστατικό χάος. Ο πατέρας μου ήταν Ούγγρος και η μητέρα μου Αυστριακή. Η οικο-γένειά μου μ' έμπιστευσε σ' ένα μοναστήρι στο Γκρίνφω. Εκεί πέρασα τα παιδικά μου χρόνια. Θυμάμαι ακόμη τους θόλους του και τα λευκά αγιοκέρια. Αυτό το παιδί, με το ουγγαρέζικο αίμα, μάς φοβίζει πολύ, έγραφαν οι καλόγριες στους γονείς μου. Όταν δηλαδή από το μοναστήρι, μα-θήτευσα σ' ένα ατελιέ μόδας και ύφαντουργίας. Άλλά η αγάπη μου στο θέατρο υπερίσχυσε. Στην Πρά-γα δοκίμασα την τύχη μου στη Δραματική Τέχνη. Η «Προσευχή της Μαργαρίτας του Φάουστ» ή-ταν οι πρώτοι στίχοι που άπηγ-γελει. Μιά λαμπρή καριέρα φώ-τιζε το δρόμο μου, όταν κηρύχτη-κε ο πόλεμος. Μετά τη Γερμανική εισβολή, έλαβα μέρος σε μία όρ-γάνωση Έθνικής Άντιστάσεως. Με συνέλαβε η Γκεσταπό και με

Η Μαρίκα Χρήστου με το πρό-σωπο της Σπανιόλας. Δέν σ'αυ θυμίζει τη Ρίτα Χαίγινουωρθ;

Με το πρόσωπο της Μου-γόλας. Δέν σ'αυ θυμίζει την Νταλορές Ντέλ Ρίο;

Με το πρόσωπο της κόρης της Στέππας. Δέν σ'αυ θυμίζει την Όλγα Τσέχοβα;

Με το πρόσωπο της «ένζενυ» του θεάτρου. Δέν σ'αυ θυμίζει την Βάσα Μανωλίδου;

Η γυναίκα με τα 200 πρόσωπα

ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΓΟΗΣΗΣ ΤΗΣ ΘΘΟΝΗΣ

Έκλεισαν σ' ένα στρατόπεδο συγ-κεντρώσεως για πολλούς μήνες. Στην ανάκριση, όμως, δεν προέκυ-ψαν στοιχεία συγκεκριμένα εναν-τίον μου και με άφησαν ελεύθερη. Μιά μεγάλη ήθοποιός, η Δίνη Μάρκος, με έφερε τότε σε επαφή με την Ούφα. Γύρισα δοκιμαστι-κά φιλμς και όλοι έμειναν έκθαμ-δοι με τη φωτογένειά μου και τις άπειρες μεταλλαγές της φυσιο-γνωμίας μου. Έπαιξα στο έργο «Ο άνθρωπος με το φλάουτο» του Κάρλ Μπέζε, στη Γερμανία, και στο ρεαλιστικό φιλμ «Η Νύ-χτα των Δώδεκα» με τον Φέρντι-ναλ Μάριο, στην Τσεχοσλοβακία. Όταν στην Πράγα επεδίληθη το κομμουνιστικό καθεστώς, οργανώ-θηκα και πάλι στην Άντίσταση. Πράκτορες της Νικαβεντέ μπλο-κάρσαν το σπίτι μου και μόλις πρόλαβα να ξεφύγω. Δραπέτευσα στη Δυτική Γερμανία. Για να ζή-σω, πούλησα ακόμη και λαχανικά στους δρόμους. Έτσι, μία μέρα, με γνώρισε ο μεγάλος σκηνοθέτης Βόλφγκανγκ Λιμπενάιε. Τράβηξε άλ-λεπάλληλες πόζες μου και με έδα-πτισε «Γυναίκα με τα 200 πρό-σωπα». Άλλά τότε δεν υπήρχαν τα μέσα για την παραγωγή φιλμ. Έλαβα μέρος σε ένα περιοδεύον-τα θέατρο ίπποδρομίου και ύστε-

ρα έγινε περιζήτητη ως «κόδερ γκέρλ», ως μανεκέν μεγάλων οί-κων μόδας και ως μοντέλο των πιο ξακουστών γλυπτών και ζω-γράφων. Μέσα από τα έρεπια, δημιουργήθηκε στο Άμβουργο η «Ρεάλ Φιλμ». Μού πρότειναν συμ-βόλαιο συμπρωταγωνιστρίας της Ζάρα Λεάντερ στη «Γαβριέλα». Ταυτόχρονα, αμερικανικές προτά-σεις για την τηλεόραση με δελέ-αζαν περισσότερο. Άλλά τότε έ-να μοιραίο γεγονός άλλαξε τη ζωή μου, γνώρισα τον άνδρα μου. Άπληττα άρνητικά σε όλες τις προτάσεις. Φθάσαμε στην Άθήνα πριν από ένα χρόνο και αγάπησα πολύ τον ελληνικό τρόπο ζωής. Τώ-ρα πια δεν είμαι η Μάρι Λάνη, άλ-λά η Μαρίκα Χρήστου.

Τώρα προσφέρω και εγώ τις δυνάμεις μου για την άνώψω-σι του Έλληνικού Κινηματογρά-φου. Άρχίζω μία νέα σταδιοδρο-μία εδώ, με το «Ποντικάκι», που γυρίζεται στα Στούντιο «Άν-Ζερβός». Στο έργο αυτό, καταλή-γει γελώντας η Μαρίκα Χρήστου, αποκαλύπτω μονάχα ένα μου πρό-σωπο. Μή ξεχνάτε, όμως, πως έ-χω άλλα 199... Και δεν μπορώ παρά να είμαι αίσιόδοξη. Καί έμεις μαζί της!...

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ Χ

Με το πρόσωπο της Κυρίας των Άθηνων. Δέν σ'αυ θυμίζει κά-ποιαν πολύ γνωστή σας;

Η Μαρίκα Χρήστου με το πρόσωπο της κοκέτας. Δέν σ'αυ θυμίζει την Τζήν Τίρνευ;

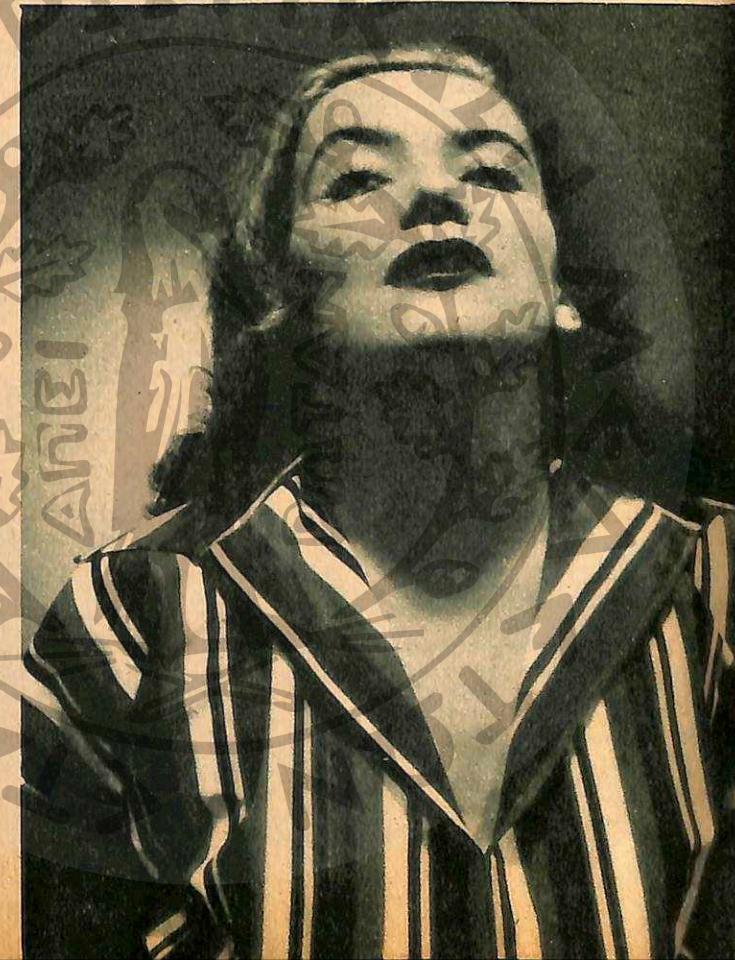

Η Μαρίκα Χρήστου προσφέρει ένα από τα 200 της πρόσωπα στο νέο ελληνικό φιλμ «Ποντικάκι».

Η Μαρίκα Χρήστου με το πρόσωπο της Μάγισσας. Δέν σ'αυ θυμίζει την Ίζα Μιράντα;

Η Μαρίκα Χρήστου με το πρόσωπο της Γυναίκας του 1953. Δέν σ'αυ θυμίζει τη Μάριλιν Μονρόε;

ΟΙ ΤΑΙΝΙΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΔΟΥΜΕ

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Η νέα ταινία της Έστερ Ού-ίλλιαμς είναι, ίσως, και η καλύ-τερή της, γιατί δίνει στη διά-σημη ήθοποιό και κολυμβήτρια άφθονες ευκαιρίες να επιδείξει, με γοητευτικό τρόπο, τη χάρι και τη δεξιότητά της. Ο σκη-νοθέτης Τσάρλς Ουόλτερ, δρ-ήκε ένα νόστιμο σενάριο και το έκμεταλλεύθηκε με άρκετη τέχνη. Η υπόθεση είναι πρωτότυπη. Μιά ολόκληρη οικογένεια κολυμ-βητών από το Άρκάνσας των Ήν. Πολιτειών, ξεκινά για να πάρει μέρος στους αγώνες για το πέρασμα της Μάγχης. Φυσι-κά, το κύριο πρόσωπο της οικο-γενείας αυτής είναι η κόρη, η Έστερ Ούίλλιαμς. Άρχίζει την προπόνησή της — και την πε-ριπέτειά της. Συναντά ένα πλου-σιο και ρωμαντικό Γάλλο, που έχει μία θαλαμηγό, και ένα έμ-πορο σαμπάνιας (Φερνάντο Λά-μας). Ο τελευταίος έχει λαμ-πρή φωνή και της εκφράζει τον έρωτά του με τραγούδια. Καί η περιπέτεια συνεχίζεται. Υπάρ-χει η γοητευτική γαλλική βίλ-λα, όπου μένει ο μεγιστάν της σαμπάνιας μαζί με τη μητέρα του. Υπάρχει μία Γαλλίδα κολυμβήτρια (Ντενίζ Νταρσέλ), που γίνεται φίλη και όχι αντι-ζηλος της Έστερ Ούίλλιαμς. Φυσικά, η ταινία τελειώνει με

διπλή νίκη της Έστερ: άθλητι-κή και έρωτική. Η Άμερικανί-δα κολυμβήτρια περνά πρώτη τη Μάχη και παντρεύεται τον έμ-πορο της σαμπάνιας.

Η ΛΕΥΚΗ ΓΙΑΤΡΙΣΣΑ

Για όσους αγαπούν τα έξωτι-κά θεάματα, η ταινία αυτή, που την έχει φωτογραφήσει κατά με-γάλο μέρος στο Βελγικό Κογκό ο Λεών Σαμρό (τρεις φορές δραβευμένος με το Όσκαρ), παρουσιάζει ζωηρό ενδιαφέρον. Μιά νοσοκόμα (Σούζαν Χαίγινουωρθ) πηγαίνει στην Άφρι-κή. Μόλις φθάνη, η νοσοκόμα, συναντά ένα κυνηγό της ζούγ-κλας (Ρόμπερτ Μίτσιν), που έχει κουρασθεί από την άφρι-κανική ζωή. Ο κυνισμός του συγ-κρούεται με τον Ιεραποστολικό ζήλο της νοσοκόμας, η οποία προσπαθεί να περιβάλει τους ι-θαγενείς της φυλής Μπακούμπα και δυσαρστέει τους μάγους γιατρούς. Ένας σύντροφος του κυνηγού γίνεται χρυσόθρας, έκ-μεταλλεύεται και βασανίζει τους ιθαγενείς και προκαλεί εξέγερ-σι. Τότε έπεμβαίνει ο κυνηγός, που έχει έπηρεασθεί από το ζή-λο της νοσοκόμας, και προστα-τεύει τους ιθαγενείς. Καί, φυσι-κά, η ταινία τελειώνει με το γά-μο του Μίτσιν και της Χαίγινουωρθ.

ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΕΡΕΥΡΑ

* Οι κουκουβάγιες και τα γεράκια, είναι καλύτεροι κυνηγοί πουτικιών από τις γάτες.

* 'Ο "Εδγαν" Άλλαν Πόε, πέρασε από στρατοδικείο και απέβληθη από την αμερικανική Σχολή Ευελπίδων, γιατί έγραφε ποιήματα, αντί να καθαρίζει το όπλο του.

* Ένα στρείδι, στα πέντε εκατομμύρια, θάβει σε ηλικία πέντε ετών.

* Στην 'Αγγλία τιμωρείται από το νόμο ο πολίτης που αρνείται να καταδιώξει έναν κλέφτη.

* Ένα δέμα φελλού, που έχει διάμετρο 2,5 μέτρα, ζυγίζει 4 τόνους.

* Το μητρικό γάλα, αν κονσερβοποιηθεί, διατηρεί όλες τις ιδιότητές του επί δύο έτη.

* Όλοι οι κάτοικοι της μικρής πόλεως Τιλτεπέκ, του Μεξικού, είτε γεννιούνται τυφλοί, είτε χάνουν την όρασή τους πολύ γρήγορα. Το φαινόμενο αυτό παραμένει ανεξήγητο ως τώρα.

* Οι άνθρωποι που ζουν σε θερμά κλίματα, έχουν μύτες πιο πλατιές και πιο κοντές από τους ανθρώπους που ζουν σε ψυχρά κλίματα. Αυτό οφείλεται στις ανάγκες της αναπνοής στα διάφορα κλίματα.

* Στην 'Αγγλία ο νόμος τιμωρεί την απόπειρα αυτοκτονίας το ίδιο, όπως και την απόπειρα φόνου.

* Υπολογίζεται ότι τα 50 εκατοστά όλων των σοβαρών άσβενιδίων, προκαλούνται από το κοινό κρυολόγημα.

* Οι πρώτοι τυπογράφοι, ήταν και διδασκάλους: πουλούσαν οι ίδιοι τα βιβλία που τύπωναν.

* Πριν επινοηθούν τα πηρούνια, οι άριστοκράτες χρησιμοποιούσαν ένα μυτερό άσφαλτοκαρφί, που είχε μήκος 10 εκατοστά και πλάτος 40 χιλιοστά.

* Ο διάσημος Άγγλος μυθιστοριογράφος Τζόζεφ Κόνραντ, δεν ήταν Άγγλος, αλλά Πολωνός, που δεν ήξερε ούτε μίαν αγγλική λέξη ως την ηλικία των 25 ετών.

* Το κάρβουνο, όταν ξετασθή στο μικροσκόπιο, φαίνεται κόκκινο, καφέ, κιτρινο, ή μαύρο.

* Σε μερικές τροπικές χώρες, τα σκουλήκια στους κήπους έχουν μήκος 2 μέτρα περίπου.

* Οι χειρομάντιες δεν μπορούν να προφητεύσουν το μέλλον από τη μελέτη των γραμμών του χεριού, γιατί οι γραμμές αυτές είναι, απλούστατα, πτυχές που προκαλούνται από τους μύες του χεριού καθώς κινείται. Η καλούμενη «γραμμή της καρδιάς» είναι η κάμψη των τεσσάρων δακτύλων και η «γραμμή της ζωής» είναι αποτέλεσμα της κίνησης του αντίχειρος.

* Τα καθίσματα των λεωφορείων του Σικάγου είναι 5 πόντους πλατύτερα από τα καθίσματα των λεωφορείων της Νέας Υόρκης, γιατί οι κάτοικοι του Σικάγου είναι, γενικά, πιο παχείς από τους Νεοϋρκέζους.

* Η μεγαλύτερη καμπάνα του κόσμου υπάρχει στη Μόσχα: είναι η «Τσαρκολόκλ» και ζυγίζει 180 τόνους.

* Τα καινούργια βιβλία, μπορούν να αποκτήσουν ήχο παλλών, αν ντυθεί το εσωτερικό τους με μεταξωτό ύφασμα.

* Το 1895, υπήρχαν μόνο 4 αυτοκίνητα στις Ην. Πολιτείες. Το 1904 υπήρχαν δυο αυτοκίνητα στο Κάνσας Σίτυ, κι' αυτά συνεκρούσθησαν μεταξύ τους!

* Το μπέιζ - μπόλλ είναι το εθνικό παιχνίδι των Αμερικανών. Όταν γίνεται μεγάλος αγών μπέιζ - μπόλλ στην Ουάσινγκτον, το Κογκρέσο διακόπτει τη συνεδριάσή του, για να παρακολουθήσουν τα μέλη του τον αγώνα.

* Η πρώτη χριστιανική εκκλησία στη Βόρειο Αμερική κτίσθηκε το 1525 από τους 'Ισπανούς, στην Πόλη του Μεξικού, με πέτρες ενός παλιού ναού των Αζτέκων.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΟΙ ΑΝΕΜΟΙ ΘΑ ΜΑΣ ΠΕΡΕΧΟΥΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΡΕΥΜΑ

ΜΕ ΤΗ ΝΕΑ ΣΥΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΜΥΛΟΥ

Η επιτροπή «Αιολικής Ένεργειας» της Μεγάλης Βρετανίας, έχει καταστρώσει, από το 1948, πλήρες σχέδιο για την εκμετάλλευσή της ενέργειας των ανέμων στην 'Αγγλία και Σκωτία. Οι δυο αυτές χώρες, διαθέτουν τεράστιο ενεργειακό κεφάλαιο από τους δυτικούς ανέμους, που φυσούν, σχεδόν ακατάπαυστα, στα όρεινά, ιδίως, σημεία τους. Οι Βρεταννοί ειδικοί, κατάρθωσαν να μετατρέψουν την κίνηση του ανέμου σε ηλεκτρισμό και κατασκεύασαν «ηλεκτρομύλους», ισχύος 100 κιλοβάτ, Ικανούς να καλύψουν τις ανάγκες 3-4 χωριών.

Οι ηλεκτρομύλοι αυτοί, αποτελούνται από ένα μεταλλικό πυργίσκο, ύψους 32 μέτρων. Στην κορυφή του, υπάρχει ένας οριζόντιος σωλήνας, πάνω στον οποίο περιστρέφονται δυο περσόνια, μήκους 20 μέτρων. Τα περσόνια αυτά, είναι κυλινδρικά και συγκοινωνούν με το εσωτερικό του σωλήνα, που τους χρησιμεύει σαν άξονα περιστροφής. Κατά την κίνησή τους τα περσόνια αναρροφούν ορμητικά τον αέρα από το σωλήνα, δημιουργώντας ένα ρεύμα, που κινεί τον αεροστρόβιλο της ηλεκτρογεννήτριας.

Η δημοσιευμένη φωτογραφία, παρουσιάζει την ανέγερση ενός «ηλεκτρομύλου» στο Σ. Άλμανς του Χερντφορντσίρ.

ΜΥΙΓΕΣ ΚΑΙ ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ

Το εργαστήριο των υπηρεσιών δημοσίας υγείας των Ην. Πολιτειών στη Σαβάννα μελετά το ρόλο της μύγας στη διάδοση των επιδημιών. Η μεγάλη δυσκολία ήταν να παρακολουθηθούν στις μετακινήσεις τους οι μύγες. Ένα περιεργότατο όργανο, που περιλαμβάνει 25 μικρά χωρίσματα ντυμένα με ζαχαρωμένο και κολλώδες καουτσούκ, επέτρεψε να λυθεί το πρόβλημα. Οι μύγες, που προσελκύονται, κολλούν στο καουτσούκ και αναίσθητον αμέσως. Ένα μηχανήμα κολλά στην κοιλιά τους ένα νήμα από νάυλον μήκους 2 εκατοστά, που είναι δουτυμένο στο ναρκωτικό. Οι μύγες αυτές εξετάζονται και κατόπιν αφήνονται ελεύθερες να συνεχίσουν τη μετακίνησή τους. Όταν κολλήσουν πάλι πιά, σε άλλη τέτοια παγίδα, αναγνωρίζονται και διαπιστώνεται αν μεταφέρουν μικρόβια και σε ποιο στάδιο της μετακίνησής τους.

ΜΙΚΡΗ ΣΤΥΚΛΟΠΑΙΔΙΑ

ΟΙ ΙΝΚΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΖΤΕΚΟΙ

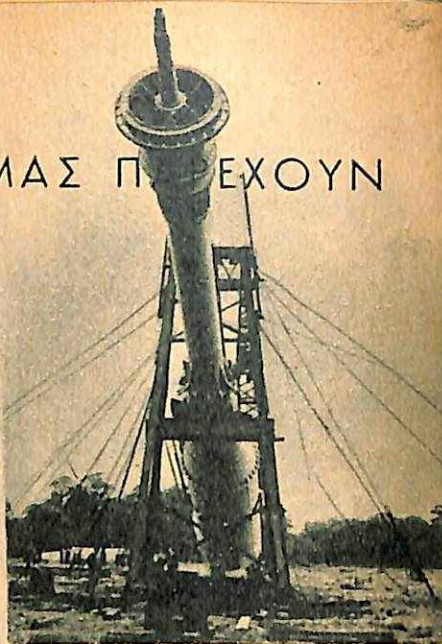
Οι Ινκας, ο αρχαίος λαός του Περού, που υπέταξε τον ΙΣΤ' αιώνα ο Ισπανός κατακτητής Πιζάρο, ήταν ήλιολάτρεις. Στις θρησκευτικές τελετές τους, έφαζαν ζώα, και τα προσέφεραν θυσία στον ήλιο.

Οι Ινκας, χρησιμοποιούσαν ως πρώτη ύλη για να κατασκευάζουν εργαλεία και σκεύη το χρυσάφι και το ασήμι, όχι γιατί ήταν πολύτιμα μέταλλα, αλλά γιατί αφθονούσαν και ήταν εύκολη η κατεργασία τους.

Όταν οι Ισπανοί κατέκτησαν το Περού, βρήκαν τόνους ολόκληρους χρυσάφι και ασήμι στις αποθήκες των Ινκας. Οι Αζτέκοι, παλαιοί κάτοικοι του Μεξικού, που υπέταξε ο περίφημος Φερδινάνδος Κορτέζ, περνούσαν τις περισσότερες ώρες τους με τις θρησκευτικές τελετές. Ακόμη και τα παιχνίδια τους ήταν θρησκευτική.

Οι Αζτέκοι, έπαιρναν συχνά ένα ισχυρό

ναρκωτικό, ονομαζόμενο «πεγιότ», που το παρασκεύαζαν από τα ξερά λουλούδια ενός είδους κάκτου. Το έτρωγαν, μαζί με μέλι, και το ναρκωτικό αυτό προκαλούσε μίαν υπερδιέγερση, που έκανε εκείνον που το έπαιρνε, να νομίζει ότι είναι ακατανίκητος. Οι Αζτέκοι, έτρεφαν, κυρίως, με κρέας σκυλιών. Είχαν ολόκληρα κοπάδια από σκύλους, που τους έτρεφαν με άμυγδαλη προϊόντα, για να τους παχύνουν.

Η συσκευή του «ηλεκτρομύλου».

ΤΟ ΤΡΑΚΤΕΡ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Ένα τρακτέρ, που μπορεί να κυκλοφορή πάνω σε αίχμηρους βράχους και σε κινούμενη άμμο, με την ίδια ευκολία, που κινείται στην ασφαλτοδόνη, χρησιμοποιείται από τον αμερικανικό στρατό και πρόκειται να αντικαταστήσει τους συνήθεις έλκυστήρες.

Το τρακτέρ αυτό, έχει ρόδες, που μοιάζουν με τους κυλίνδρους του ό-

Το τρακτέρ, περνά επάνω από τον άνθρωπο, χωρίς αυτός, να πάθει τίποτα.

δοστωτήρα, αποτελούνται, όμως, από μαλακό καουτσούκ, και είναι φουσκωμένες με χαμηλή πίεση. Έτσι, οι ρόδες αυτές, λόγω της ελαστικότητάς τους, «εκαλουπιάζονται» στις ανωμαλίες του εδάφους, δε γλιστρούν ποτέ, και επιτρέπουν στο «Ρόλλιγκον», έτσι ονομάστηκε το νέο τρακτέρ, να υπερνικά κλίσεις, που είναι απρόσιτες ακόμα και για τα τάνκς με έρπυστρες. Εκτός από τα πλεονεκτήματα αυτά, οι μαλακές ρόδες του «Ρόλλιγκον» δεν μπορούν να προκαλέσουν άτυχηματα.

Η πρωταθλήτρια του στίβου, προσπαθεί να αποκτήσει τα πρωτεία και στο νοικοκυριό. Στην εικόνα, απλώνει τα ρούχα μετά το πλύσιμο.

Επάνω: «Θέλω να γίνω παιδίατρος, επειδή λατρεύω τα παιδιά», λέει η Χόροβιτς, που προπονείται, όχι μόνο στο γυμναστήριο, αλλά και στο σπίτι (κάτω).

Στο θερμό οικογενειακό περιβάλλον Χόροβιτς, η συμπαθής πρωταθλήτρια (με τις κοτσίδες), συζητεί με τη μητέρα της και την αδελφή της.

ΕΝΑ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ ΑΘΛΗΤΡΙΑΣ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΣΤΡΙΑΣ

Η Νίτσα Χόροβιτς, μία από τις καλύτερες Έλληνίδες αθλήτριες, που σε ένα χρόνο θα είναι και καθηγήτρια της σωματικής αγωγής, στα σχολικά της χρόνια ούτε καν ενδιαφερόταν για τη γυμναστική. Έντελως τυχαία και αρκετά αργά, ασχολήθηκε με τον αθλητισμό. Αυτό, όμως, δεν την εμπόδισε να γίνει μία πολυσύνθετη πρωταθλήτρια, που, μέχρι τώρα, δεν έχει χάσει κανένα αγώνα ανώμαλου δρόμου. Εφέτος ανεδείχθη και πρωταθλήτρια Έλλάδος στο άλμα εις ύψος, προπονείται δε συστηματικά και ελπίζει να καταρρίψει την πανελλήνιο επίδοσιν στο αγώνισμα αυτό.

Σε κάθε αγώνα που συμμετέχει θα νικήσει οπωσδήποτε. Το απλό αυτό κορίτσι έχει μία αδάμαστη θέληση, που δεν κάμπτεται από τη σωματική κόπωση. Θα έχετε δη στις φωτογραφίες, όταν τρέχει στον άνωμαλο, πώς φαίνεται καθαρά στο πρόσωπό της η θεληματική προσπάθεια για την επιτυχία.

Η Νίτσα, είναι το δεύτερο κορίτσι απ' τα τρία της οικογενείας Χόροβιτς. Είναι μία απλή και σεμνή κοπέλλα, με φωτεινά και ήρεμα χαρακτηριστικά και καλογυμνασμένο κορμί. Οι επιτυχίες της, δεν την έχουν ξιπάσει. Η μητέρα της, την αποκαλεί «αγοροκόριτσο» και προσθέτει χαρακτηριστικά, ότι «κατά λάθος την έκανε ο Θεός κορίτσι». Έν τούτοις, φαίνεται πολύ ήσυχη κοπέλλα, αλλά δε ο χαρακτηρισμός οφείλεται στη μεγάλη αγάπη που τρέφει για τα σπορ και που είναι και η μοναδική της. Αντιθέτως, στη Γυμναστική Ακαδημία και στο στίβο τη λένε «αγρίμι», γιατί αποφεύγει τις πολλές παρέες κι' είναι κλεισμένη πολύ στον εαυτό της. Οι δυο αδελφές της

δεν ενδιαφέρονται καθόλου για τον αθλητισμό, αυτό, όμως, δε σημαίνει, πως δεν την καμαρώνουν, όπως κι' οι γονείς της.

Στη Γυμναστική Ακαδημία, όπου φοιτά μέχρι τώρα με υποτροφία, θεωρείται από τις καλύτερες και σεμνότερες σπουδαστρίες. «Αν και σε ένα χρόνο παίρνει το δίπλωμά της ως γυμνάστρια, το όνειρό της, εν τούτοις, είναι να γίνει παιδίατρος, γιατί έχει αληθινό πάθος με τα μικρά παιδιά, που υπεραγαπά και της άρεσει πολύ να ασχολείται με αυτά.

Έν τούτοις, η λατρεία της για τον αθλητισμό είναι τέτοια, ώστε δε θέλει διόλου να τον εγκαταλείψει, μολονότι μία άνοητη διάταξις περί επαγγελματισμού, της άφαιρεί το δικαίωμα να αγωνίζεται, όταν γίνει γυμνάστρια.

Η Χόροβιτς κατέχει από ένα υψηλό αθλητικό ιδανικό. Ο αθλητισμός, γι' αυτήν, είναι μία ευγενική αμίλλα πολιτισμού. Μαζί με τις εξαιρετικές επιδόσεις της, προσπαθεί πάντα να πραγματοποιήσει σε κάθε αγώνισμα και το αθλητικό κλασσικό ιδεώδες.

Εκτός απ' τον αθλητισμό του στίβου, την απασχολούν επίσης η μουσική, το κολύμπι, η κωπηλασία, η ξιφασκία (στη Σχολή) και περισσότερο το ψάρεμα, για το οποίο θυσιάζει πολλές ώρες όταν της δίνεται η ευκαιρία. Μανία της επίσης είναι η συλλογή γραμματοσήμων.

Στο στίβο, όπως και στη Γυμναστική Ακαδημία, αποτελεί υπόδειγμα αθλητριάς και σπουδαστριάς. Ασκείται πάντοτε με επιμέλεια και υπομονή για την ολοκλήρωση της αθλητικής φιλοδοξίας της, που είναι να μετράσει στους προσεχείς Ολυμπιακούς αγώνες.

Σ. ΑΥΛ.

Αριστερά: Λίγη μουσική, είναι ό,τι χρειάζεται για να καμαρώνουν τα νεύρα, έπειτα από μίαν έντονη προσπάθεια.

Δεξιά: Η Νίτσα Χόροβιτς, ιδεώδης τύπος αθλητριάς, στο στίβο.

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Νίτσα ΧΟΡΟΒΙΤΣ

JOHN BARTLOW MARTIN
Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ
(ΤΗΣ ΓΟΥΑΛΛΑΣ ΣΤΡΗΤ)
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣ Ε. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

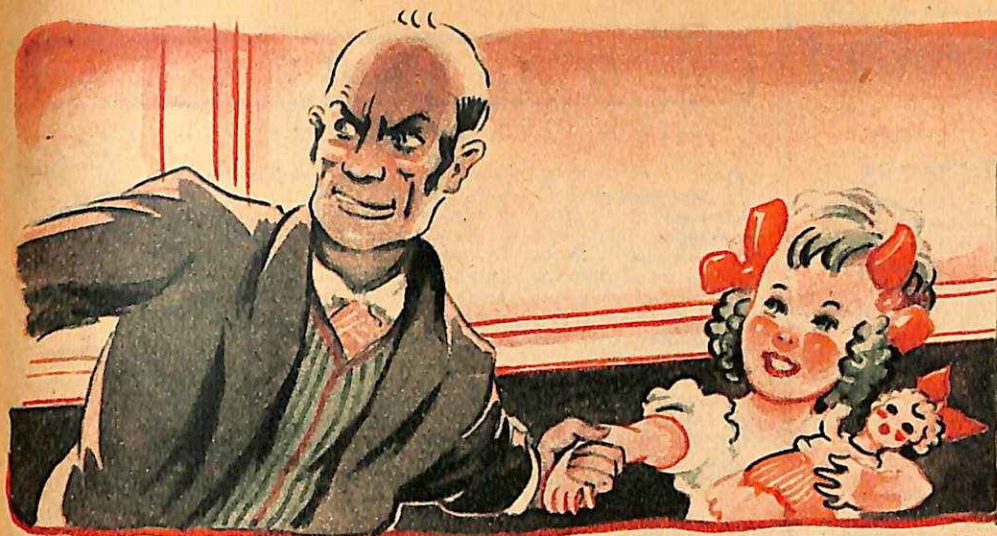
ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.— 'Ανάμεσα στα θύματα του Χέρμαν Μάτζετ — ή δρος Χόλμς — είναι ο 'Αγγλος άριστοκράτης Τζών Στάττερ και η γυναίκα του 'Εθελ, έπισκέπτες και αυτοί της Διεθνούς 'Εκθέσεως του 1893. 'Ενώ, στο «δωμάτιο των Κατόπτρων» του έφιαλτικού πύργου του της Γουάλλας Στρήτ του Σικάγου, ο φρενολάθης κακούργος ύπνωτιζει και σαγηνεύει την ώραία 'Αγγλίδα, παρουσιάζεται έξαφνα από μια μυστική πόρτα, η έρωμένη του Τζούλια Κόνερ: «Πώς τόλμησες να έρθεις χωρίς να σε καλέσω;» τη ρωτά έξαλλος ο Χόλμς.

1. Κάτω από το μαγνητικό βλέμμα του φοβερού έραστή της, η Τζούλια Κόνερ χλώμιασε. «Σε περίμενα... σε περίμενα από ώρα...» ψέλλισε: «Δέν μπορώ ν' άνεχτώ τη σκέψη, πώς είσαι μέ... μέ άλλη γυναίκα...». 'Ο Χόλμς είχε σηκώσει τη σφιγμένη γροθιά του, άλλα κρατήθηκε. «Φύγε!» πρόσταξε. «Φύγε και μην ξεχνάς ποτέ, ότι η ζήλεια είναι θανάσιμο άμάρτημα. Μ' άκουσες, Τζούλια; Θ αν ά σ ι μ ο!» 'Εκείνη, σιωπηλή, τιθασσενμένη για μιάν άκόμη φορά, ύποχώρησε μέσα στο σκοτεινό άνοιγμα. 'Ο καθρέφτης ξανάκλεισε άθόρυβα. 'Ο Χόλμς γύρισε προς το θύμα του. Με τη διακοπή, όμως, αυτή, η 'Εθελ Στάττερ είχε συνέλθει από τη ζάλη της.

2. 'Η νεαρή 'Αγγλίδα πετάχτηκε όρθια. «Πού βρίσκομαι;» φώναξε. «Και ποιός είστε σείς; Δέν σας γνωρίζω». 'Ο Χόλμς την πλησίασε άργά. «Κύτταξέ με τα μάτια και θα με γνωρίσεις άμέσως», είπε. Σάν από ένστικτο, όμως, η 'Εθελ Στάττερ απέφυγε να συναντήσει το βλέμμα του, και καθώς ο Χόλμς άπλωνε τα χέρια για να την πιάσει, εκείνη ύποχώρησε γρήγορα προς την άλλη άκρη του δωματίου. Και τότε άρχισε άνάμεσα στους άμέτρητους άντικρυστούς καθρέφτες, που πολλαπλασίαζαν στο άπειρο τη σκηνή, ένα έφιαλτικό κυνηγητό... 'Αλίμονο, όδός διαφυγής δέν ύπήρχε για τα θύματα του τέρατος.

3. Το κυνηγητό δέν μπορούσε να κρατήσει πολύ. Και η 'Εθελ Στάττερ είχε την ίδια τύχη με τις άλλες γυναίκες που έπεσαν στα νύχια του Χόλμς. 'Υπήρξε, μάλιστα, η πρώτη που ταριχεύτηκε από τον κακούργο και τοποθετήθηκε όλόσωμη σε διτρίνα. Φρικτό τέλος είχε, πάνω στο μηχάνημα του εγιγαντώματος, και ο δύστυχος Τζών Στάττερ... 'Η έξαφάνισις του ζεύγους προκάλεσε, όταν έγινε άντιληπτή, μεγάλη άίσθησι τόσο στην 'Αμερική, όσο και στην 'Αγγλία. Και είναι άκατανόητο πώς οι άστυνομικές άρχές του Σικάγου δέν μπόρεσαν να έντοπίσουν το σημείο όπου σταματούσαν άποτόμως τα ίχνη του Τζών Στάττερ και της γυναίκας του.

4. "Όταν άπελπίστηκαν από τις έρευνες της άστυνομίας, οι συγγενείς της 'Εθελ, άνέθεσαν στο «Γραφείο Ιδιωτικών άναζητήσεων» του Πίνκερτον τη διαλεύκανσι του μυστηρίου... Καί, όπως θα ίδούμε παρακάτω, ο περίφημος 'Αμερικανός ντέτεκτιβ είναι ο πρώτος που άνακάλυψε — και άποκάλυψε — ότι τα ίχνη του ζεύγους σταματούσαν και χάνονταν στον κολασμένο πύργο της Γουάλλας Στρήτ. Στο μεταξύ, όμως, ο Χόλμς συνέχισε την έγκληματική δράσι του. Το έπίσодιο στο δωμάτιο με τους καθρέφτες ήταν η άρχή της ρήξεώς του με την Τζούλια Κόνερ. 'Αμεσο έπακόλουθο του έπίσодιου αυτού, ήταν, ίσως και ο φόνος της μικρής Φρίντας, κόρης της Τζούλιας.

5. Πρόκειται άναμφισβήτητα για το φρικτότερο από όλα τα κακούργηματα που διέπραξε ο Χόλμς. 'Η Φρίντα ήταν τότε μόλις οχτώ χρονών. 'Ως εκείνη την εποχή, ο Χόλμς της έδειχνε μεγάλη στοργή και τρυφερότητα. Και έμεινε άγνωστο αν ο φόνος της πρέπει να άποδοθής ο' ένα από τα ξαφνικά καπρίτσια της σαδιστικής του μανίας ή σε πρόσεί του να τιμωρήσει την Τζούλια για την έαδιακρισία της, της βραδυάς εκείνης. Το γεγονός, πάντως, είναι ότι εκείνες τις ήμέρες ο Μπέν Πίτσελ πήρε τη Φρίντα από το διαμέρισμα της μητέρας της. Και από τότε κανένας δέν ξανάδε την άμοιρη μικρούλα.

6. Μία από τις καμαριέρες της πανσιόν, η Νάνσυ Μπόρμαν — θαύμα πώς ξεφύγε αυτή από την άρπάγη του Χόλμς, γιατί ήταν νέα και όμορφη κοπέλλα — κατέθεσε πολύ άργότερα, πώς όταν ρώτησε την εκούρια της, την Τζούλια Κόνερ, τί είχε άπογίνει η μικρή Φρίντα, εκείνη της άποκρίθηκε, ότι την είχε στείλει για λίγες μέρες στη γιαγιά της. 'Όπως εξακριβώθηκε, η Νάνσυ δέν είχε καταλάβει τίποτε από ό,τι συνέβαινε στα μυστικά διαμερίσματα του πύργου. 'Ο Μπέν Πίτσελ είχε πάντοτε έτοιμη μιá έξήγησι, για να δικαιολογήσει τις εξαφανίσεις των πελατών.

7. Πρέπει ώστόσο, να θεωρηται βέβαιο, ότι ύπήρξαν συνεργοί του Χόλμς, άνάμεσα στο ύπηρετικό προσωπικό της πανσιόν. Δέν είναι δυνατόν, κανένας από τους ύπηρέτες και τις καμαριέρες να μη σκέφτηκε ποτέ, ότι ο περίεργος τρόπος άναχωρήσεως των πελατών, που «έφευγαν» χωρίς να τους βλέπη μάτι άνθρώπινο, παρουσίαζε κάτι το ύποπτο. Τί απέγιναν οι συνένοχοι αυτοί; 'Η άστυνομία δέν μπόρεσε ποτέ να τους βρή. 'Ισως και να φρόντισε ο Χόλμς να τους έξοντώσει, για να μη μεταβληθούν κάποτε σε μάρτυρες κατηγορίας εναντίον του... Μία νύχτα, λοιπόν, ο Μπέν Πίτσελ, ώδήγησε τη μικρή Φρίντα ο' ένα από τα μυστικά άνατομικά έργαστήρια και την παρέδωσε στον κύριό του.

8. 'Η μαρτυρία της Νάνσυ άποκαλύπτει μιá άνατριχιαστικώτατη πτυχή της Ιστορίας του Χόλμς: 'Ότι η Τζούλια Κόνερ γνώριζε την τύχη της Φρίντας. Και είναι άσύλληπτο πώς η γυναίκα αυτή, που είχε ήδη διευκολύνει το φόνο του άντρός της, εξακολούθησε να είναι έρωμένη του θάσανιστού και δημίου της κόρης της... 'Ο Χόλμς έβαλε το σάμα της μικρής σε μιá μεγάλη γαλάζια γυάλα γεμάτη άπόλυτο οινόπνευμα και δοκίμαζε μεγάλη ευχαρίστησι να έπιδεικνύη την εκουκλίτσα του, όπως έλεγε, στα έλλα θύματά του.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Θερμομέτρηση

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΥΡΕΤΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΤΗΣ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΗΣΕΩΣ

ΚΑΚΗ ή μανία πολλών να ζούν με το θερμόμετρο στο χέρι... Τα άτομα αυτά θερμομετρούνται συνεχώς και προσπαθούν να ανακαλύψουν τον ανύπαρκτο πυρετό ή τα υποθετικά «έδεκατά» τους. Αποτέλεσμα: δηλητηριάζουν τη ζωή τους και τους ανθρώπους του άμεσου περιβάλλοντός τους.

Χειρότερες ακόμα είναι οι μητέρες που τυραννούν τα παιδιά τους. Τα κυνηγούν να τους δώ-

λουν θερμόμετρο. Τα παίρνουν απ' τα παιχνίδια τους. Με την παραμικρή διαφορά τα βάζουν στο κρεβάτι ή φωνάζουν το γιατρό. Το γιατρό, τον χρειάζονται οι ίδιες!

Ανεξάρτητα, όμως, από τις, ευνύχως σπάνιες, περιπτώσεις αυτές, είναι χρήσιμο σε όλους να ξέρουν να μεταχειρίζονται το θερμόμετρο — όταν υπάρχει πραγματικός λόγος — και να έχουν υπ' όψιν τους ώρισμένες χρήσιμες σχετικές γνώσεις.

ΠΟΤΕ ΘΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ

Εκτός των περιπτώσεων που θα μας συστήσει ο γιατρός να παρακολουθούμε τη θερμοκρασία μας, θα βάλουμε θερμόμετρο όταν:

- Το κεφάλι μας είναι βαρύ,
- Τα μάτια μας πονάνε,
- Αισθανώμαστε κρυάδες ή έχουμε ρίγος,
- Από καιρό έχουμε κομάρες και, γενικά, αίσθημα κακουχίας,
- Τα μάτια μας είναι κόκκινα και αισθανώμαστε παράξενη ζέση.

ΠΟΤΕ ΕΧΟΥΜΕ ΠΥΡΕΤΟ

Η θερμοκρασία του σώματος διαφέρει από τον ένα στον άλλον. Εξαρτάται, εξ άλλου, από διάφορους εσωτερικούς και εξωτερικούς παράγοντες. Πυρετό θα πούμε ότι έχουμε όταν το θερμόμετρο ανέβει αρκετά πάνω από το 37, στη μασχάλη. Τα δεκάτα δεν έχουν σημασία, παρά αν τα διαπιστώνουμε συνεχώς.

ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΕΣ ΔΙΑΚΥΜΑΝΣΕΙΣ ΣΤΗ ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ

Τα παιδιά έχουν μεγαλύτερη θερμοκρασία από τους ενήλικες, κι' ακόμα περισσότερο από τους υπερήλικες.

— Στις γυναίκες η θερμοκρασία τους αυξάνει κατά το δεύτερο ήμισυ του κύκλου της καταμήνιας περιόδου τους. Επίσης, κατά την εγκυμοσύνη.

— Κατά τον ύπνο η θερμοκρασία του σώματος ελαττώνεται. Με το ξύπνημα άρχίζει να αυξάνει. Στις 6 με 7 το απόγευμα δρίσκεται στο υψηλότερο σημείο της.

— Μετά το φαγητό, κατά την πέψη, η θερμοκρασία αυξάνει.

— Και άλλοι πολλοί παράγοντες, όπως η θερμοκρασία του περιβάλλοντος, ή σωματική και πνευματική εργασία, το είδος της τροφής κ. ά. επηρεάζουν τη θερμοκρασία του σώματος.

ΠΟΣΗΝ ΩΡΑ Θ' ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ

Το σωστό είναι να το αφήσουμε ώσπου διαπιστώσουμε ότι δεν ανεβαίνει πιά. Πρακτικά, 5 με 10 το πολύ λεπτά αρκούν. 'Ας σημειωθεί ότι στα πρώτα 2 — 3 λεπτά το θερμόμετρο φτάνει σχεδόν στο μέγιστο σημείο. Από κει και πέρα θα ανέβει λίγα δεκάτα το πολύ.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΔΕΚΑΤΑ

Για να διαπιστώσουμε ότι έχουμε «έδεκατα», πρέπει να βάζουμε το θερμόμετρο, στο ίδιο πάντα μέρος, την ίδια πάντα ώρα, και όσο το δυνατό με ίδιες γενικές συνθήκες. Καί, βέβαια, να σημειώνουμε κάθε φορά τη θερμοκρασία, για να γίνει διά-

— Μετά το φαγητό, κατά την πέψη, η θερμοκρασία αυξάνει.

— Και άλλοι πολλοί παράγοντες, όπως η θερμοκρασία του περιβάλλοντος, ή σωματική και πνευματική εργασία, το είδος της τροφής κ. ά. επηρεάζουν τη θερμοκρασία του σώματος.

ΠΟΣΗΝ ΩΡΑ Θ' ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ

Το σωστό είναι να το αφήσουμε ώσπου διαπιστώσουμε ότι δεν ανεβαίνει πιά. Πρακτικά, 5 με 10 το πολύ λεπτά αρκούν. 'Ας σημειωθεί ότι στα πρώτα 2 — 3 λεπτά το θερμόμετρο φτάνει σχεδόν στο μέγιστο σημείο. Από κει και πέρα θα ανέβει λίγα δεκάτα το πολύ.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΔΕΚΑΤΑ

Για να διαπιστώσουμε ότι έχουμε «έδεκατα», πρέπει να βάζουμε το θερμόμετρο, στο ίδιο πάντα μέρος, την ίδια πάντα ώρα, και όσο το δυνατό με ίδιες γενικές συνθήκες. Καί, βέβαια, να σημειώνουμε κάθε φορά τη θερμοκρασία, για να γίνει διά-

γραμμα. Το πυρετικό διάγραμμα έχει πολύ περισσότερη σημασία από τη διαπίστωση μιάς μετριάς ανυψώσεως της θερμοκρασίας.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΗΡ ΩΡΑ ΓΙΑ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΗΣΗ

Το πρωί 15 με 30 λεπτά μετά το ξύπνημα και τ' απόγευμα μετά τη μεσημβρινή ανάπαυση. Καί, κατά προτίμηση, πάντα ξαπλωμένοι.

Γ. Κ.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΙΣ

ΛΟΓΩ του πλήθους των επιστολών που λαμβάνουμε, αλλά και για τεχνικούς λόγους, που έχουμε να αντιμετωπίσουμε, οι αναγνώστες μας δεν πρέπει να αδιαφορούν αν καθυστερήσει η απάντησή τους στα γράμματά τους. Στα πιο έμψυχτα απαντούμε απ' ευθείας, αν βέβαια έχουμε διευθύνει. Τα άλλα παίρνουν τη σειρά τους...

Αυτά, σε απάντηση ώρισμένων επιστολών αναγνωστών. 'Εξ άλλου, φροντίζουμε στις απαντήσεις που δημοσιεύουμε να δίνουμε γενικότερο χαρακτήρα. Πρέπει, λοιπόν, να τις διαβάσουν όλοι: ίσως δρουν την απάντησή σε δικά τους ερωτήματα.

ΑΣΤ. Κ., Καβάλα. — Σας στείλαμε επιστολή στη διευθυνσή σας, αλλά μάς επεστράφη. Φαίνεται, ότι τα στοιχεία που μας δώσατε ήταν ανεπαρκή. 'Ελπίζουμε, πάντως, να έχετε ήσυχάσει... 'Αν, όμως, θέλετε, στείλετέ μας και την πλήρη διευθυνσή σας να σας γράψουμε απ' ευθείας.

Ομάδα ΥΠΕΜ. — 'Η απάντησή μου στην επιστολή σας καταχωρήθηκε στα «Οικογενειακά» του 9ου τεύχους. Για το Γιάννη θα κάνουμε ό,τι μπορούμε... και σας συχαίρω για την πρωτοβουλία σας. Περιμένω διευθυνσή σας για να επικοινωνήσουμε απ' ευθείας.

ΠΡ. ΚΤ., Κοζάνη. — Στην επιστολή σας απάντησα απ' ευθείας ο νευρο-ψυχίατρος του περιοδικού μας. 'Ελπίζουμε να πήρατε την απάντησή και να λάβατε τα κατάλληλα μέτρα, για την αντιμετώπισή της καταστάσεώς σας.

Ν. Σ. ('Ενταύθα), Ι. Κ. (Πειραιά), Τακτική 'Αναγνώστρια, «Μερόπη», Φ. Α. ('Ενταύθα). — 'Η επιθυμία σας είναι δικαιολογημένη και σύντομα θα εκπληρωθή.

ΑΝ. Π. (Τρίπολις), «Ρένος», Φ. Ι. Π. 78, 'Αναγνώστη (Νέα 'Ιωνία), Α. Σ. (Πειραιά). — Για το θέμα αυτό θα δρῆτε χρήσιμες πληροφορίες στο 9ο τεύχος του περιοδικού, όπου αφιερώνεται ειδικό σημείωμα για την ακμή.

Μ. Γ. Α., «Χανιώτην», Παν. Κ. ('Ενταύθα). — Για το πόσον έντονο θέμα που προτείνεται θα ασχοληθούμε με ειδικό σημείωμα σε ένα από τα προσεχή τεύχη του περιοδικού.

Νέον Π. Β. Κ., Πειραιά. — Πάρα πολλοί νέοι νομίζουν, όπως και σεις, ότι πάσχουν από «α ν ι κ α ν ό τ η τ α». Στις περισσότερες — σχεδόν σ' όλες — τις περιπτώσεις, η ανικανότης οφείλεται σε καθαρά ψυχικούς λόγους. Σύντομα θα ασχοληθούμε λεπτομερέστερα με το θέμα αυτό. 'Εξ άλλου, γράψαμε σχετικά σε προηγούμενες απαντήσεις. Σας συνιστώ, πάντως, να αποφυγείτε την όρμωναθεραπεία. 'Όταν η όρμωτική ανεπάρκεια, δεν είναι απόλυτα διαπιστωμένη, οι όρμονες χειροτερεύουν την κατάσταση... 'Εκείνο που έχετε να κάνετε, είναι να μιλήσετε με θάρρος στον οικογε-

νικό σας ιατρό και, αν το νομίζει απαραίτητο, να αποταχθεί σε νευροψυχίατρο, που θα σας υποδείξει. Πάντως, μην απελπίζεστε και μην απασχολήστε, συνεχώς, με το θέμα αυτό.

Φίλον Α. Β., Κάιρον. — Οι ανατομικές αναμειγνύσεις, που παρατηρείται, είναι τελείως αδύνατο να προκαλέσουν τα ενοχλήματα, για τα οποία παραπονιέσθε. Στην πραγματικότητα, οι αναμειγνύσεις αυτές δρουν ως ψυχικό τραύμα και δημιουργούν μέσα σας την πεποίθηση κάποιων αναπηριών. 'Από βίσεις της ψυχικής προεξέλιξης των ενοχλημάτων σας, είναι η μεγάλη δελτίωσις, την οποία παρατηρήσατε μετά τη στοιχειώδη ψυχοθεραπεία στην οποία υποβλήθηκατε. 'Εξ άλλου, δεν αποκλείεται, η δεύτερη αναμείγνυς που αναφέρετε, να είναι τελείως φανταστική.

Κατ' αρχήν, έχετε ανάγκη ψυχοθεραπείας, από ειδικευμένο, όμως, ψυχίατρο, που θα κρίνει ο ίδιος ποιά «σύστημα» θα έχει καλύτερα αποτελέσματα για σας. 'Ενας καλός επιστήμων, σήμερα πιά, δεν είναι «φρουδικός» ή «Αδελφικός» κτλ. 'Όλοι αυτοί οι διαχωρισμοί, έχουν ξεπεραστεί και, στην πραγματική επιστήμη, έχει ενωματοωθεί, ότι υπάρχει σωστό στις διάφορες αυτές θεωρίες.

Νέον Π. Β. Κ., Πειραιά. — Πάρα πολλοί νέοι νομίζουν, όπως και σεις, ότι πάσχουν από «α ν ι κ α ν ό τ η τ α». Στις περισσότερες — σχεδόν σ' όλες — τις περιπτώσεις, η ανικανότης οφείλεται σε καθαρά ψυχικούς λόγους. Σύντομα θα ασχοληθούμε λεπτομερέστερα με το θέμα αυτό. 'Εξ άλλου, γράψαμε σχετικά σε προηγούμενες απαντήσεις. Σας συνιστώ, πάντως, να αποφυγείτε την όρμωναθεραπεία. 'Όταν η όρμωτική ανεπάρκεια, δεν είναι απόλυτα διαπιστωμένη, οι όρμονες χειροτερεύουν την κατάσταση... 'Εκείνο που έχετε να κάνετε, είναι να μιλήσετε με θάρρος στον οικογε-

νικό σας ιατρό και, αν το νομίζει απαραίτητο, να αποταχθεί σε νευροψυχίατρο, που θα σας υποδείξει. Πάντως, μην απελπίζεστε και μην απασχολήστε, συνεχώς, με το θέμα αυτό.

Φίλον Α. Β., Κάιρον. — Οι ανατομικές αναμειγνύσεις, που παρατηρείται, είναι τελείως αδύνατο να προκαλέσουν τα ενοχλήματα, για τα οποία παραπονιέσθε. Στην πραγματικότητα, οι αναμειγνύσεις αυτές δρουν ως ψυχικό τραύμα και δημιουργούν μέσα σας την πεποίθηση κάποιων αναπηριών. 'Από βίσεις της ψυχικής προεξέλιξης των ενοχλημάτων σας, είναι η μεγάλη δελτίωσις, την οποία παρατηρήσατε μετά τη στοιχειώδη ψυχοθεραπεία στην οποία υποβλήθηκατε. 'Εξ άλλου, δεν αποκλείεται, η δεύτερη αναμείγνυς που αναφέρετε, να είναι τελείως φανταστική.

Κατ' αρχήν, έχετε ανάγκη ψυχοθεραπείας, από ειδικευμένο, όμως, ψυχίατρο, που θα κρίνει ο ίδιος ποιά «σύστημα» θα έχει καλύτερα αποτελέσματα για σας. 'Ενας καλός επιστήμων, σήμερα πιά, δεν είναι «φρουδικός» ή «Αδελφικός» κτλ. 'Όλοι αυτοί οι διαχωρισμοί, έχουν ξεπεραστεί και, στην πραγματική επιστήμη, έχει ενωματοωθεί, ότι υπάρχει σωστό στις διάφορες αυτές θεωρίες.

ΑΠΑΝΤΑ

Ν. Σ. Δ., Χαλκίς. — Το ζήτημα του αναστήματος — το μπού, όπως συνηθίζουμε, λέμε — είναι θέμα, που ενδιαφέρει, πράγματι, πολλούς στον τοπο μας. Καποτε θα ασχοληθούμε λεπτομερώς. 'Αρκούμαι, σήμερα, να απαντήσω στα κυριότερα σημεία της επιστολής σας.

Το τελικό ύψος του αναστήματος διαμορφώνεται γύρω στα 220 ετος της ηλικίας. 'Αφού, λοιπόν, είστε 17 ετών, δεν αποκλείεται να ψηλώσετε κι' άλλο.

Το ύψος 1.60, που έχετε ήδη, δεν είναι μικρό, αν λάβετε υπ' όψιν σας ότι, στη χώρα μας, το άνω του 1.70 ύψος, αν δεν είναι η εξαίρεσις, δεν είναι, όμως, και ο κανόνας.

Το ύψος ενός ατόμου καθορίζεται από κληρονομικούς, κυρίως, λόγους. Καί διάφοροι άλλοι, όμως, παράγοντες, εσωτερικοί κι' εξωτερικοί, επηρεάζουν την τελική διαμόρφωσή του αναστήματος.

— Οι αδένες έσω έκκρισεως — όρμονικές λειτουργίες, γενικά — παίζουν αναμφισβήτητο ρόλο, πρωταρχικό, μπορεί να πει κανείς. 'Όταν το μικρό αναστήμα οφείλεται σε όρμονική δυσλειτουργία, είναι αρκετά εύκολο να το διαγνώσουμε. 'Εξ άλλου, το σύμπλωμα αυτό όρμονικής δυσλειτουργίας, συνοδεύεται και με άλλες διαφορές εκδηλώσεις.

— Τα διάφορα φάρμακα, όρμονικά, διαταμιεύουν κλπ. δεν μπορούν να επηρεάσουν το ύψος ενός ατόμου, όταν έχει πιά τελειώσει η ανάπτυξή του, μετά, δηλαδή, το 23ο — 28ο ετος της ηλικίας.

— 'Ο τρόπος της ζωής, το είδος της τροφής, η υγιεινή ζωή στο ύπαιθρο και δια τα σχετικά, συντελούν στην κανονική ανάπτυξη του ατόμου και επηρεάζουν και το τελικό ύψος του, έφ' όσον η έπιδρασίς τους άσκειται σε άτομα νεαρής ηλικίας.

— Σχετικά με τις σωματικές ασκήσεις, πρέπει να έχουμε υπ' όψιν μας, ότι τα έντονα σπορ, ποδοσφαίρο κ.λπ., το μονόζυγο, οι καταχρήσεις στην όρεξιασσία και, γενικά, κάθε έντονη άσκηση, όταν γίνεται σε πολύ νεαρή ηλικία, πιθανόν να συντελέσει στο να μεινη το άτομο κοντό.

— Φάρμακα καινούργια, για την αύξηση του ύψους και, γενικά, την ανάπτυξη του σώματος, υπάρχουν πολλά. 'Η λήψις τους, όμως, πρέπει να γίνεται έγκαιρα. 'Εάν διαπιστωθή όρμονική δυσλειτουργία, ή κατάλληλη όρμωναθεραπεία — όρμονες της υποφύσεως και άλλες — δίνει άριστα αποτελέσματα. Μόνον, όμως, στη διαπιστωμένη δυσλειτουργία και με ιατρική παρακολούθηση.

Οι διταμίνες, έπισης, επηρεάζουν την ανάπτυξη, ιδιαίτερα, μάλιστα, η νεοανακαλυφθείσα διταμίνη Β 12. Κάποια άλλη νεώτερη, η διταμίνη Τ, φαίνεται να έχει, έπισης, καλά αποτελέσματα.

Τέλος, όριμένα αντιόξικά, όπως η τεραμικίνη, ή χρυσόμικίνη, ίσως και άλλα, παρατηρήθηκε ότι, αναμειγνύμενα στην τροφή των ζώων, προκαλούν σημαντική διαφορά στην ανάπτυξη τους.

Συμπερασματικά. 'Επισκεφθήτε ιατρό, διαπιστώσατε την ύπαρξη τυχόν όρμονικής ή άλλης άνωμαλίας του οργανισμού και ακολουθήσατε πιστά τις οδηγίες του. 'Ενοείται, ότι πρέπει ν' αποφεύγετε τα πειράματα και τις δοκιμές διαφόρων «θαυματουργών» φαρμάκων.

Κ. ΖΕΡΒΟΣ
Χημικός

πτικόν υγρών και συντελούν, με τον τρόπο αυτό, στην όμαλή και καλή πέψη.

Κ. ΖΕΡΒΟΣ
Χημικός

ΠΕΡΙ ΑΝΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Ν. Σ. Δ., Χαλκίς. — Το ζήτημα του αναστήματος — το μπού, όπως συνηθίζουμε, λέμε — είναι θέμα, που ενδιαφέρει, πράγματι, πολλούς στον τοπο μας. Καποτε θα ασχοληθούμε λεπτομερώς. 'Αρκούμαι, σήμερα, να απαντήσω στα κυριότερα σημεία της επιστολής σας.

Το τελικό ύψος του αναστήματος διαμορφώνεται γύρω στα 220 ετος της ηλικίας. 'Αφού, λοιπόν, είστε 17 ετών, δεν αποκλείεται να ψηλώσετε κι' άλλο.

Το ύψος 1.60, που έχετε ήδη, δεν είναι μικρό, αν λάβετε υπ' όψιν σας ότι, στη χώρα μας, το άνω του 1.70 ύψος, αν δεν είναι η εξαίρεσις, δεν είναι, όμως, και ο κανόνας.

Το ύψος ενός ατόμου καθορίζεται από κληρονομικούς, κυρίως, λόγους. Καί διάφοροι άλλοι, όμως, παράγοντες, εσωτερικοί κι' εξωτερικοί, επηρεάζουν την τελική διαμόρφωσή του αναστήματος.

— Οι αδένες έσω έκκρισεως — όρμονικές λειτουργίες, γενικά — παίζουν αναμφισβήτητο ρόλο, πρωταρχικό, μπορεί να πει κανείς. 'Όταν το μικρό αναστήμα οφείλεται σε όρμονική δυσλειτουργία, είναι αρκετά εύκολο να το διαγνώσουμε. 'Εξ άλλου, το σύμπλωμα αυτό όρμονικής δυσλειτουργίας, συνοδεύεται και με άλλες διαφορές εκδηλώσεις.

— Τα διάφορα φάρμακα, όρμονικά, διαταμιεύουν κλπ. δεν μπορούν να επηρεάσουν το ύψος ενός ατόμου, όταν έχει πιά τελειώσει η ανάπτυξή του, μετά, δηλαδή, το 23ο — 28ο ετος της ηλικίας.

— 'Ο τρόπος της ζωής, το είδος της τροφής, η υγιεινή ζωή στο ύπαιθρο και δια τα σχετικά, συντελούν στην κανονική ανάπτυξη του ατόμου και επηρεάζουν και το τελικό ύψος του, έφ' όσον η έπιδρασίς τους άσκειται σε άτομα νεαρής ηλικίας.

— Σχετικά με τις σωματικές ασκήσεις, πρέπει να έχουμε υπ' όψιν μας, ότι τα έντονα σπορ, ποδοσφαίρο κ.λπ., το μονόζυγο, οι καταχρήσεις στην όρεξιασσία και, γενικά, κάθε έντονη άσκηση, όταν γίνεται σε πολύ νεαρή ηλικία, πιθανόν να συντελέσει στο να μεινη το άτομο κοντό.

— Φάρμακα καινούργια, για την αύξηση του ύψους και, γενικά, την ανάπτυξη του σώματος, υπάρχουν πολλά. 'Η λήψις τους, όμως, πρέπει να γίνεται έγκαιρα. 'Εάν διαπιστωθή όρμονική δυσλειτουργία, ή κατάλληλη όρμωναθεραπεία — όρμονες της υποφύσεως και άλλες — δίνει άριστα αποτελέσματα. Μόνον, όμως, στη διαπιστωμένη δυσλειτουργία και με ιατρική παρακολούθηση.

Οι διταμίνες, έπισης, επηρεάζουν την ανάπτυξη, ιδιαίτερα, μάλιστα, η νεοανακαλυφθείσα διταμίνη Β 12. Κάποια άλλη νεώτερη, η διταμίνη Τ, φαίνεται να έχει, έπισης, καλά αποτελέσματα.

Τέλος, όριμένα αντιόξικά, όπως η τεραμικίνη, ή χρυσόμικίνη, ίσως και άλλα, παρατηρήθηκε ότι, αναμειγνύμενα στην τροφή των ζώων, προκαλούν σημαντική διαφορά στην ανάπτυξη τους.

Συμπερασματικά. 'Επισκεφθήτε ιατρό, διαπιστώσατε την ύπαρξη τυχόν όρμονικής ή άλλης άνωμαλίας του οργανισμού και ακολουθήσατε πιστά τις οδηγίες του. 'Ενοείται, ότι πρέπει ν' αποφεύγετε τα πειράματα και τις δοκιμές διαφόρων «θαυματουργών» φαρμάκων.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Gas

ΠΟΛΛΟΙ συνηθίζουν στο «Πρόχειρο Φαρμακείο» τους — ή και στο συρτάρι του κομοδίνου τους — να έχουν ένα ή πολλά από τα διάφορα φάρμακα, που προσφέρονται για την καταπολέμηση της δυσκοιλιότητας.

Τα περισσότερα από τα φάρμακα αυτά είναι μάλλον ακίνδυνα. 'Εκτός αν υπάρχουν ειδικοί λόγοι, για τους οποίους μπορούν να βλάψουν ώρισμένα άτομα. Λόγοι ατομικής ευαισθησίας δηλαδή. Καί, πάντως, όταν λαμβάνονται τακτικά και για πολλών καιρό θάβπτουν όπωσδήποτε. Πράγματι, πολλά από αυτά είναι ελαφρώς ερεθιστικά για το έντερο. 'Εξ άλλου, όταν λαμβάνονται τακτικά, ό οργανισμός συνηθίζει στην εξωτερική βοήθεια, το έντερο τεμπελιάζει, δε δουλεύει μόνο του, ή δυσκοιλιότητα γίνεται μόνιμη και τα φάρμακα δεν μπορούν πιά να βοηθήσουν όσο χρειάζεται.

Γι' αυτό, το καλύτερο είναι να μεταχειριζώμαστε τα διάφορα αυτά φάρμακα, μόνο σε έκτακτες περιπτώσεις και τη δυσκοιλιότητα να την αντιμετωπίζουμε με απλούστερα μέσα: με κατάλληλη τροφή, με γυμναστικές ασκήσεις και, κυρίως, δημιουργώντας τη συνηθισμένη τακτική κενώσεως του εντέρου.

Από τα φάρμακα κατά της δυσκοιλιότητας ένα από τα λιγότερο θάδερά είναι ή παραφίνη: το παραφινέλαιο, δηλαδή, που αποτελεί το κύριο συστατικό και πολλών σχετικών ιδιοσκευασμάτων. 'Η παραφίνη, όμως, δεν είναι πάντα δραστική. Καμιά φορά, μάλιστα, θγαίνει και αούτοσια. Σε ώρισμένες περιπτώσεις χωρίς καν να το καταλάβουμε...

Έχει και ένα άλλο μειονέκτημα: διαλύει τις διταμίνες Α και D της τροφής μας, τις παρασύρει χωρίς να απορροφηθούν από τον οργανισμό και, με τον καιρό, μπορεί να δημιουργηθή έλαφρά υποβιταμίνωσις.

Σχετικά, καλύτερα είναι τα αλατούχα καθαρτικά, που, σε μικρές δόσεις, δρουν σαν υπακτικά. Πολλά από αυτά έχουν και χολαγωγό δράση. Προκαλούν, δηλαδή, αβουώτερη την έκχυση της χολής στο έντερο, με αποτέλεσμα, εκτός απ' τα άλλα όφέλη, την κανονική λειτουργία και κένωση του εντέρου.

Τέτοιο φάρμακο είναι το «Κάρλαμπ», που μπορεί κανείς άφοβα να το παίρνει συνεχώς σε μικρές δόσεις. 'Ενα κουτάλακι του γλυκού, μισό ή και λιγότερο — ανάλογα στών ανωρωπο και έτσι που να προκαλή μιά μόνο κένωση φυσιολογική — κάθε πρωί, μάς εξασφαλίζει όχι μόνο την κανονική κένωση αλλά και άλλα πολλά όφέλη. Καταπολεμά την παχυσαρκία, βοηθά στην κανονική λειτουργία του συκωτιού, στην καλή κατάσταση του δέρματος κ. ά. Πολλοί το συνιστούν σε καθημερινή λήψη.

Περιττό, πάντως, να τονίσουμε, ότι το ζήτημα της θεραπείας της δυσκοιλιότητας είναι σημαντικό. 'Η δυσκοιλιότητα είναι ή αιτία πολλών άνωμαλιών στην κανονική λειτουργία του οργανισμού. Συχνά, είναι ή μόνη υπεύθυνη για τους πονοκεφάλους ή άλλα ενοχλήματα, που αισθανώσατε καμιά φορά. Καί πάντα επηρεάζει τον ψυχισμό, το χασακίτρε, την όψη, το δέρμα του προσώπου και, γενικά, την υγεία και την όμορφιά.

Υ. Κ.

Υ. Κ.

Υ. Κ.

Υ. Κ.

ΚΑΘΕ απόγευμα, δαίνοντας άπο την Τράπεζα, όπου ήταν υπάλληλος, ο Άντρέ Όρνυ έπαιρνε ένα ταξί, που τον άφηνε στον Κεραμεικό. Εκεί, με δόγμα διαστικά, ανέβαινε τη μεγάλη άλέα. Μ' αυτό τον τρόπο, κατάφερε, δυό ή τρείς φορές την έβδομάδα, να συναντή, δόθεν τυχαία, εκεί, τη Λουσιέν Γκατιέρ, που έρχόταν κι' αυτή από τη δουλειά της, ένα διδωλιπωλείο της άριστερής όχθης του Σηκουάνα.

Ο νέος χαιρετούσε. Ή νέα κοκκίνιζε λίγο. Τη σταματούσε και μιλούσαν λίγα λεπτά. Ένα απόγευμα, ο Άντρέ την περίμενε. Έκείνη τον είδε από μακριά, κάτω από ένα δέντρο, να θαυμάζει, τάχα, το ήλιοδασύλεμα. Κοντοστάθηκε μπροστά του, μιά στιγμή, και του είπε, χωρίς χαμόγελο αυτή τη φορά:

— Δεν πρέπει να με περιμένετε. Πρώτα - πρώτα, ένας άντρας που περιμένει, είναι γελοίος. Ύστερα, έκθετεί αυτήν που περιμένει.

Και συνέχισε το δρόμο της. Ο Άντρέ, όμως, πρόσεξε, ότι ή νέα δεν άπομακρυνόταν και με πολύ γρήγορο δόγμα. Πήρε την άπόφασή του. Έτρεξε, την πρόφτασε και, προχωρώντας δίπλα της, της είπε:

— Έχω διάθεση να φιλήσω τα παπούτσια, που σας πηγαίνουν τόσο άργά...

Εκείνη άποκρίθηκε:

— Μη λέτε άνοησίες.

— Λέω δ,τι αίσθάνομαι.

— Δεν ξέρω τι αίσθάνεστε. Ξέρω, όμως, πολύ καλά, ότι δεν πρέπει να ξαναπεράσετε άπ' εδώ.

Δεν είναι σαστό να βλέπωμαστε.

— Τί κακό κάνουμε;

— Μ' αυτή τη μικρή φράση άρχίζουν όλες οι μεγάλες καταστροφές...

— Δε σας είμαι άγνωστος. Έχουμε γνωριστή με όλους τους τύπους που άπαιτούν οι κοσμικοί κανόνες σ' ένα τασά κοινών φίλων...

— Άκούστε. Μου είστε πολύ συμπαθητικός. Περισσότερο άπ' ό,τι πρέπει. Και γι' αυτόν άκρίβως το λόγο, δεν πρέπει να ξαναϊδωθούμε. Δε θέλω να γίνω δυστυχισμένη.

— Μά το δικό μου όνειρο είναι να επιτύχω άκρίβως το αντίθετο: να σας κάνω εύτυχισμένη. Θέλω να σας κάνω γυναίκα μου.

Εκείνη γέλασε με κάποια ειρωνεία.

— Καί ο παππούς σας; ρώτησε. Τί θα πει ο παππούς σας;

Ο Άντρέ έμεινε άναυδος.

Όποτε είχε μάθει ή Λουσιέν το μυστικό του, που το ήξεραν, άλλωστε, όλοι οι γνωστοί και φίλοι: "Ότι ζούσε άκόμα κάτω από την άγρια κηδεμονία του παππού του, που τον είχε μεγαλώσει και άναθρέψει και που τον προώριζε για γενικό κληρονόμο του.

Ναί, είχε δική ή Λουσιέν: Τί θα έλεγε ο παππούς του;

Εκείνη, σά να μαντεύε τις σκέψεις του, συνέχισε:

— Βλέπετε, λοιπόν, ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, είναι προτιμότερο να σφίξουμε τα χέρια και να μην επιδιώξουμε να ξανασυναντηθούμε. Μου άρέσετε. Έχω, όμως, την ύπερηφάνειά μου. Θέλω πολύ να γίνω γυναίκα σας. Άλλά μαντεύω, ότι αυτό είναι άδύνατο και ό,τι θεί παντρευτήτε, όπως γινόταν το 1778, μιά κοπέλλα που θα σας διαλέξει ο παππούς σας. Και γι' αυτό, σας παρακαλώ θερμά, να μη ξαναδρεθώτε πιά στο δρόμο μου και άν ή τύχη μάς

ξαναφέρει τον έναν άπέναντι στον άλλον, να μ' άγνοήσετε.

Το σύρουπο έλουζε τον Κεραμεικό με ρόδινη πάχνη.

Έξαφνα, ο Άντρέ άναψε. Το άντρικό φιλότιμο ζύπνησε μέσα του. Της είπε, ότι δεν είχε δική να τον χαρακτηρίσει άνανδρο.

— Δε σας είπα τέτοιο πράγμα, άποκρίθηκε εκείνη. Άπλώς, διεπίστωσα μιά κατάσταση.

Η συζήτησίς τους πήρε όδύ τόνο.

Άλλά το δειλινό ήταν τόσο όμορφο, και περπατούσαν πλάι - πλάι με τέτοια άριονία, που τα λόγια τους δεν είχαν, άλήθεια, καμιά σημασία. Έξακολουθούσαν να λογομαχούν, γιά ν' άκούε τον ήχο της φωνής τους. Ποτέ, ώστόσο, δεν είχαν νιώσει τόσο κοντά ο ένας στον άλλον, όσο τη στιγμή αυτή, που όλα έδειχναν να τους χωρίζουν...

— Δώστε μου προθεσμία όκτώ ήμερών, την παρακάλεσε, τέλος, ο Άντρέ.

— Μά, κύριε, του άποκρίθηκε, σας δίνω όσες έβδομάδες θέλετε!

— Σε όκτώ μέρες εδώ;

— Ίσως.

Πήτε μου σίγουρα, άλλώς σκοτώνομαι μπροστά σας!

Η Λουσιέν, από οικογενειακή παράδοση, σχανινόταν τα σκάνδαλα. Φοδάρθηκε την έξαψη του νέου, κούνησε, λοιπόν, το κεφάλι της, δείχνοντας ότι δέχεται, διάθηκε την καγκελλόπορτα και χάθηκε μέσα στο θόρυβο της πολυσύχναστης όδου Ριβολί.

Ο ΑΝΤΡΕ ζήτησε άμέσως άκρόασι από τον παππού του. Βρήκε το φοβερό κύριο Λεγκορσέν μόνο και στο τραπέζι.

— Όρα που διδάξεις γιά να μ' ένοχλήσης! είπε ο παππούς. Θα μ' άφήσης πρώτα να φάω.

Ένας ύπνρτης έσέρβισε στο γέρο ένα ζωμό από κοτόπουλο μέσα σε ένα άσημένο φλυτζάνι και μιά κομπόστα. Έπειτα άπ' αυτό, ο κύριος Λεγκορσέν ήπτε με την ήσυχία του το ζεστό του καί, τέλος, επέτρεψε στον έγγονό του

να μιλήσει. Ο Άντρέ, στο μεταξύ, είχε χάσει πολύ από την άυτοπεποίθησή του. Ο κύριος Λεγκορσέν, ύστερα από πενήντα χρόνια διπλωματικής καριέρας, είχε την τέχνη να κατευνάει τον πυρετό σου με το να σε κυττάζει μόνο και να σ' άποβαρρύνει, όταν πηγαινες να του ζητήσης κάτι, με το σούφρωμα των χειλιών του. Άκουσε τον Άντρέ, άνασκήκωσε τους ώμους, όταν αυτός μίλησε γιά άποκτονία, και είπε:

— Στείλε μου αυτή την κοπέλλα εδώ τη Δευτέρα, στις πέντε. Θα τη δώ.

Αυτό το είπε με τρόπο τόσο διφορούμενο, με τέτοια ψυχρότητα, που ο νεαρός Άντρέ άνατρίχιασε. Όστόσο, χωρίς να περιμένη να περάση ή προθεσμία των όκτώ ήμερών, έσπευσε το άλλο απόγευμα να συναντήσει τη Λουσιέν στη δευροστομία.

— Πρέπει να όμολογήσετε, παρατήρησε εκείνη, ότι ή αξίωσίς σας είναι άρκετά έξωφρενική. Έγώ δε σας ζητώ τίποτα. Έσεις με κυνηγάτε. Και όμως, έχετε την άπαίτησα να πάω να παρακαλέσω αυτόν το γέρο κύριο να με δεχτή γιά νύφη!...

— Όχι, είπατε; Δεν έχετε τέτοιαν άπαίτησι; Μά το γεγονός, ότι θα πάω να τον δώ, ίσοδυναμεί με παράκλησι. Πάντως, αυτό είναι πολύ ταπεινωτικό και άνώφελο. Τί θα του πώ;

— Τίποτα. Θα περιμένετε να μιλήσει πρώτα εκείνος.

— Θα δεχτώ, δηλαδή, να με ύποβάλλω σε άνάκρισι; Έχετε χαριτωμένες ιδέες!

Καθώς είχε βυθιστή σε σκέψεις, δεν πρόσεξε — ή τουλάχιστον έκανε πως δεν πρόσεξε — ότι ο Άντρέ την είχε πιάσει από το μπράτσο. Γιά μιά φορά άκόμα, ένοιωσε ότι τους ένωσε μιά αυθόρμητη άρμονία. Τρυφερή έπιείκεια την πλημμύρισε. Και δέχτηκε αυτήν την άτοπη συνέντευξι.

Η ΛΟΥΣΙΕΝ ήταν γυναίκα έξυπνη και — πράγμα που είναι πιο σπάνιο άκόμη — στοχαστική.

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

Το "Άρωμα"

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

Μελέτησε το ζήτημα όλη τη νύχτα και τα χαράματα μιά έμπνευσις της ήρθε, μιά από κείνες τις εαφνικές έμπνεύσεις, που φωτίζουν το μυαλό και δίνουν τη λύσι στα δυσκολότερα προβλήματα.

Πρωί - πρωί, πήγε σ' ένα μεγάλο άρωματοπωλείο. Ζήτησε να μιλήσει στο διευθυντή και του είπε:

— Κύριε, είμαι καλεσμένη σ' ένα χορό μεταμφιεσμένων. Ή άμφίεσις πρέπει άπαραιτήτως να έμπνέεται από τη μόδα που επικρατούσε πριν πενήντα χρόνια. Έχω ένα φόρεμα της έποχής εκείνης, - πολύ χαριτωμένο, άλήθεια. Έπειδή θα ήθελα να παρουσιάσω ένα τέλειο σύνολο, έρχομαι να σας ρωτήσω άν θα μπορούσατε να μου πείτε τι άρωμα χρησιμοποιούσαν οι κυρίες του καλού κόσμου, την έποχή εκείνη. Άν μάλιστα, ύπρχε, τσπος να μ' ήρθε λίγο άπ' αυτό το άρωμα, θα σας ήμουν εύγλωμων.

— Τίποτα το πιο εύκολο, άπάντησε ο διευθυντής. Έχουμε άκόμα στην άποθήκη μας μερικά μπουκαλάκια από ένα άρωμα, που ήταν πολύ της μόδας πριν από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Θα μού επιτρέψετε να σας προσφέρω ένα άπ' αυτά...

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ, την άρισμένη ώρα, ή Λουσιέν, συνοδευόμενη από τον Άντρέ, παρουσιάστηκε στον τρομερό παππού.

— Έσύ, είπε στον έγγονό του εκείνος, πήγαινε να δής στην άλλη άκρη του σπιτιού άν είμαι εκεί.

Ο Άντρέ ύπάκουσε.

— Όσο γιά σένα, παιδί μου, εξακολούθησε ο κύριος Λεγκορσέν, δεν είναι άνάγκη να σε πληροφρήσω, ότι αυτός ο δαξ είναι ήλιθιος... Πληρώσατε... Κι' άκουσε με προσοχή αυτά που θα σου πώ...

Η Λουσιέν πληρώσατε και έβγαλε το μαντήλι της...

Ο κύριος Λεγκορσέν είχε έτοιμάσει την εξής όμιλία:

«Κοπέλλα μου, άν δεν άφήσης ήσυχο αυτό το νεαρό γαλόπουλο, άν επιμείνης να το παγιδέψης, περνώντας του ένα στεφανίο, θα έχης να κάνης μαζί μου...»

Άλλά, γιά πρώτη φορά στη ζωή του, ο κ. Λεγκορσέν δίστασε... Δίστασε γιά μιά μυρωμένη νύφη είχε κάνει την καρδιά του να σκιρτήσει... Ένα άρωμα παλιό, λεπτό, λίγο μελαγχολικό, που φαίνόταν να έρχεται από τα βάθη του παρελθόντος...

«Πού, διάβλε, έχω νιώσει αυτή τη μυρωδιά;» συλλογίστηκε.

«Α, ναί! Αυτό το ίδιο άρωμα είχα ή αγαπημένη μου, το δράβυ έκείνο, πριν σαρανταόκτώ χρόνια, στο χορό των Ήλυσίων—το δράβυ που της είχε έκμυστηρευτή τον έρωτά του...»

— Άκουσε με προσοχή αυτά που θα σου πώ, τραύλισε ο γέρος. Πρέπει να είσαι, πάντως, πιο πονηρή άπ' αυτόν. Σε προειδοποίησα, νίπτω τας χείρας μου γιά τα ύπολοιπα.

Άνοιξε ύστερα την πόρτα και φώναξε:

— Μπορείς να μπής, ήλιθιε! Είπα αυτό που ήθελα να δώ. Ή επιθυμία σου δεκτή. Πηγαίνετε κι' οι δύο σας...

Όταν έμεινε μόνος, ο κύριος Λεγκορσέν έκλεισε το παράθυρο, τράβηξε τα παρατετάσματα, κάθισε σε μιά πολυθρόνα και άρχισε ν' άναπνέει σιγά, πολύ σιγά, γιά να διαρκέση πιο πολλή ώρα το άρωμα που τον είχε άποπλάνει μπροστά σ' ένα νεαρό έρωτα.

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑΣ

Τό πελρωμένο κορίτσι

Μιά φορά κι' έναν καιρό... Μά, άχι, άχι. Όλους τους καιρούς γίνεται αυτό το παραμύθι, που θα σας πώ. Είναι το παραμύθι της πέτρας. Σκεφθήκατε ποτέ τίποτα γιά μιά πέτρα; Κι' όμως, είναι τόσο πολλά, που έχει να σκεφτή κανείς γιά μιά πετρούλα, που την κλωτσάμε με τη μύτη του παπουτσιού μας στο δρόμο, ώσπου να σταθή κάπου, σε μιάν άκρη, ή ώστόσο να βαρεθούμε έμεις.

Είμαι, λοιπόν, τόποι — οι πιο πλούσιοι σε θλάστησι, — που δύσκολα θα συναντήση κανείς μιά πέτρα. Ξέρετε τί μονότονοι, τι βαρετοί είναι αυτοί οι τόποι; Έ-κεί, λοιπόν, γιά να χτίσουν τα στίπια τους οι άνθρωποι, κουβαλούν από μακριά μεγάλα άγκωνάρια, ή τα φτιάχνουν με ξύλο, και δεν ήταν, βέβαια, τόσο στερεά. Άλλες χώρες, πάλι, είναι γεμάτες πέτρα και οι άνθρωποι εκεί άγωνίζονται σκληρά γιά να φτιάξουν ένα μικρό χωραδάκι, να έχουν λίγη σοδειά.

Άν σκευθί κανείς ψηλά μ' ένα αερόστατο και κυττάξη τη γή μας, θα δη πως είναι γεμάτη δρόχους γυμνούς, σε διάφορα σχήματα, άλλα να πέφτουν ως τη θάλασσα και άλλοι να στέκονται σαν τραπέζι μεγάλο και σκαμνιά πάνω στη γή. Τα μέρη τα κατοικημένα, είναι, πάλι, σά λιγάκι χώμα, σκαλωμένο στην κορυφή τους, όπως αυτό που μαζεύουν τα μερμηγκία γύρω από τη φωλιά τους.

Πάρτε μιά πέτρα στο χέρι σας να τη δήτε. Έχει διάφορα χρώματα. Κι' άν πάρετε μιάν άλλη, θα ήπτε πως είναι διαφορετική άπ' αυτήν. Μερικές έχουν και κάτι ψιλές φλεβίτσες, όπως εκείνες που περνούν κάτω άπ' το δικό σας δέριμα. Όταν τις προσέξετε καλά, θα δήτε πως κι' οι πέτρες έχουν την όμορφιά τους, όπως όλα τα πράγματα του κόσμου, γιά όσους έβρουν να βλέπουν την όμορφιά.

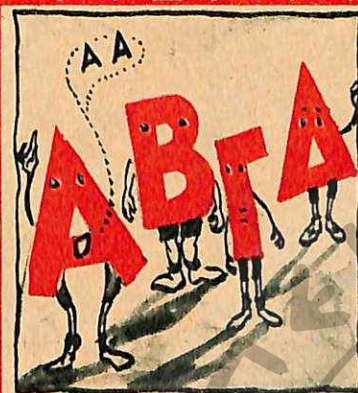
Μιά φορά, λοιπόν, ήταν ένα παιδάκι, που είχε γίνει φίλος με μιά πέτρα. Του είχε πη ή παπούς του, που ήταν μαραγκός, και άγαπούσε τα ζύλα:

— Ό,τι άγγιξη με την αγάπη του ο άνθρωπος, μπορεί να το ζωντανέψει. Όπως το βασιλόπουλο, στο παραμύθι, που ζύπνησε, σε την πεντάμορφη μ' ένα φίλι, έτσι είναι κι' ο άνθρωπος, που άγαπάει.

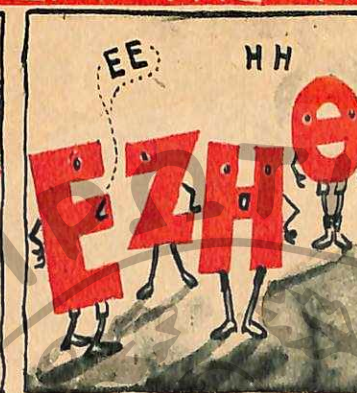
Και το παιδάκι το έβαλε από τότε στο μυαλό του να ζωντανέψη την πέτρα. Όσο την κυττάζε, τόσο έδλεπε πως οι βροχές και το χώμα, που την είχαν φάει, της είχαν δώσει ένα σχήμα, που έμοιαζε σαν ένα κορίτσι έσπλωμένο.

ΤΑ 24 ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΛΕΙΛΗΣ

11 ON.— Άπό τα πρώτα τέσσερα παιδιά, μόνο το "Άλφα" άκούγανταν. Τ' άλλα, βάζανε με το ζορί κάτι Βββ... Γγγ... Δδδ... «Μπράβο, Άλφα!», είπε το πουλί. «Είσαι Φωνήν!».

ΑΜΕΙΩΣ το "Εψιλον το "Εξυπνο και το "Ητα το "Ησυχό πετάχτηκαν δρόμα: «Εεε... "Ηηη...», φώναξαν και τα δύο, τόσο δυνατά, που το Ζζζ και το Θθθ σάσασαν ντροπιασμένα.

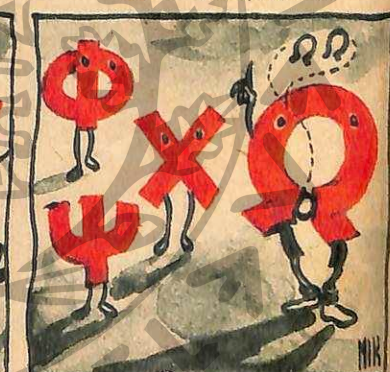
«ΙΙ...», πετάχτηκε τότε το "Ιώτα. «Κι' εγώ Φωνήν είμαι!». Και καθώς τ' άδερφάκια του μουρμούριζαν: «Κκκ... Άλλ... Μμμ...», το πουλί τους είπε: «Μόνο το "Ιώτα άκούγεται!».

«ΆΛΛΑ κι' από σας, μόνο το "Ομικρον φωνάζει», είπε το πουλί πάλι. «Τί Ννν... και Ξξξ... και Πππ... μού λέτε έσεις τ' άλλα; Δε σας άκούω. Είστε και τα τρία Σύμφωνα!».

«ΜΑ κι' εδώ, τί Ρρρ... και Σσσ... και Τττ... μουρμουρίζετε;», συνέχισε το πουλί. «Σύμφωνα είστε όλα! Μόνο το "Υψιλον με τη δυνατή του φωνή είναι Φωνήν!».

«ΩΩΩ!» άκούστηκε και το "Ωμέγα. «Φφφ... Χχχ... Ψψψ...», φούσκωναν δίπλα του τα τρία έλλα. Το πουλί είπε: «Μόνο εγώ είμαι Φωνήντα: τα Α, Ε, Ι, Ο, Υ, Ω». **ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ**

Τα προβλήματα της καρδιάς

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Η ΠΡΟΙΚΑ ΚΑΙ ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Αγαπητές φίλες,
Η «Ρένα», είναι ένα εύαισθητο κορίτσκι, 16 χρονών, που η τύχη το έχει πολύ ευνοήσει: Είναι όμορφη, ζή σε μια ωραιότατη βίλλα και ταξιδεύει συχνά, με τους γονείς της, που φαίνεται πως την έχουν, όπως λέει η ίδια, προετοιμάσει καλά για την αντιμετώπισή της ζωής. Με το νάχη όμως μεγάλη προίκα, φοβάται πως αγαπιέται μονάχα για κείνη. Πολύ παράξενο: Γιατί τάχα, μια κι' έχει και τόσα άλλα χαρίσματα; Μου ζητά έναν τρόπο, λοιπόν, να δοκιμάσει τον έλεγκτό της, επηρεασμένη άσφαλώς από τα διδλία, και το θέατρο. Όχι, καλή μου, ρομαντική Ρένα! Δε θα σου συστήσω κανένα από τα κόλπα που λέν τα μιλιστορήματα. Παραδέχομαι, μάλιστα, χωρίς να θέλω μ' αυτό να υποτιμήσω το νέο, πως δε μπορεί παρά να παίζεις κι' η προίκα — μια που υπάρχει — κάποιο ρόλο στο αίσθημά του. Σε γνώρισε μέσα στην αϊγλή του πλούτου, κομψή, όμορφη, σ' ένα πλαίσιο που κεντρίζει τη φαντασία. Ασφαλώς, όμως, δεν είναι συστηματικός προικοθήρας: Το αποκλείουν τα 21 του χρόνια, που τον κάνουν να νοιώθει το ίδιο πλύνσιος με σένα. Έχει τα νεύρα του, τις ελπίδες του και τους ενθουσιασμούς του για τη λαμπρή σταδιοδρομία που ετοιμάζει. Αυτός, σπουδάζοντας και δημιουργώντας το μέλλον του, τοκίζει κεφάλαια, που μια μέρα θα κάνουν εύτυχισμένη την οικογένειά του! Γιατί τάχα θα πρέπει να θεωρηθεί φτωχότερος; Δε χρειάζεται, λοιπόν, δοκιμή εκείνος, αφού μάλιστα σέβεται την αγάπη σου. Δοκιμή χρειάζονται τα δεκάδια σου χρόνια! Είναι το πρώτο σου αίσθημα και γι' αυτό το βρίσκεις μεγάλο. Θάρρουν όμως κι' άλλα, κι' ίσως το δυνατότερο να ναι πίσω... Μή διαστής, λοιπόν, 'ν' αποφασίσεις... Ζήσε — όμορφα πάντα κι' αγνά — τ' άρωμα της πρώτης σου νεότητας κι' αν, όταν γίνης ενήλικη, εξακολουθή να σου το χαρίσει το ίδιο λουλούδι, μίλησε στους καλούς σου γονείς. Στο μεταξύ, δοκιμή είναι η απομάρτυση, τα ταξίδια κι' η λογική κάποιας φίλης σου μεγαλύτερης.

Όσο για τη Γιούλα Φ. Α. 3, καταλαβαίνω τον πόνο της για τη χαμένη της ευτυχία: δεν καταλαβαίνω όμως την επιμονή της να πάρει πίσω, με κάθε μέσο, τα γράμματα και τις φωτογραφίες που έχει εκείνος. Σε ποιά χρόνια ζούμε, καλή μου Γιούλα; Φοβάσαι μήπως τα χρησιμοποιήσει εις βάρος σου; Δεν πιστεύω. Έξ άλλου στο χέρι σου είναι να τον αποπλύνεις, ομολογώντας σ' ένα νέο σου αίσθημα, τη μικρή περιπέτειά σου. Κανένας άντρας δεν είναι τόσο άφελος σήμερα, που να πιστεύει πως μια κοπέλλα, που έχει κιόλας δημιουργήσει σταδιο-

Σας αγαπά δραγματικά

Οι φοιτητά των αμερικανικών Πανεπιστημίων, ώργάνωσαν μεταξύ τους μία μεγάλη έρευνα με το έρωτα: «Πότε μια νέα αγαπά έναν άντρα;». Στο ερώτημα αυτό, απάντησαν δεκάδες χιλιάδες φοιτητών και στο τέλος, από το σωρό των απαντήσεων, βγήκε το συμπέρασμα ότι μια κοπέλλα σας αγαπά, έ ά ν: 1 — Εισθε πρόσχαρος και εύθυμος και της μεταδίδετε τη χαρούμενη διάθεσή σας. 2 — Δεν την αφήνετε να μαντεύει, αλλά της λέτε ότι την αγαπάτε, πριν της το πη κανένας άλλος. 3 — Αποφεύγετε να λέτε διαρκώς «έγώ». Εισθε, βέβαια, ενδιαφέ-

ρων τύπος, αλλά...

4 — Δεν της εκθέτετε την κακή οικονομική σας κατάσταση, κάθε φορά που θα την πηγαίνατε κάπου ή θα της αγοράζατε κάτι. 5 — Εισθε γενναίόφρων κι' οι φιλοφρονήσεις σας είναι ειλικρινείς. 6 — Σεβασθε τα δικαιώματά της. 7 — Θυμάστε τα γενέθλια και τη γιορτή της. 8 — Υποφέρετε τις ιδιοτροπίες της. 9 — Εισθε πάντοτε ακριβής στα ραντεβού σας. 10 — Δεν όμιλίετε ποτέ άσχημα γι' αυτήν στους άλλους.

Ο Έρωτας ΔΕΝ ΕΥΝΟΕΙ ΜΟΝΟ ΤΙΣ ΟΜΟΡΦΕΣ

Ένα μεγάλο παρισινό γυναικείο περιοδικό, έκανε τελευταίως μία πολύ ενδιαφέρουσα έρευνα γύρω στο ερώτημα: «Πρέπει να είναι όμορφη μία γυναίκα για ν' αγαπηθεί;». Το περιοδικό συνεκέντρωσε απαντήσεις από ύπουργούς, ακαδημαϊκούς, λογοτέχνες, ζωγράφους, καλλιτέχνες του θεάτρου και του κινηματογράφου καθώς και από κοινούς διαβάτες στο δρόμο. Το περιοδικό είχε ως στόχο του τις γυναίκες μεταξύ 16 και 50 ετών, και ζητούσε να δηλώσουν ποιά είναι τα θέληγτρα της γυναίκας σε κάθε ηλικία. Γιατί είναι άναμφισβήτητο, ότι η γυναικεία όμορφη φθείρεται με τα χρόνια. Η έρευνα ήθελε, έτσι, να εξακριβώσει, ποία είναι τα προσόντα που οι Γάλλοι εκτιμούν στη γυναίκα σε κάθε ηλικία — ποιά προσόντα, δηλαδή, μπορούν να κάνουν μία γυναίκα να αγαπηθεί.

Τα συμπεράσματα της έρευνας αυτής είναι πραγματικά ενδιαφέροντα. Ίδου τα προσόντα — ή τα θέληγτρα, αν προτιμάτε — που εκτιμούν οι Γάλλοι στη γυναίκα από τα 16 ως τα 50 χρόνια της: Στην κοπέλλα των 16 χρόνων: 80% την όμορφη και 20% την πνευματική φιλαρέσκεια.

Στη γυναίκα των 30 χρόνων: 50% την όμορφη, 15% την πνευματική φιλαρέσκεια, 15% τη νοημοσύνη, 10% τη σωματική φιλαρέσκεια και 10% τη γενναίωση.

Στην κυρία των 50 χρόνων: 40% τη γενναίωση, 40% τη νοημοσύνη, 10% την όμορφη, 10% τη σωματική φιλαρέσκεια. Τελεία έλλειψις πνευματικής φιλαρέσκειας.

Κάθε γυναίκα έχει, λοιπόν, τα προσόντα για ν' αγαπηθεί. Άρκει να τα προσαρμόζει στην ηλικία της.

Ο ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ Η ΗΛΙΚΙΑ

Τί είναι συζυγική ευτυχία; Άπλως, η λύσις ενός μαθηματικού τύπου, κατά τη γνώμη ενός καθηγητού του Πανεπιστημίου του Άγιου Φραγκίσκου. Και ο τύπος αυτός είναι απλούστατος: $A : 2 + 7 = \Gamma$. Σε απλή γλώσσα, ο τύπος αυτός (όπου $A =$ άνδρας και $\Gamma =$ γυναίκα) σημαίνει, ότι, την ώρα του γάμου ή ηλικίας της γυναίκας πρέπει να είναι ίση με την ηλικία του άνδρος, διηρημένη δια του 2 και με την προσθήκη 7 ετών. Δηλαδή, ένας άνδρας 36 ετών, πρέπει να παντρευτεί μία γυναίκα 25 ετών ($36 : 2 = 18 + 7 = 25$) ενώ ένας 36 ετών 100 χρόνων πρέπει να διαλέξει για σύζυγο μία γυναίκα 57 ετών.

Αντίθετα με την αντίληψη αυτή του Άμερικανού καθηγητού για τη συζυγική ευτυχία, μία στατιστική που δημοσιεύεται σε γαλλική εφημερίδα, αφηνη να φανη ότι η μέση διαφορά ηλικίας μεταξύ των συζύγων, ελαττώνεται σταθερά τα τελευταία σαράντα χρόνια. Στην πρώτη δεκαετία του αιώνας μας, η νύφη ήταν τουλάχιστο 6 χρόνια μικρότερη από το γαμπρό σε 70 γάμους επί 100. Σήμερα, μάλιστα, η νύφη ήταν μεγαλύτερη από το γαμπρό (17 περιπτώσεις στις 100). Σε 22 περιπτώσεις επί 100 η διαφορά ηλικίας ήταν τόσο μικρή, ώστε καταντούσε σχεδόν ανύπαρκτη. Ενώ, πριν από 40 χρόνια, η διαφορά ηλικίας θεωρείτο σοβαρός λόγος διαζυγίου, σήμερα τα δικαστήρια σπανιότατα χορηγούν διαζύγια γι' αυτήν την αιτία. Το συμπέρασμα της γαλλικής αυτής στατιστικής είναι ότι οι πιο εύτυχτοι γάμοι είναι εκείνοι, στους οποίους η διαφορά ηλικίας μεταξύ των συζύγων είναι μόνο 3 έως 4 χρόνια.

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Τον παντρεύτηκε, επειδή: Είχε βαρεθεί τη ζωή του πατρικού σπιτιού.

Φοδόνταν μήπως προλάβει και τον κατακτητή ή αδελφή της.

Οι γονείς της δεν ένεκριναν το γάμο της μ' αυτόν.

Η εργασία του ήταν πολύ καλή.

Οι γονείς του την αντιπαθούσαν.

Ο Γιάννης, ο Γιώργος, ο Νίκος, ο Δημήτρης, ο Κώστας, ο Χρήστος, ο Φίλιππος, ο Τάκης είχαν ήδη άρραβωνιαστή.

Σκέφτηκε ότι, στην ηλικία της, δεν ήταν φρόνιμο να περιμένει καλύτερο σύζυγο.

Την παντρεύτηκε, επειδή: Έκείνη είχε αποφασίσει να τον παντρευτεί.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ

Περιπέλεια

Είναι μία σκοτεινή νύχτα. Η ώρα είναι πολύ προχωρημένη. Ένας νέος γυρίζει στο σπίτι του με τα πόδια. Ξαφνικά, άκουσε πίσω του βιαστικά γυναικεία θόρυβα και αισθάνεται μία νέα γυναίκα να τον πιάνει τρομαγμένη από το μπράτσο.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ: Κύριε! Να με συγχωρήτε!... Κάποιος με παρακολουθεί και φοβάμαι! Συνοδέψτε με, σας παρακαλώ, στο σπίτι μου!

Ο ΝΕΟΣ: Ήσυχάστε, κυρία μου. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να φοβάσαστε! Θα σας συνοδέψω όπου θέλετε.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ: Ήταν τρέλλα μου να δω τέτοια ώρα μόνη μου. Νόμιζα, όμως, πως θα δω ταξί... Ξαφνικά, άρχισε να με παρακολουθεί αυτός ο άγνωστος.

Ο ΝΕΟΣ (Κυττάζοντας έρευνητικά μέσα στο σκοτάδι): Δε βλέπω κανέναν.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ: Θα κρύφτηκε... Ίσως και να έφυγε, όταν σας είδε!

Ο ΝΕΟΣ: Δεν άποκλείεται. Είναι τόσο θρασύδειλοι αυτοί τυποί. Έλατε, ήσυχάστε. Πού μένετε;

Η ΑΓΝΩΣΤΗ: Στο τέρμα Ίπποκράτους. Νά... να με συγχωρήτε που σας βάζω σε τέτοιο κόπο!

Ο ΝΕΟΣ: Μά τι λέτε, κυρία μου! Κανένας κόπος...

Προχωρούν αμίλητοι. Ξαφνικά, η άγνωστη συναισθάνεται, ότι κρατάει ακόμα το ιέο από το μπράτσο, και τραβάει διακριτικά το χέρι της. Σιωπηλά στρίβουν από την οδό Βαλτετσίου στην οδό Ίπποκράτους.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (σκέφτεται): Ποιος ξέρει τί θα φαντάζεται για μένα; Και με το δίκτυο του, άλλωστε. Είναι άδρες αυτές, να γυρίζει μία γυναίκα μόνη της στους δρόμους;

Ο ΝΕΟΣ (σκέφτεται): Περίεργα πράγμα! Κι' όμως, φαίνεται, καθώς πρέπει κοπέλλα! Και τί συμπαθητικά φωνή, που έχει. Νά ξεχάστηκε άραγε, σε κανένα πινακλή; Αλλά πάλι, πως δε δρέθηκε κανείς να τη συνοδεύει;

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (συνεχίζει τις σκέψεις της): Άχ βρε Λόλα, τί μου κανεις άποψη; Όταν σου έλεγα εγώ, να μη τον βασανίζεις με τις άδικες ζήλειες σου, δεν ήθελες να μ' άκούσης! Τώρα, κλαίς και χτυπιέσαι ως τα δημερώματα! Νά δούμε, όμως, έτσι που τον θυμάσεσ θά ξαναγυρίσει ο Νάσος στο σπίτι σας;

Ο ΝΕΟΣ: Πώς αισθάνεστε; Σας πέρασε κάπως, η ταραχή;

Η ΑΓΝΩΣΤΗ: Ό, ναί! Σας ευχαριστώ πολύ. Μά, δεν ξέρετε, πόσο είχα τρομάξει!

Ο ΝΕΟΣ: Θα ήταν, ασφαλώς, κανένας μεθυσμένος! Πάντως, είναι κάπως επικίνδυνο να κυκλοφορή μόνη της, τέτοια ώρα, μία γυναίκα...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (σά να δικαιολογείται): Ξέρετε, δεν είχα καταλάβει, πόσο άργά ήταν! Ήμουν σε μία φίλη μου, που της έτυχαν άποψη κάτι θάσσανα οικογενειακά κι' αναγκάστηκα να μείνω για να τη συντροφέψω. Δεν άνησυχούσα, άλλωστε, γιατί, μπροστά στην πόρτα της — ξέρετε μένει στην πολυκατοικία του Δημητράκου-πούλου, στα Έξάρχεια — περιμένουν πάντα ταξί.

Ο ΝΕΟΣ: Για σκεφτήτε, τί σύμπτωσης! Κι' εγώ ήμουν, άπόψε, μ' ένα φίλο μου, που μένει στην ίδια πολυκατοικία! Είχε, μάλιστα, κι' εκείνος στενοχώριες οικογενειακές. Γι' αυτό μείναμε έξω, τόσο άργά! Τον παρηγορούσα...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (με ύποψια): Πώς τον λένε το φίλο σας, αν επιτρέπετε; Το μικρό του όνομα, τουλάχιστον;

Ο ΝΕΟΣ: Νάσο... Γιατί με ρωτάτε;

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (με θυμό): Λοιπόν, σας λέω, πως ο φίλος σας δεν είναι καθόλου εν τάξει!

Ο ΝΕΟΣ (σαστισμένος): Δεν καταλαβαίνω... Τον γνωρίζετε;

Η ΑΓΝΩΣΤΗ: Καί πολύ καλά, μάλιστα! Καί να ξέρετε, πως είναι ένας πεισματάρης και άκαρδος. Άκούσε εκεί, να κάνη τη γυναίκα να σπαράξει στο κλάμα!

Ο ΝΕΟΣ: Όστε η φίλη σας, είναι η γυναίκα του Νάσου;

Η ΑΓΝΩΣΤΗ: Μάλιστα! Είναι φίλη μου και ξαδελφή μου. Γι' αυτό δεν άνησυχεί η μητέρα μου άποψη. Φαντάζεται πως θα έμεινα με τη Λόλα, γιατί της τηλεφώνησα τα καμώματα αυτού του κυρίου, του φίλου σας!

Ο ΝΕΟΣ: Νά με συγχωρήτε. Άλλα νομίζω, πως το φταίξιμο δεν είναι δικό του! Η φίλη σας τον βασανίζει πολύ, με τη ζήλεια της.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ: Έστο. Άς πούμε πως είναι λίγο ζηλιάρη! Ήταν τρόπος, σας παρακαλώ, αιδώς της πη, πως φεύγει από το σπίτι του; Έτσι χωρίζουν τα άντρώνα; Για ψύλλου πήδημα;

Ο ΝΕΟΣ: Ποιος να χωρίσει; Ο Νάσος; Ούτε ιδέα. Αυτός τη λατρεύει τη γυναίκα του! Έτσι της το είπε, άπάντα στο θυμό του. Μά, να ξέρατε πόσο στενοχωρημένος ήταν για όλα αυτά. Τρόμαξα να τον παρηγορήσω!

Η ΑΓΝΩΣΤΗ: Σοβαρώς το λέτε; Θα γυρίσει στο σπίτι του;

Ο ΝΕΟΣ (γελώντας): Μά... έχει κι' άλλες γυρίσει! Πριν από λίγο τον συνόδεψα ως την πόρτα του. Είναι περίεργο, μάλιστα, που δε σας συναντήσαμε, καθώς βγαίνατε...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ: Τί κρίμα, αλήθεια, να μη συναντηθούμε... Θα είχα άποφύγει κι' εγώ όλη αυτή την περιπέτεια...

Άπό το βάθος της οδού Ίπποκράτους έρχεται ένα αυτοκίνητο με άναμμένα τα φώτα.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ: Ένα αυτοκίνητο! Λέτε να είναι άδείο;

Ο ΝΕΟΣ (κάνει σινιάλο): Για να δούμε...

Το αυτοκίνητο περνάει χωρίς να σταματήσει. Έχει επιβάτες. Ωστόσο, στο φώς των ποδοφύλων του, ο Νέος και η Άγνωστη πρόφτασαν να κυττάξουν με περίεργεια ο ένας τον άλλον...

Ο ΝΕΟΣ (με κρυφή ευχαρίστηση): Μπα... έχει επιβάτες!

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (με άνεξήγητη χαρά): Δεν πειράζει... Άς περπατήσουμε λίγο...

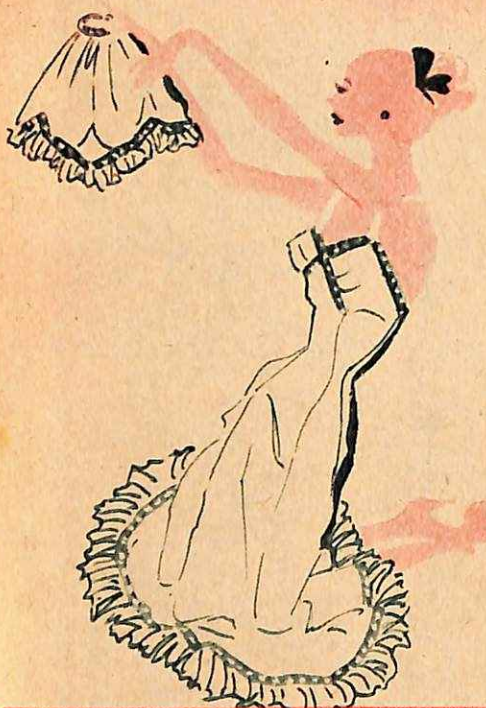
Προχωρούν σιωπηλοί.

Ο ΝΕΟΣ (σκέφτεται): Τί όμορφη κοπέλλα! Βρε Νάσο, δεν είσαι φίλος!

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (σκέφτεται): Τί νόστιμος νέος! Βρε Λόλα, αλήθεια, δεν είσαι φιλενάδα!

ΓΙΑΝΝΑ ΒΕΡΑ

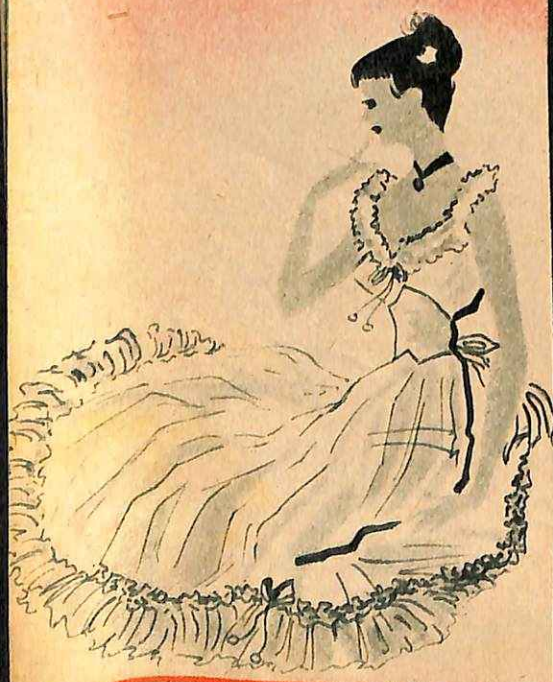
ΒΡΑΔΥΝΑ

Ένα ανσάμπλ απλό γαρνιρισμένο με δανιέλλα άντρεντέ.

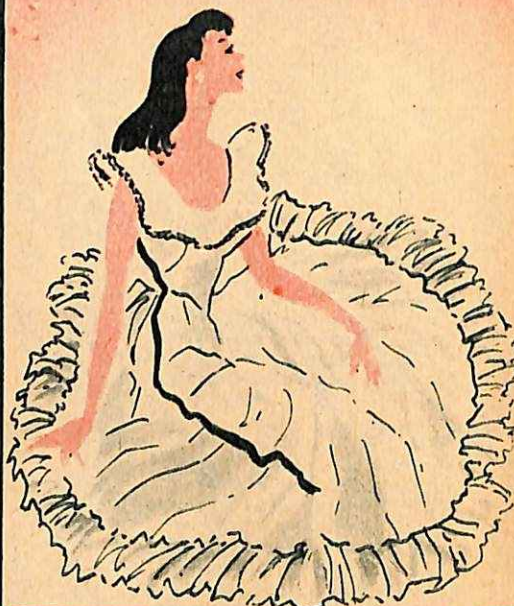
Φουερρώ από τούλι κεντημένο. Η φούστα τελειώνει με πέταλα σε τόνους ντεγκραντέ από γκρι πέρλ ως το βαθύ γκρι του άνθρακίτου. Την ρόμπα αυτήν μπορεί να την συνοδεύει ένα ριχτό μακρύ μαντώ από φάιγ ρόζ.

Η νυχτική αυτή γαρνιρισμένη πλούσια με τούλι, δίνει πολύ φρεσκάδα.

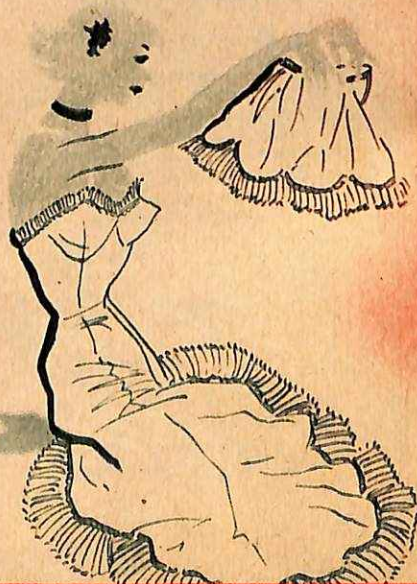

ΕΣΦΟΡΡΟΥΧΑ

Ένα νεανικό σχέδιο για νυχτικά με πλισέ γύρω στο λαιμό.

Βραδυνή -ουαλέττα, μοντέλο του Ντεσσές, από άσπρο και κίτρινο σιφόν. Τα δυο πάνω της πλάτης είναι χαρακτηριστικά της γραμμής της φυγής, που ο Ντεσσές τονίζει συνήθως στις δημιουργίες του.

Ανσάμπλ γαρνιρισμένο με βολάν πλισέ από το ίδιο ύφασμα.

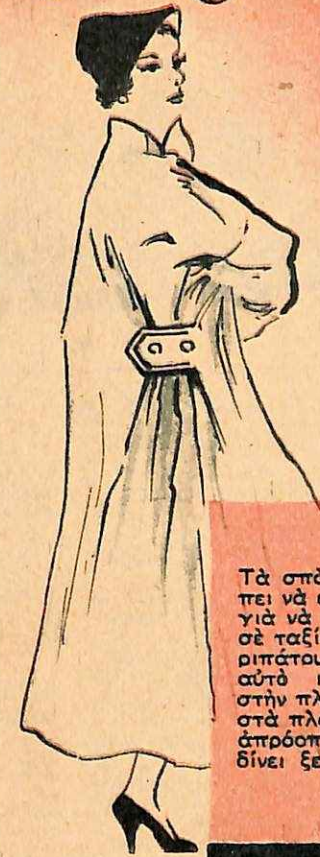
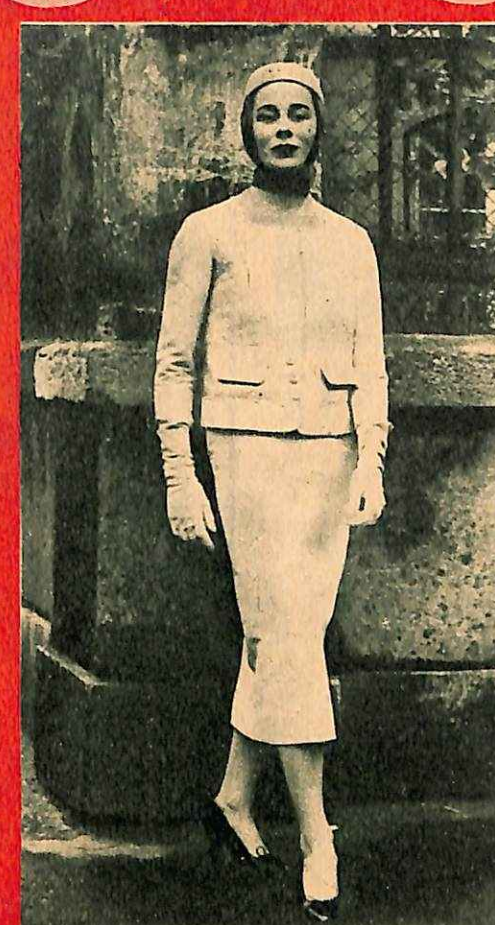
ΤΑ ΣΠΟΡ

ΚΑΙ

η Μόδα

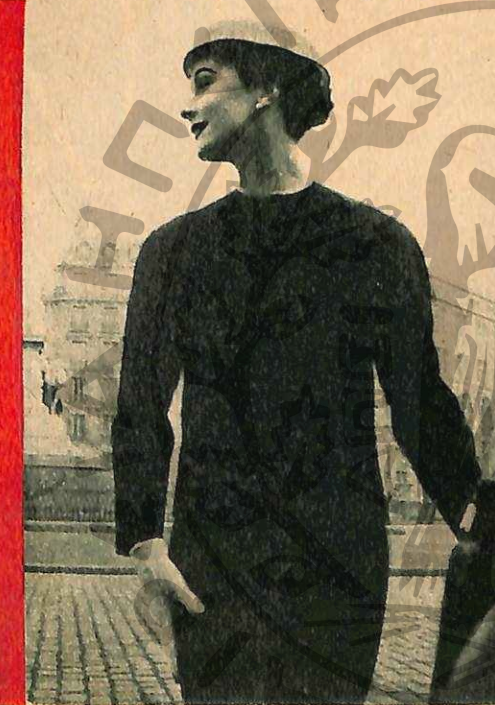
Για περίπατο στην έσοχή, σε δροσερά μέρη: Με ένα μπλουζόν σε έντονο χρώμα από σουεν ίνα, ραγκλάν και σταυρωτό, τελειωμένο με τρικό από το ίδιο χρώμα και μια ανοιχτόχρωμη χοντρή μάλλινη φούστα, θα είστε ό,τι πρέπει.

Τα σπορ παλ ά πρέπει να είναι εύρυχωρα για να μάς βολεύουν σε ταξίδια και σε περιπάτους. Το μαντώ αυτό κομμένο κλός στην πλάτη μαζεύεται στα πλάγια με τρόπο απρόοπτο, που του δίνει ξεχωριστή χάρι.

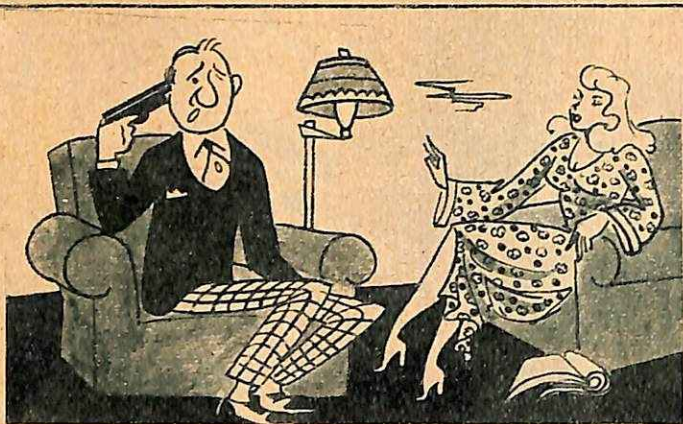
Ο Ζιβανού δημιούργησε αυτό το σύνολο για τις γυναίκες που οδηγούν. Οι τόνοι δλοι είναι ανοιχτοί μπέζ με μόνη έντονη νότα -ήν σάρπα, που δγαίνει από το καπέλλο, σκεπάζει τα αυτιά και γυρνά γύρω από το λαμό. Έτσι η άχαρη κάσκα των οδηγών στις κούρσες γίνεται ένα ιδιότυπο καπελλάκι, που αναδεικνύει την γυναικεία ομορφιά.

Ένα ακόμη μον έλο του Ζιβανού που ειδικεύεται σε απλά σύνολα σπόρτ. Η ζακέττα του είναι χαρακτηριστική για την αντίληψη που επικρατεί στις δημιουργίες του οίκου αυτού. Κοντή και άνετη στην έφαρμολγή της, χωρίς γιακά είναι έξ ίσου κομψή, όσο και εύκολοφόρετη.

Για έκδρομη με σύ κίνητο το φθινόπωρο: Δεμένα τα μαλλιά με ένα χρωματιστό μαγνηλί, ένα μπλουζόν σε τύπο πουκάμισου, και φούστα από φανέλλα, θα είστε κομψή και κατάλληλα ντυμένη για αυτήν την περίσταση.

"Αχ, Γιώργο, μην το κάνης αυτό... Δεν μου πάνε τα μαύρα!"

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 29

Αντίληψη του Καραπίπερου, το φρικωδέστερο των εγκλημάτων.

— Την ταυτότητά σου, πολίτη, ούρλιαξε έξω φρενών.

— Ποτέ, απάντησε άπτόητος πάλι ο κύρ 'Αναστάσης.

Κι' αφού σκέφτηκε μία στιγμή, πρόσθεσε, ξύνοντας το σέβρο του:

— "Αλλωστε, την έρριξα, κατά λάθος, σ' ένα γκιουβέτσι. "Οποιος τη βρήκε στο ψυτό του, ας σου τη δώση."

— Φτού σου, ρε άτιμε μπεκρούλιακα, φώναξε έξαφνα εις άπταιστον δημοτικόν ο σοφός δάσκαλος Πολύβιος Παπαευθυμίου.

Είχε εξοργιστή άπίστευτα με τη στάση του Κοντοχωρήτη φούρναρη. Κυρίως, όμως, πήρε φωτιά, γιατί θυμήθηκε τώρα, ότι προχθές, είχε βρή στο γκιουβέτσι του κάτι ύποπτα κομματάκια, τα όποια — φευ! — κατεβρόχισεν, κατά σύστασιν της πεθεράς του, που έπεμνε πως ήταν πετσούλες του κράτους.

— Καπετάνιε, είπε ο χωροφύλαξ Φουσάρας ευνεσβάτως, να παραδώσω την θύραν με κλωτσιές και κατά νόμον;

— Ναί, ναί... Έμπρός, παιδιά, άπάνω τους, ούρλιαξε ο δάσκαλος, χωρίς να περιμένη την άπάντησι του Καραπίπερου.

Άλλα δεν πρόφτασαν να κάμουν ούτε βήμα. "Ο κύρ 'Αναστάσης, με άπίστευτη γιά το πάχος και το μεθύσι του ταχύτητα, σήκωσε το πολυβόλο «Χότακις», που είχε φέρι ο Κωτσο—Παναής, και τόσσησε στο παράθυρο.

— "Οποιος κουνήθη, τον γάζωσα, φώναξε με άσυγκράτητο πολεμικό μένος.

Το πλήθος, σκόρπισε δώθε — κείθε τσιρίζοντας, ενώ ο Καραπίπερος, έφαρμόζοντας παράυτα τον «Κανονισμό βολής», έξέδωσε άστρατιάως τη διαταγή: «Πρηνηδόν».

Οι άντρες του, έπεσαν άμέσως κατά γής και, αφού ταμπουράθηκαν πρόχειρα, άνοιγόκλεισαν τα κινητά ούρακι κι' έτοιμάστηκαν ν' άποδυθούν σ' ένα σκληρόκαϊ άνισο άγώνα, έναντιον του βαρύτατα έξωπλισμένου κύρ 'Αναστάση.

Ευτυχώς, προτού άρχισή η μάχη, ο Πρόεδρος της Κοινότητος, ύψωσε λευκή σημαία, άρπαξε, δηλαδή, το άσπρο τασιμέρι της κοινιάδας του, τάδεσε σε μία μαγκούρα και προχώρησε δειλά — δειλά ανάμεσα στις δυο παρατάξεις, πού συμμορφώθηκαν άπολύτως προς τα διεθνή νόμιμα.

#ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΑΡΝΤΕΝ ΛΕΓΕΙ:

ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΟΛΟ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΕΣ

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

ΚΑΘΕ τι στον κόσμο, έχει δικό του άρωμα. Άκόμα και ο άέρας που αναπνέουμε, έχει τη δική του ευωδιά.

Άλλά, η όμορφη ευωδιά, δεν άρκει, προκειμένου να διαλέξετε ένα άρωμα. Άν, έξαφνα, σάς άρέσουν τα χρυσόξανθα μαλλιά, είναι λόγος να βάψετε και τα δικά σας χρυσόξανθα; Φυσικά, όχι! Πρέπει, πρώτα, να ξεετάσετε, αν συμβιβάζονται με τον τόνο του δέρματός σας και με την προσωπικότητά σας. Το ίδιο συμβαίνει και με τα άρώματα.

Πρέπει να πειραματισθίτε. Δοκιμάστε πολλές διαφορετικές ευωδίες, πριν διαλέξετε εκείνες, που σας ταιριάζουν καλύτερα. Τα δοκιμαστικά μπουκαλάκια του ενός δραμιού, επιτρέπουν σε κάθε γυναίκα να έχη πολλές πολύτιμες μυρωδιές. Δοκιμάστε τις, μία - μία, μελετήστε την επίδρασί τους πάνω σας και πάνω στους άλλους και θα ανακαλύψετε μόνη σας αυτήν, που είναι κατάλληλη γιά σας.

Γιά να κάνετε το άρωμα δικό σας, πρέπει να μάθετε όλα τα μυστικά του και πώς να το βάζετε με τέχνη. Πάντα να βάζετε στα μαλλιά σας άρωμα, ίδιως στους κροτάφους. Δεν υπάρχει γοητευτικότερο πράγμα, άπ' τη λεπτή μυρωδιά των μαλλιών. Χαϊδεύετε τα και το άρω-

μα θα μείνη στα δάχτυλά σας και θα άρωματίζη κάθε τι, που θ' άγγίζετε. Επίσης, μυρώνετε τα μαντήλια σας και τα βέλα σας, άκόμα και τις γούνες, που φοράτε το χειμώνα.

Η κολώνια, είναι η νεώτερη άδελφή του έκλεκτου άρώματος. Μετά το μπάνιο ή το ντους, ωφείλει πολύ να κάνετε μια έντριδη με δροσιστική κολώνια, που έξατμίζεται πάνω στο δέρμα σας. Καί, μάλιστα, σάς συμβούλευω, την κολώνια να την κρατάτε το καλοκαίρι στο ψυγείο.

Ξέρω, ότι τα χάρτινα άρωματικά σακκουλάκια, είναι παλιάς μόδας, άλλά παλιά μόδα είναι κι' η ίδια η γοητεία. Θέλω, λοιπόν, να διαλέξετε μερικά, που θα ταιριάζουν με την κολώνια σας. Υπάρχουν όλων των ειδών τα άρωματικά σακκουλάκια, άπ' το χαρτί ή από σατέν, που υπολείπεται τα δάχτυλα στην τσάντα σας και στα συρτάρια σας, ανάμεσα στα έσώρουχά σας.

Πρέπει να έχετε μια ευωδιά, που να έκράζη κάθε διάθεσι και κάθε άπόχρωσι της προσωπικότητός σας. Άλλά, πρέπει να τη διαλέξετε με τη μεγαλύτερη προσοχή.

Elizabeth Arden

Το ΝΕΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ Σαμπουάν **ΦΡΟΪΚΑ** Είναι το οικονομικότερο και άποδοτικότερο ΠΡΟΪΟΝ της CAMPET

Μεγάλο σωληνάριο για 13-14 χρήσεις Δρ. 14.000 Μικρό " » 4-5 » » 6.000

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ Π. ΚΟΥΤΣΟΥΚΟΣ - Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 2. ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΛΟΝΗ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

Ο ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΑΠΑΝΤΑ

ΣΤΟ πλήθος των έπιστολών, που έλαβε η στήλη, θα δημοσιεύονται από το τεύχος αυτό, λεπτομερείς και έγκυρες άπαντήσεις. Ίδιαιτερα, σε όσες παρουσιάζουν γενικότερο ένδιαφέρον.

Οι άναγνώστες πρέπει να γνωρίζουν, ότι, γιά τεχνικούς και άλλους λόγους, η καταχώρησι των άπαντήσεων άργοπορεί. Γι' αυτό, αν επείγονται, θα τυχουν ιδιαίτερας άπαντήσεως στη διεύθυνσι που θα μάς δώσουν.

ΟΙ ΦΑΚΙΔΕΣ

Μ. Ι. Α., Ν. Φιλαδέλφεια.— Οι φακίδες, που τις λέν και «πιτσιλάδες», παρατηρούνται, κυρίως, στα άκάλυπτα μέρη του σώματος — πρόσωπο, χέρια — διότι ο ήλιος τις κάνει εμφανέστερες. Γιά τον ίδιο λόγο είναι ζωρότερες το καλοκαίρι και πιο άχρες το χειμώνα.

Οι φακίδες οφείλονται σε ένα πόθοςι χρωστικής και, συννά, έμ-

φανίζονται σιά μέλη της ίδιας οικογένειας. Μοιάζουν με μικρά τσιμπήματα έντόμων. Έχουν, συνήθως, μέγεθος φακής και είναι διασπορικές έντάσεως και χρώματος.

Σε μερικά άτομα, είναι τόσο πυκνές, που αποτελούν πραγματική δυσμορφία. Στις περιπτώσεις αυτές, κυρίως, οι πάσχοντες ζητούν τη βοήθεια του δερματολόγου. Πρέπει να όμολογήσω, όμως, ότι οι διάφορες άλοιφές και λοσιόν, που χρησιμοποιούνται, δεν κάνουν μεγάλα πράγματα. Γι' αυτό, συνήθως, δίδουμε τους πελάτες αυτούς με ένα καλό μας λόγο...

Θα προσθέσω, ώστόσο, ότι υπάρχουν μια μέθοδος, την οποία εφαρμόζει έγκριτος δερματολόγος του τόπου μας, με καλά άποτελέσματα. Προσωπικά, έχω πεισθί γιά την άποτελεσματικότητα της μεθόδου αυτής. Δυστυχώς, ο γιαιτρός που έχω ύπ' όψη μου δε γνωστοποιεί τη μέθοδο του και γι' αυτό δεν μπορώ να αναφέρω το όνομά του. Προς χάριν σας, πάντως, καθώς και των άλλων άναγνωστών που ένδιαφέρονται γιά το ζήτημα, θα τον παρακαλέσω να γράψη ένα έκτενέστερο σημείωμα, το όποιο θα δημοσιεύθω σε ένα από τα επόμενα τεύχη.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ Η ΛΕΥΚΗ

Πολλές έπιστολές έλάβαμε γιά το ζήτημα της λευκής. Και είναι φυσικό, αφού γιά πρώτη φορά γίνεται λόγος γιά ένα φάρμακο,

που γιαιτρεύει την πάθησι αυτή. Χρειαστά, λοιπόν, μερικές εξηγήσεις: Το φάρμακο, που εξαγεται από ένα φυτό της Αιγύπτου, έκλυτοφόρησε στη Γαλλία και την Άμερική, με το όνομα «Μελανιδίνη». Στην Έλλάδα, δυστυχώς, δεν υπάρχει — αν ξέρω καλά. Πάντως, οι σχετικές έργασίες

γιά την άποτελεσματικότητά του είναι σοβαρότερες και οφείλονται σε διακεκριμένους έπιστήμονες.

Αστών όργανισμο. Χωρίς το ειδικό, λοιπόν, μικρόβιο, λύσσα δεν υπάρχει. Το ζω μπορεί να φορηση από δίψα και ζέστη, να λυση, όμως, ποτέ.

ΟΙ ΚΩΛΙΚΟΙ ΤΩΝ ΙΠΠΩΝ

ΑΝ. ΠΡ., Θεσσαλονίκη.— Οι κωλικοί των ίππων, οφείλονται (ισακό παροξυσμό, από διασπορικούς αιτίων δυσπεψίας. Εκδηλώνονται με σπασμούς, μετωχισμό, πόνοους κλπ.

Η θεραπεία τους επιτυγχάνεται με τη χρήση μαλακτικών, ισχυροτερικών, καθαριστικών και, φαρμακικών περιπτώσεων, με άρρησι άλκαλοειδών, που προμύουν γαστροεντερικές συσπάσεις και υπερεκρίσεις.

Ην άκριδη θεραπεία θα καθίση ο κτηνίατρος, που θα έσση το ζω.

Δρ. ΣΩΤ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ Κτηνίατρος

ΕΛΤΕΔΕΣ

Το θράσιμο ή το στέγνωμα νη ήλιο, αφού ρίξουν μέσα άρι 7 — 10%.

Αναλόγως, τώρα, του νερού που φύγη με το θράσιμο, δίδουμε τρεις κατηγορίες. Α: Άτέδες που περιέχουν 50% πεπου νερό. Β: Πολλές με τρία ή συμπυκνώσεως: α) τριπλής συμπυκνώσεως με νερό 60%, β) τριπλής, με νερό 70% περίπου γ) απλής συμπυκνώσεως, 80% νερό. Γ: Άπλο χυμό νερό 90%. Η άπόδοσις που νη οι τομάτες ποικίλλει.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

«τετρακλώρυ ντε καρμπόν», χρησιμοποιώντας ένα πανάκι. χτυπάτε έλαφρά και έτσι το ιδιόσυγκριτο... και, πολύ όλιγότερο, από διασπορική φυσική. Άγνωστας την άκριδη φύσι του έκζέματός σας, μου είναι άδύνατον να σας δώσω συγκεκριμένη άπάντησι.

Θα σας πώ, πάντως, ότι γνωρίζω έξ ιδίας πείρας: Είδα τρεις φορές τον όρο του Μπαγκμόλετς να επιτυγχάνη, εκεί που κάθε άλλη θεραπεία είχε μείνει χωρίς άποτέλεσμα. Άνάλογες επιτυχίες αναφέρονται και από άλλους γιαιτρούς του έξωτερικού και τοί τόπου μας. Δεν υπάρχει, άστόσο, όμοφονία επί του θέματος αυτού. Είναι ζήτημα έπιλογής των περιστατικών: Σ' ένα μικροβιακό έκζεμα, π. χ., ο όρος δε θα έδινε πολλά πράγματα. Ζήτημα γνησιότητας και ποιότητας του όρου: Καλής έφαρμογής της θεραπείας. Ίσως. Ο χρόνος θα το δείξη. Ή γνώμη μου είναι, πάντως, ότι πρέπει να δοκιμάζεται ο όρος.

ΤΟ ΞΥΡΙΣΜΑ ΚΙ' ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΣΤΗ σημερινή εποχή η στοργή που περιβάλλει τα παιδιά κι' η προσοχή που τους δίνουμε, είναι το μόνο ίσως φωτεινό σημείο της ζωής μας. Όπως, όμως, φροντίζουμε γιά την τροφή τους, γιά τα παιχνίδια τους, γιά τη μόρφωσί τους, το ίδιο πρέπει να φροντίζουμε και γιά την κατοικία τους, γιά το δωμάτιό τους. Και από υγιεινή άποψι και από ψυχολογική, είναι καλό τα παιδιά να έχουν χωριστό δωμάτιο μέσα στο σπίτι. Και η έπιπλώσις του πρέπει να είναι χαρούμενη, άνοιχτόκαρδη, σύμφωνη γενικά με τα μέτρα του παιδιού. Σκεφτήτε το μικρό σας παιδάκι ανάμεσα στα μεγάλα έπιπλα του σπιτιού σας, που δε φτάνει ν' άκουμπήση στην καρέκλα τα ποδαράκια του στο πάτωμα και που το κεφαλάκι του μόλις φτάνει το τραπέζι. Θα καταλάβετε πόσο ξενό θα αισθάνεται μέσα σ' ένα κόσμο που θα μοιάζη γιγάντιος γι' αυτό. Τα έπιπλάκια της δικιάς του κάμαρας πρέπει να είναι μικρά, χαμηλά, γιά να αισθάνεται το παιδί οικειότητα μαζί τους. Πρέπει να είναι έπίσης απλά και στερεά, γιά να μη φοβάστε τις ζημιές και να το περιορίζετε με συνεχείς απαγορεύσεις και μαλλώνματα. Πρέπει έπίσης να είναι όμορφα. Η όμορφιά δεν άναπτύσσει μόνον το γούστο του παιδιού, άλλά έπιδρά άμεσα και στην ψυχολογική και πνευματική του ήρεμια. Τη διακόσμηση τους να την έμπνευσθίτε από τον κόσμο των παιχνιδιών. Καθαρά ζωντανά χρώματα... σχέδια με απλές γραμμές... λέγα και πάλι, άρκει ο γιαιτρός σας να κατέχη την τεχνική. Τα... μόνο μειονεκτήματα είναι ο χρόνος και το χρήμα.

Και κάτι άλλο: Προσέχετε τα «Ινστιτούτα Καλλόνες», που συνήθως αναθέτουν την άποτριχώσι σε μανικουρίστες!! Όχι μόνο προκαλούν καταστροφές, συχνά, άνεπαυρόβωτες, άλλά εργάζονται και παρό το Νόμο, που όρίζει, ότι μόνον ο γιαιτρός μπορεί να κάνει έπί μέσασι στο ανθρώπινο σώμα.

Δρ. ΑΝ. Κ.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΠΕΤΡΑΔΙΑ;

Άσφαλώς δεν τα ξέρετε, άφου είναι... πολύτιμα και μόνο λίγοι άνθρωποι έχουν το προνόμιο να τα χαίρωνται. Γι' αυτό, σάς προσφέρουμε ένα σύντομο ελεγκτικό των πολυτιμών λίθων, που θα σας βοηθήση να ίκανοποιήσετε την... περιέργειά σας.

ΑΜΕΘΥΣΤΟΣ.— Έχει χρώμα: βιολετί. Είναι διαφανής. Οι άμέθυστοι με τις πορφύρες άνταυγίες, έχουν μεγαλύτερη άξια από τους κοινούς.

ΑΧΑΤΗΣ.— Πέτρα πράσινη, καμιά φορά κόκκινη ή κίτρινη. Συχνά, έχει λευκές ή γκριζες ραβδώσεις. Ο πιο σπάνιος άχάτης, έχει σκούρα στίγματα.

ΓΑΓΑΤΗΣ.— Μαύρος. Όταν τον τρίψη κανείς, γυαλίζει.

ΔΙΑΜΑΝΤΙ.— Διαμάντια δεν υπάρχουν μόνο λευκά, άλλά και ρόζ, πράσινα, μαύρα... Μόνο ένας ειδικός μπορεί να καθορίση την άξια των διαμαντιών.

ΖΑΦΕΙΡΙ.— Το μπλέ, είναι το πιο άκριβο. Υπάρχουν σήμερα και συνθετικά.

ΖΙΡΚΟΝΙΟΝ.— Έχει μεγάλην όμοιότητα με το διαμάντι και γι' αυτό το χρησιμοποιούν σε άπομιμήσεις.

ΚΕΧΡΙΜΠΑΡΙ.— Κίτρινο και διαφανές. Το άληθινό κεχριμπάρι, θερμαίνεται άμέσως μόλις το πάρουμε στο χέρι μας.

ΚΟΡΑΛΛΙ.— Ρόζ, κόκκινο και άσπρο. Τα θαυοκόκκινα κοράλλια, έχουν μεγαλύτερη άξια.

ΝΕΦΡΙΤΗΣ.— Είναι μια πέτρα διαφανής και πολύ σκληρή. Συναντάται σε άνοιχτά πράσινο, ρόζ, βιολετί και μπλέ. Μόνο ο άνοιχτός πράσινος νεφρίτης έχει μεγάλη άξια.

ΟΝΥΞ.— Παραλλαγή του άχάτη. Έχει ραβδώσεις άσπρες και μαύρες.

ΣΑΡΔΟΝΥΞ.— Έχει χρώμα καστανοκόκκινο. Είναι, και αυτός, παραλλαγή του άχάτη.

ΟΠΑΛΙ.— Το πιο ώραίο, είναι το διαφανές με ένα έλαφρό μπλέ χρώμα.

ΡΟΥΜΠΙΝΙ.— Κόκκινο και διαφανές. Το πιο σκούρο είναι και το πιο ώραίο.

ΣΜΑΡΑΓΔΙ.— Πράσινο, διαφανές. Η άξια του εξαρτάται από την καθαρότητα και το χρώμα του (τα πιο σκούρα είναι και τα πιο ώραία).

ΤΟΥΡΚΟΥΑΖ (Κύανος).— Τα τουρκουάζ με άνοιχτό μπλέ χρώμα είναι τα πιο ώραία. Βρίσκει κανείς και γκριζά ή πράσινα, μικρές, όμως, άξιας.

ΧΙΟΥΜΟΡ

— Σήμερα το πρωί είχα ένα τηλεφώνημα από τον πρόεδρο της κυβέρνησης.
— Και τί ήθελε;
— Τίποτε. Πήρε λάθος τον αριθμό.

— Θέλετε ένα πυροσβεστήρα της τάξης;
— Όχι! Ποτέ, ως τώρα, δεν έπιασε φωτιά η τάξη μου.

ΔΙΟΤΙ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΚΡΕΜΑ (VANISHING CREAM)

Εκατομύρια Γυναίκες δέν την αλλάζουν

Ξανθές, καστανές, μελαχροινές, ήλιοκαρμένες, χρησιμοποιούν τις υπέροχες αποχρώσεις της ΓΚΟΛΝΤΕΝ και δίδουν στην έκφραση του προσώπου τους εναλλαχώς πρωτότυπες τελείας φυσικής οπαλότητας.

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΥΠΕΡΟΧΗ ΠΟΥΔΡΑ ΓΚΟΛΝΤΕΝ

ΠΡΟΣΟΧΗ!
Η ΠΟΥΔΡΑ ΓΚΟΛΝΤΕΝ δα πωλείται χάριν διαφήμισης εις όλα τα καταστήματα προς 15 χιλ. το κύτιον.

ΜΑΘΕΤΕ ΠΩΣ ΝΑ ΜΑΓΕΙΡΕΥΕΤΕ

ΑΠΟ ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

ΠΕΜΠΤΗ

ΖΩΜΟΣ ΔΥΝΑΜΩΤΙΚΟΣ: Κόβετε 75 δράμια βοδινό κρέας (ψαχνό) σε πολύ μικρά κομματάκια και το βάζετε σε μπαιν - μαρί. Προσθέτετε 2 φλυτζάνια τσαγιού κρύο νερό και το αφήνετε έτσι 1/2 ώρα. Κατόπιν προσθέτετε 1 κουταλάκι τσαγιού ταπίοκα και το σιγοβράζετε σε μπαιν - μαρί επί 2 ώρες. Το στραγγίζετε, πιέζοντάς το, για να περάσει μαζί με το ζωμό, όσο είναι δυνατόν, περισσότερος πολτός. Προσθέτετε ελάχιστο αλάτι, το ξαναζεσταίνετε και το ρίχνετε, απλώνοντας επάνω έναν κροκό αούγου χτυπημένο. Σερβίρετε άμεσα.

ΠΑΡΑΤΚΕΥΗ

... Δεν μου πάνε τα μαύρα!

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

— Βρέ 'Αναστάση μου, του είπε, μόλις έφτασε κοντά στο παρόντρο, τί πράγματα είναι αυτά που κάνεις; Τρελλάθηκες;
— Μάλιστα, τρελλάθηκα.
— Να σου στείλωμε, τότε, τον παπά να σε διαβάσει.
— Να μου τον στείλετε.
— Έλα στα συκαλά σου, βρέ 'Αναστάση μου. Παραδόσου στον άστυνόμο.
— Στόν άστυνόμο; Ποτέ. Στόν παπά, μάλιστα. Μόνο στόν παπά θα παραδοθώ.

— Άρτοποιέ 'Αναστάσιε, φώναξε ο Καραπίπερος, που παρακολουθούσε τις διαπραγματεύσεις, ταμπουρωμένος πίσω από ένα δέντρο, σε μένα θα παραδοθής. Έγώ είμαι εδώ ή έξουσία.
— Ο παπάς είναι ανώτερη έξουσία από του λόγου σου, του είπε με απεριγράπτο θράσος ο κύρ 'Αναστάσης.

— Συμφωνώ, φώναξε έξαφνα και ο παπά Μανώλης, που είχε καταπλεύσει στο πεδίο της μάχης. Πάνω σ' αυτό, δημιουργήθηκε ένας καυγάς μεταξύ παπά και άστυνόμου, σχετικώς με το αν ή έξουσία του παπα-Μανώλη ήταν ανώτερη από την έξουσία του Καραπίπερου, αλλά, στο τέλος, υπέχωρσε ο άστυνόμος. Φέρθηκε, όμως, στόν παπά, σά να τον είχε υπό τās διαταγās του και επέμενε να του δώση πιστόλι και χειροπέδες. Ο παπάς, αρνήθηκε να πάρη τέτοια πράγματα, και έδηλωσε ότι τα δικά του όπλα, είναι εκατό φορές ανώτερα απ' αυτά που χρησιμοποιεί ή άστυνομική έξουσία, κι' όποιος δέν τό πιστεύει, άς περιμένη λίγο να ίδη. Όταν, όμως, ύστερα από μισή ώρα, ξαναγύρισε, ήταν κατακίτρινος κι' έτρεμε.

ΚΥΔΩΝΙΑ ΚΑΙ ΜΗΛΑ ΖΕΛΕ: Τρίβετε με πεσέτα 300 δράμια κυδάνια για ν' αφαιρέθ το χνούδι τους. Τα κόβετε σε φέτες, μαζί με 300 δράμια μήλα, χωρίς ν' αφαιρέσετε το φλοιό και τους σπόρους. Τα σκεπάζετε με νερό και τα σιγοβράζετε επί 25 έως 30 λεπτά. Κατόπιν τα στραγγίζετε από τριβίπλο τουλπάνι, παίρνετε το χυμό και τον μετράτε. Προσθέτετε σε κάθε φλυτζάνι χυμό 2)3 φλυτζανιού τσαγιού ζάχαρη. Βράζετε το χυμό με τη ζάχαρη σε δυνατή φωτιά, έως ότου το σιρόπι «δέσει». Αφαιρείτε τον άφρο, προσθέτετε λίγη βανίλια και το αδειάζετε σε αποστειρωμένα ζεστά βάζα. Το ζελέ θα έχη «δέσει» όταν βυθίσετε μέσα ένα κουταλάκι, το κρατήσετε όρθιο και ή τελευταία σταγόνα κολλήση στην άκρη του σάν ένα μαργαριτάρι.

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ «Α ΛΑ ΚΑΤΣΙΑΤΟΡΑ»: Ψιλοκόβετε ένα μεγάλο κρεμμύδι και το κρατάτε μέσα στο νερό επί 40 λεπτά. Κατόπιν το στραγγίζετε, το σκουπίζετε και το βάζετε σε κατσαρόλα με λίγο λάδι. Όταν μαραθή, το παίρνετε με τρυπητή κουτάλα και το διατηρήτε μέσα σε πιάτο. Τότε κόβετε το κοτόπουλο σε μερίδες και το σωτάρετε μέσα στο ίδιο λάδι. Προσθέτετε το ψημένο κρεμμύδι, ρίχνετε αλάτι και πιπέρι, 1/2 ποτήρι κρασί κόκκινο και ανάλογο χυμό τομάτας. Το σιγοβράζετε έως ότου μαλακώση και συμπυκνωθ ή σάλτσα του.

... Πρέπει, πρώτα, να εξετάσετε, αν συμβιβάζονται με τον τόνο του δέρματός σας και με την προσωπικότητά σας. Το ίδιο συμβαίνει και με τα άρματα.

Πρέπει να πειραματισθίτε. Δοκιμάστε πολλές διαφορετικές ευωδιές, πριν διαλέξετε εκείνες, που σας ταιριάζουν καλύτερα. Τα δοκιμαστικά μπουκαλάκια του ενός δραιομίου, επιτρέπουν σε κάθε γυναίκα να έχη πολλές πολύτιμες μυρωδιές. Δοκιμάστε τις, μία - μία, μελετήστε την επίδρασί τους πάνω σας και πάνω στους άλλους και θα ανακαλύψετε μόνη σας αυτήν, που είναι κατάλληλη για σας.

... Για να κάνετε το άρωμα δικό σας, πρέπει να μύθετε όλα μυστικά του και πώς να το βάζετε με τέχνη. Πάντα να βάζετε στα μαλλιά σας άρωμα ίδιως στους κροτάφους. Δεν υπάρχει γοητευτικότερο πράγμα απ' τη λεπτή μυρωδιά των μαλλιών. Χαϊδεύετε τα και το άρωμα...

ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ

— Για να πλύνετε τα τζάμια των παραθύρων σας, να χρησιμοποιήτε νερό με λίγο ξύδι. Τα τζάμια θα αποκτήσουν λάμψη και θα διατηρηθούν περισσότερο καιρό καθαρά.

— Για να αφαιρέσετε ένα λεκέ από ασβέστη σε πάτωμα, παράθυρο, επιπλά κλπ., να βάλετε λίγη παραφίνη πάνω σ' ένα μαλακό πανί και να τρίψετε το λεκασμένο μέρος.

— Για να τρίψετε τα ασημικά σας, να χρησιμοποιήσετε το έλξος μίγμα: 35 δράμια τάλκ, 35 δρ. νεφτί, 9 δρ. κοπανισμένη στύφι, 35 δρ. άμμωσι, 40 δρ. νερό. Διαλύετε τη στύφι και το τάλκ στο νερό. Κατόπιν προσθέτετε την άμμωσι και το νεφτί. Βάζετε το μίγμα μέσα σ' ένα μπουκάλι και το ανακατεύετε με δύναμη.

— Αν τα συρτάρια σας δέν ανοίγουν εύκολα, ν' αλείψετε τις άκρες τους με παρκετίνη.

ΓΙΑ ΤΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

ΟΤΑΝ ΚΟΒΗ ΤΟ ΓΑΛΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ της στήλης, ό κ. 'Ηλ. Π. (Σκήτη, Άγυι-ας Λαρίσης) μάς έρωτά, τί πρέπει να κάνη, που το γάλα της κατσίκας του κόβει και αν είναι επιβλαβές το γάλα αυτό.

Για να κόβη το γάλα της κατσίκας, φαίνεται ότι υπάρχει κάποια λοίμωξις μέσα στο μαστό, πιθανώτατα, λόγω της αποβολής.

Σας συμβουλεύω, να κάνετε την εξής θεραπεία:

Θα διαλύσετε ένα φι-αλίδιο στρεπτομυκίνης σε 150 γραμμάρια νερό αποσταγμένο και από αυτό θα παίρνετε από 30 γραμμάρια με μία σύριγγα — χωρίς δελόνα — και θα κάνετε έγχυση στο μαστό, δια της όπης της θηλής. Αυτό θα επαναλαμβάνεται κάθε τέσσερις ώρες, μεχρις εξαντλήσεως της διαλύσεως, ή όποια πρέπει να φυλάγεται σε ψυχρό μέρος.

Στο δεύτερο ερώτημά σας, σας πληροφορώ, ότι το γάλα που κόβει, είναι επιβλαβές, εάν δέν το βράσουμε επί πέντε, τουλάχιστον, λεπτά της ώρας.

ΔΙΨΑ, ΖΕΣΤΗ ΚΑΙ ΛΥΣΣΑ

ΠΑΝ. Κ., Τρίπολη. — 'Αποκλείεται ένα ζώο να λυσσάξη από τη ζέστη και τη δίψα! 'Ο μόνος τρόπος για να εκδηλωθ ή λύσσα, στα ζώα ή τον άνθρω-

πο, είναι να μπη μέσα στο σώμα του ζώου ή του ανθρώπου, το ειδικό μικρόβιο, που είναι ή αιτία της άρρώστειας. Το μικρόβιο αυτό, βρίσκεται σε άφθονία στο σάλιο των λυσσασμένων ζώων. Γι' αυτό, με το δάγκωμά τους, κυρίως, μεταδίδουν την άρρώστεια. Μπορούν, όμως, και να τη μεταδώσουν και με το γλύψιμο, αν το δέρμα που γλύψουν έχη μία πληγή, από την όποια θα μπη το μικρόβιο στον οργανισμό.

Χωρίς το ειδικό, λοιπόν, μικρόβιο, λύσσα δέν υπάρχει. Το ζώο μπορεί να φοβήση από δίψα και ζέστη, να λυσσάξη, όμως, ποτέ.

ΟΙ ΚΩΛΙΚΟΙ ΤΩΝ ΙΠΠΩΝ

ΑΝ. ΠΡ., Θεσσαλονίκη. — Οι κωλικοί των ίππων, όρέονται σε ιλακό παροξυσμό, από διαφόρων αιτιών δυσπεψίας. 'Εκδηλώνονται με σπασμούς, μετεωρισμό, πόνους κλπ.

'Η θεραπεία τους επιτυγχάνεται με τη χρση μαλακτικών, σπασμολυτικών, καθαρτικών και, σε άρισμένους περιπτώσεις, με τη χρση αλκαλοειδών, που προξενούν γαστροεντερικές συσπάσεις και υπερεκκρίσεις.

Την ακριβή θεραπεία θα καθορίση ο κτηνίατρος, που θα εξετάση το ζώο.

Δρ. ΣΩΤ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
Κτηνίατρος

ΟΙ ΤΟΜΑΤΟΠΕΛΤΕΔΕΣ

Οι διατηρημένες τομάτες και ό τοματοπελτές περιέχουν όλα σχεδόν τα συστατικά όσα οι φρέσκιες τομάτες. Στο εμπόριο κυκλοφορούν κι' από τα δύο είδη.

1) 'Ολόκληρες τομάτες: Πλύνονται καλά, ζεματίζονται με ζεστό νερό που περιέχει αλάτι 5% και αποστειρώνονται στους 100 βαθμούς.

2) Πελτέδες: Οι τομάτες στίβονται καλά και διαίνε ή χυμός. Κατόπιν προσθέτουν αλάτι 7% και αποστειρώνονται στα δοχεία. Άλλος τρόπος εί-

ναι το βράσιμο ή το στέγνωμα στον ήλιο, αφού ρίξουν μέσα αλάτι 7 — 10%.

'Αναλόγως, τώρα, του νερού που θα φύγη με το βράσιμο, διακρίνουμε τρεις κατηγορίες. Α: Πελτέδες που περιέχουν 50% περίπου νερό. Β: Πολτός με τρία είδη συμπυκνώσεως: α) τριπλής συμπυκνώσεως με νερό 60%, β) διπλής, με νερό 70% περίπου και γ) απλής συμπυκνώσεως, με 80% νερό. Γ: Άπλοχο μίγμα με νερό 90%. 'Η απόδοσις που έχουν οι τομάτες ποικίλλει.

ΞΕΡΕΙ Η ΚΑΛΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

— Όταν σκουπίζετε τα πιάτα, τα ποτήρια, τις κατσαρόλες κλπ., να πλένετε τις πετσέτες με σαπουνάδα, στην όποια να προσθέτετε λίγο βόρακα. Κατόπιν να τις ξεπλένετε και να τις απλώνετε στον αέρα. Κάθε 15 μέρες να τις βράζετε.

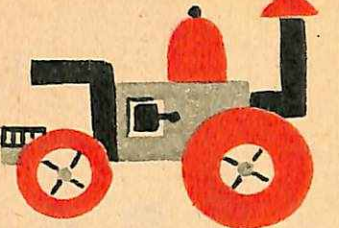
— Για να αφαιρέσετε λαδομπαγιά από ρούχο, θα την τρίψετε με άμμωσι και νεφτί σε ίσα μέρη.

Οι λεκέδες από βούτυρο ή λίπος: 'Εάν το ρούχο πλένεται, χρησιμοποιείτε ζεστή σαπουνάδα. 'Εάν όχι, τότε αφαιρέτε το λεκέ ως εξής: Διαπλύνετε ένα μαλακό πανί έτσι, ώστε να γίνη σαν ένα μικρό μαξιλάκι. 'Απλώνετε επάνω σ' αυτό το λεκασμένο μέρος του ρούχου, με την ανάποδη πλευρά προς τα επάνω. Βρέχετε το λεκέ (από την ανάποδη πάντα)

με «τετρακλωρύο ντέ καρμπόν», χρησιμοποιώντας ένα πανάκι. Το χτυπάτε ελαφρά και έτσι το ύφρο, μαζί με τη λιπαρά ούσια, θα απορροφηθ από το «μαξιλάκι».

Οι λεκέδες από παγάκι: 'Εάν το ρούχο πλένεται, το μουσκεύετε πρώτα σε κρύο νερό και κατόπιν το πλένετε με ζεστή σαπουνάδα. Σπογγίζετε το λεκέ, στο ρούχο που δέν πλένεται, πρώτα με τετρακλωρύον άνθρακα, για να αφαιρέθ το λίπος που περιέχει το παγάκι. Αφήνετε να στεγνώση και το σπογγίζετε με κρύο νερό, για να αφαιρεθούν οι λεκέδες του αούγου και της ζάχαρης. 'Εάν μέινουν ίχνη του λεκέ, πασπαλίζετε επάνω στο ύφρο μέρος πεψίνη και αφήνετε 30 λεπτά. Κατόπιν τη δουρτίζετε και το ξεπλένετε.

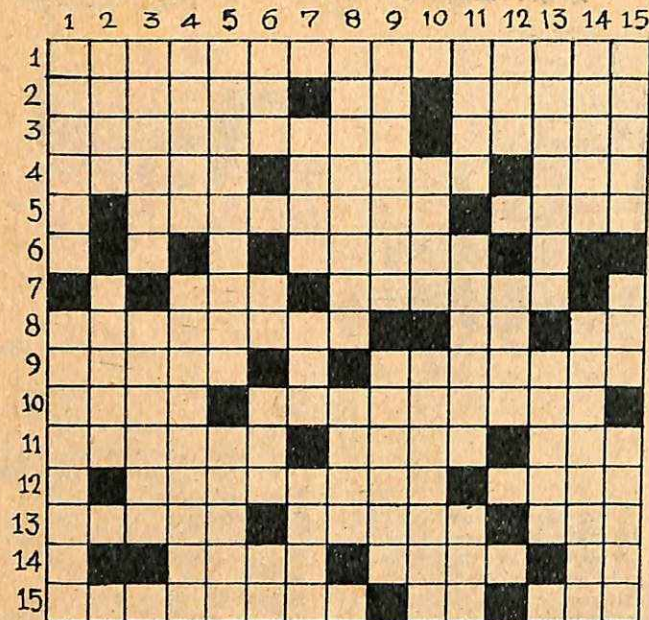
Τό Εύχάριστο Σπίτι

... μέσ, μοτίβα από τις κούκλες του, από το ντόμινο του, φρούτα, λουλούδια, σπιτάκια... 'Ενας κόσμος χαρούμενος και εύκολονόητος, που δε θα δημιουργήση κανενός είδους προβλήματα στο παιδί σας και θα δημιουργήση γύρω του μιάν άτμόσφαιρα αγάπης και κατανόησης. Δε θα διστάσω να σας επαναλάβω, πώς δέν πρέπει να βάζετε ακριβά πράγματα στο δωμάτιο του παιδιού. Κι' αν βάλετε, τότε, τουλάχιστον, να τόχετε πάρει απόφασι πως δε θα σας κοστίζη αν καταστραφούν. 'Υφάσματα που να πλένονται εύκολα, έζυλα που να δάφονται όταν χαλάσουν, και, κυρίως, τόπο για τα παιχνίδια του παιδιού. Δεν υπάρχει τίποτε χειρότερο από τον τρόπο που δημιουργείτε στην τρυφερή ψυχή τους με τα άμελίκτα και συνεχή «μή».

ΕΛΕΝΗ ΒΑΚΑΛΟ
Εικονογράφησης Γ. ΒΑΚΑΛΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1: Δεν είναι καταφύγιο για έρωτες.
- 2: Στα χέρια του επαγγελματία δεν είναι φονικών όργανων.— Μόριο της λαλουμένης.— Με την ψήφο της αποφεύγονται κυβερνητικές κρίσεις.
- 3: Τον έφερε στα κουνούπια το Ντι - Ντι - Τί.— Πριν από την ωριμένη ώρα.
- 4: Κοινώς λέγεται οδύα.— Συνέθεσε μερικά από τα ωραιότερα σύγχρονα ελληνικά τραγούδια.— 'Η μεγαλύτερη λίμνη της Σκωτίας.
- 5: Δεν είναι πάντα... φασαρίες.— 'Ασυμπλήρωτα, λειψά (συνεκδ.).
- 6: Τον υπεδούθησαν ως τώρα κορυφαίοι ήθοιοι.
- 7: Χρονικών επίρρημα.— Μονοκόμματο, αλλά και απαρράλλακτο (άντιστροφως).
- 8: 'Ιερο θησαυροφυλάκιο και, κατ' επέκτασιν, ταμείο.— Πρόθεσις πρό φωνήεντος (άντιστρ.).— Νότα.
- 9: 'Αρνούνται την ύπαρξιν ανώτερας δύναμεις.— Είναι η υπηρεσία του έθελοντού.
- 10: Γνωστή μάκα καλλυντικών.— Είναι οι κουβέρτες της κακής νοικοκυράς.
- 11: Δεν τα αποχωρίζεται ο καπετάνιος.— Το σημείον αφετηρίας σε πολλά παιχνίδια.— 'Αρχικά γνωστής τραπέζης.
- 12: 'Η ενέργεια του απερισκεπτού.— Όνομα πολλών βασιλέων της Γαλλίας, στη γλώσσα τους.
- 13: Κουτόχορτο...— Είναι ορατά τη νύχτα.— Χρησιμοποιείται στη ζαχαροπλαστική.
- 14: Μεσογεικό λιμάνι.— 'Ακούγεται συχνά στις αρχαίες τραγωδίες.— Μονάς μετρήσεως ηλεκτρισμού (άντιστρ.).
- 15: Την αποκτούν οι εισερχόμενοι στη Γαλλική 'Ακαδημία.— Έμεινε από την κατοχή χαρακτηριστικός δρος της ποιότητας.— Ρήμα που ταιριάζει στον Στέντορα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1: 'Απροσδόκητα.— Την απολαμβάνουν οι ψαράδες.
- 2: Είναι η κάθε σύζυγος για την πεθερά.— Σύμφωνα με το νέο αστικό κώδικα έχουν και αυτοί κληρονομικά δικαιώματα.
- 3: 'Ανάλογα με τον τονισμό είναι ζώα, η νησί κοντά στη Σάμο, που θυμίζει θαλάσσια νίκη του Περικλέους.— Σαν ύψασμα είναι φθηνότερο, σαν άνθρωπος αποτυχημένος.
- 4: Οι πύλες του ναού του εκκλιναν σε ειρηνική περίοδο.— Μπορεί να είναι ένα γραμματόσημο, αλλά και ένα μουκάλι.
- 5: Διαφέρα, αλλά και αποτραβίμο (ρήμα).— Εύθυμη... αρρώστεια.
- 6: Πρόθεσις.— Δεν εκφράζει δεβαιότητα.— Τρία όμοια φωνήεντα.— Προτρέπει.
- 7: Ένας από τους πρωταγωνιστές της Γαλλικής Έπαναστάσεως.— Κόδει τη φόρα.— Το διπλασιάζουν οι διαστικοί.
- 8: Συνταξιούχος καθηγητής του Πανεπιστημίου.— Των παπουτσιών μας δεν είναι δερμάτινος.
- 9: Μας γλύκαινε στην κατοχή.— Ρήμα σχετικό με πίνακας, δ-πλα και σημαίες.
- 10: Κάλυμμα του κεφαλιού που το αποφεύγουν οι έμποροι (άντιστροφως).— Θυσιάζονται το Πάσχα.
- 11: Οι ταινίες του έχουν πολλούς θαυμαστές.— Τα ζητήματα αυτά δεν έχουν γενικότερο ενδιαφέρον.— 'Ο,τι και το 7 όριζα.
- 12: Με μορφήν πουλιού συμβόλευε τον 'Οδυσσέα.— Χρησιμοποιείται στις εξετάσεις των αμερικανικών σχολείων.
- 13: Πολλές φορές αξίζει περισσότερο από ένα ζωγραφικόν πίνακα.— Γυναικείο όνομα.
- 14: Μ' αυτή παρομοιάζουν τις μοχθηρές γυναίκες.— Μέλος του πληρώματος (αίτ. δημ.).
- 15: Περπατάει, πετάει και κολυμπάει.— Φωτίζει.— Το ρήμα της Τύχης.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

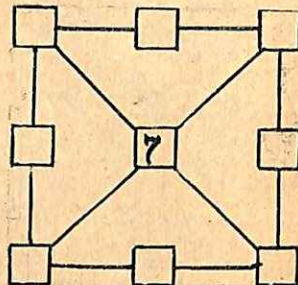
ΜΟΥΣΙΚΟ ΚΟΥΤΖ

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Αναφέρουμε πιο κάτω, δέκα γνωστά μουσικά έργα και απέναντι από το καθένα το όνομα ενός γνωστού μουσικοσυνθέτου. Μπορείτε να τα βάλετε στην σωστή τους σειρά, ώστε να συμπέσουν τα μουσικά έργα με τα όνομα των συνθετών τους;

1. Εύθυμη χήρα - α) Ι. Στράους
2. Φλόρα Μιράμπιλις - β) Πουτσίνι
3. 'Οθέλλος - γ) Μπετόβεν
4. Σαλώμη - δ) Σαμαράς
5. Βιεννέζικο αίμα - ε) Ρ. Στράους
6. Καβαλλερία Ρουστικάνα - στ) Βέρντι
7. Γάμοι του Φίγκαρο - ζ) Λέχαρ
8. Κάρμεν - η) Μασκάνι
9. Φιντέλιο - θ) Μότσαρτ
10. Τόσκα - ι) Μπιζέ

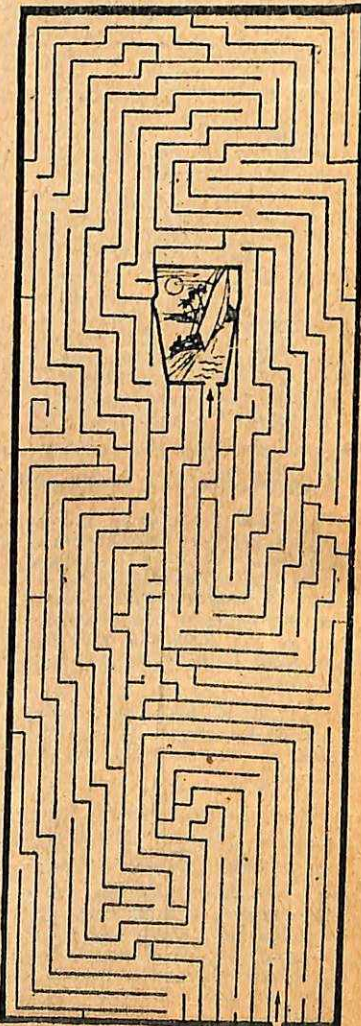
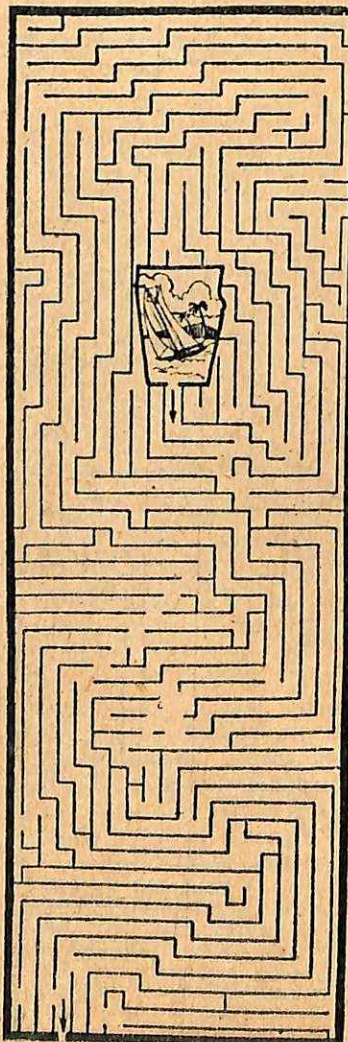
Τοποθετήστε τους αριθμούς 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 μέσα εις τα ισάριθμα τετραγώνια του σχεδίου μας, κατά τέτοιο τρόπον,

που σε κάθε πλευρά του τετραγώνου, αλλά και διαγωνίως να έχετε άθροισμα 12. Για να σας διευκολύνουμε σάς δίνουμε τη θέση του αριθμού 7.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΑ ΤΡΟΠΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

Ένας ποιητής, αδιασμένος από το σύγχρονο πολιτισμό, εγκαταστάθηκε σ' ένα έρημο νησί του Ειρηνικού Ωκεανού. Μία φορά το χρόνο, όμως, είναι αναγκασμένος να κάνει ένα μακρινό ταξίδι για να ανανεώνει τις προμήθειές του. 'Αλλά το ταξίδι αυτό δεν είναι εύκολο. Τα σχέδια που παραθέτουμε δείχνουν τον ποιητή κατά το ταξίδι του πηγαίου και κατά το ταξίδι του γυρισμού. Μπορείτε να μάς πείτε από πού πηγαίνει και από πού γυρίζει;

ΠΕΡΝΑ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΗΣ

ΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΟΥ

Ο έπιθεωρητής Φόρντνεϊ πήρε στα χέρια του το δακτυλογραφημένο σημείωμα, που δρισκόταν κάτω από το κεφάλι του Κάρρ, διπλά από τη γραφομηχανή και διάβασε:

«Ο Φήλντ μόλις μου τηλεφώνησε. Έρχεται να με δρ. Δεν μπορώ να του ξεφύγω. Μετά πέντε λεπτά θα είμαι νεκρός. Από το σημείωμά μου, όμως αυτό, θα μάθω ή αστυνομία, ποιος με σκότωσε. Τον ακούω κιάλας. Νάτος, μπαίνει από την πόρτα. Αύ...»

Την έφαγε ακριβώς στην καρδιά, παρατήρησε ο έπιθεωρητής, δίνοντας το σημείωμα στο δοηό του, τον αστυνόμο Ρέυνολντς.

Μάλιστα, και πέρασε αμέσως. Γι' αυτό και δεν πρόλαβε να τελειώσει το σημείωμα, που έγραφε. Παράξενο τύπος! Θα μπορούσε να πη κανείς, πως ήταν ένας ειρηνόφιλος, ανάμεσα σε όλους αυτούς τους εγκληματίες, που αποτελούσαν το περιβάλλον του. Ποτέ του δεν ώπλοφορούσε και ήταν υπε-ρήφανος, γιατί, ποτέ, κατά τη διάσκεψη της εγκληματικής σταδιοδρομίας του, δεν είχε χύσει αίμα. Κι' όμως, δεν καταλαβαίνω, γιατί έμεινε εκεί αχίντος, περιμένοντας το θάνατο. Έτσι και αν ήταν παράλυτος από το δεξιό πλευρό.

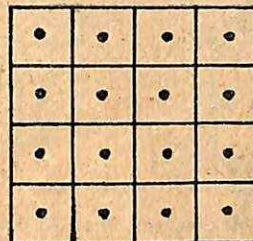
Πρόσεξε τη μυαδιά που υπάρχει στο δωμάτιο, Ρέυνολντς; παρατήρησε ο έπιθεωρητής. Θανούσιο γυναικείο άσωμα. Νομίζω πως είναι «'Απρέ λ' οντέ»... Παράξενο... πολύ παράξενο!...

Εξέτασε και πάλι τη στάση του σώματος, που δρισκόταν καθισμένο ακριβώς απέναντι από την πόρτα. Τρία περίπου μέτρα πίσω από το κάθισμα του νεκρού, δρισκόταν ένα μόνο παράθυρο, κλειστό και με τις κουρτίνες τραβηγμένες.

Αυτό το άρωμα είναι θαυμάσιο, είπε πάλι ο Φόρντνεϊ. Δεν πιστεύω, όμως, πως ο φόνος αυτός είναι δουλειά του Φήλντ, πρόσθεσε, κυττάζοντας το δεξί χέρι του Κάρρ.

Χωρίς να απαντήσει, ο Ρέυνολντς κύτταξε έκπληκτος τον προϊστάμενό του. ΑΠΟ ΤΙ ΕΙΧΕ ΣΧΗΜΑΤΙΣΕΙ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΟΤΙ ΔΡΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΦΟΝΟΥ ΔΕΝ ΗΤΑΝ Ο ΦΗΛΝΤ, ΟΠΩΣ ΕΓΡΑΦΕ ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ;

ΜΕ ΞΗ ΓΡΑΜΜΕΣ

Με ξη ίσιες γραμμές, και χωρίς να σηκώνετε το μολύβι σας από το χαρτί, περάστε πάνω από τις μικρές κουκίδες, που δρισκονται στα 16 τετραγώνια.

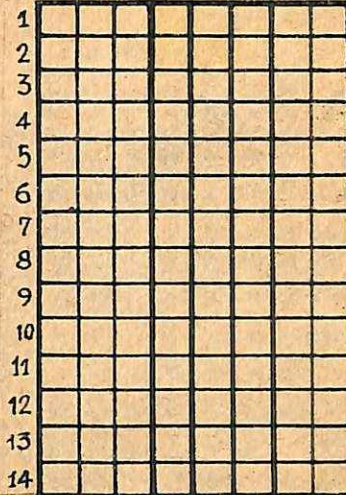
Συμπληρώστε οριζοντίως τα τετραγώνια του σχεδίου με τις ζητούμενες 14 λέξεις. Στις κεντρικές στήλες, που προσδιορίζονται από τις δύο κάθετες έντονες γραμμές, σχηματίζεται μια γνωστή παροιμία, που θα την διαβάσετε αραδιάζοντας τα ζεύγη των γραμμάτων το ένα μετά το άλλο:

1: Στην 'Αραβία λέγεται Σεφ-χης.— 2: Μισοτυμένη.— 3: Φαιδρότης.— 4: Κέρδος χώρου ή χρόνου.— 5: 'Ανακάτωμα.— 6: Δεισιδαιμονία.— 7: Γίνεται πάντοτε στη θάλασσα.— 8: Μας προμηθεύει τρόφιμα.— 9: Εύτης, φτωχικός.— 10: Δι' δρίσκεται κοντά.— 11: 'Όταν μεγαλώσει συμβολίζει την ειρήνη.— 12: Θα τα βρθε στην κρεβατοκάμαρα.— 13: 'Ενδοξος προεπαναστατικός αγωνιστής.— 14: Δημοσιογραφική έρευνας κτήματος.

ΜΟΙΡΑΣΙΑ

Ο Γιάννης και ο Γιώργος έχουν μία ποσότητα ασμένιων νομισμάτων που τους χάρισε ένας θείος τους. Τα νομίσματα δεν είναι περισσότερα από 20. Τα δύο παιδιά θέλουν να τα χωρίσουν σε τρία ίσια μέρη για να δώσουν και ένα μέρος στον μικρό αδελφό τους τον Κώστα.

Αν ο Γιώργος, δώση ένα νομίσμα στο Γιάννη, θα έχουν το ίδιο νομίσματα, αν όμως ο Γιάννης δώση ένα νόμισμα στο Γιώργο, ο τελευταίος θα έχη τα διπλά νομίσματα από το Γιάννη. Αν τότε ο Γιώργος μοιράση τα νομίσματά του σε δύο ίσια μέρη, δι-

νοντας το ένα στον Κώστα, τα τρία παιδιά θα έχουν τον ίδιο αριθμό νομισμάτων. Πόσα είναι εν όλω τα νομίσματα;

ΣΕ ΜΙΑ ΔΕΙΞΙΩΣ

Σε μία δεξίωσι, ένας προσκεκλημένος παρατήρησε ότι δεν υπήρχαν καθόλου χήροι και γυναίκες μόνες τους. Το ένα τρίτο των παντρεμένων ανδρών, συνωδεύονταν από τις γυναίκες τους και το ένα τέταρτο των παρόντων ανδρών, συνωδεύονταν από τις άρραβωνιαστικές τους.

Αν 25 από τα 77 πρόσωπα ήταν γυναίκες, πόσοι ανύπαντροι υπήρχαν στην δεξίωσι;

ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ

Οι δύο φωτογραφίες, που βλέπετε κάτω, φαίνονται όμοιες. Αν, όμως, τις παρατηρήσετε με προσοχή, θα ανακαλύψετε 12 μικρές διαφορές, που υπάρχουν στη δεύτερη φωτογραφία, δεξιά. Προσπαθήστε να τις βρείτε, χρησιμοποιώντας, για εύκολία, τα ιδεατά τετραγώνια, που σχηματίζονται από τους αριθμούς και τα γράμματα, που περιβάλλουν τη δεύτερη φωτογραφία. Έτσι, την κάθε διαφορά μπορείτε να την εντοπίσετε στο κάθε τετράγωνο.

"Ολα Ρόδινα ΤΟ ΤΖΑΝΤΕ

ΜΙΑ φορά μονάχα στη ζωή μου έχασα την αίσιοδοξία μου. Μόνο τρεις ημέρες εκείνες, αντί να τὰ βλέπω «δλα ρόδινα», τὰ έβλεπα «δλα τριγύρω μου μαύρα». Ήταν οι πρώτες ημέρες των σεισμών. Όπως και να τ'όψαχνα τότε το νόμισμα, καλή όψι δεν είχε. Από παντού συφορά και μαυρίλα. Αλλά πήγα στο Τζάντε και πήρα το μεγάλο μάθημα. Τώρα πώς έπηγα;... Εύκολότερο ήταν περάσσης έξ 'Ανατολάν προς Δυσμάς ή έξ Δυσμών προς 'Ανατολάν, τὸ «Σιδηροῦν Παραπέτασμα», παρὰ νὰ πᾶς στο Τζάντε.

Χτύπησα πόρτες, πορτάκια και παράθυρα. 'Ανεδοκατέδρα σκάλες. 'Αλώνισα 'Υπουργεία 'Υφυπουργεία, Γενικές Διευθύνσεις, Διευθύνσεις και 'Υποδιευθύνσεις. 'Υπέβαλα: αναφορές, αιτήσεις και υπομνήματα. 'Εκόλλησα χαρτόσημα. 'Εκαμα τεμενάδες και επί τέλους τὰ κατάφερα. Πήγα στο Τζάντε. Είδα το Νιόνιο κι' αντί να τὸν παρηγορήσω με παρηγόρησε.

— 'Εδὼ εἶσαι, Τζογούλα μου; μού εἶπε.

— Ναῖσκε, Νιόνιο, τοῦ εἶπα περίλυπος.

— Καί τί μούρη εἶναι αὐτή; Σ' ἔδειρε κανένας;

— Τί συμφορά ἦταν αὐτή, Νιόνιο; Παντοῦ ἐρείπια!

— Τί ἤθελες, νὰ εἶναι μαρὲ τζόγια μου; Σεισμός ἦταν, ἐρείπια ἔκαμε. Εἶχες, παναπή, τὴν ἀξίωσι νὰ σοῦ χτίσι καμιά πολυκατοικία ὁ σεισμός;

— Μὰ γιατί νὰ γίνῃ, Νιόνιο, ὁ σεισμός;

— Γιατί κουνήθηκεν ἡ Γῆς.

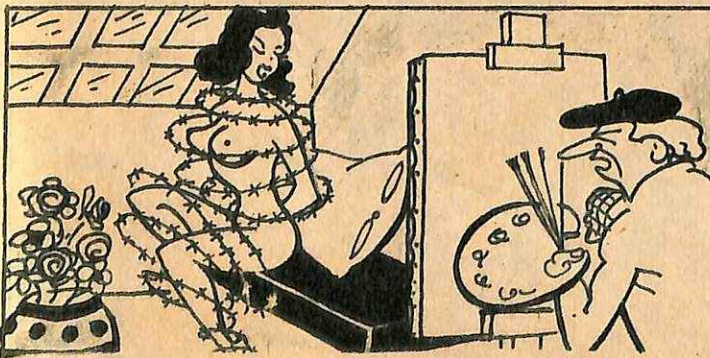
— Μὰ γιατί νὰ κουνήθῃ;

— Γιατί καί ἡ Γῆς, τζογού-

ο Αισόδοξο

"Α!! Αυτό το καμμάτι, μάλιστα, θεία!

Με συγχωρεῖς, χρυσέ μου, ἀλλὰ ἡ μαμά, ξέρεις, εἶναι πονηρή. (Τοῦ Φ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΑΚΗ)

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ 38, 64, 65

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1: ΑΝΤΙΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟΝ. 2: ΣΥΡΑΦΙ — ΜΑ — ΑΝΟΧΗ. 3: ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ — ΝΩΡΙΣ. 4: ΦΗΓΟΣ — ΑΤΤΙΚ — ΝΕΣ. 5: ΙΣΤΟΡΙΕΣ — ΜΙΣΑ. 6: ΑΜΛΕΤ. 7: ΑΜΑ — ΟΙΦΟΤΑ (ΑΤΟΦΙΟ). 8: ΚΟΡΒΑΝΑΣ — ΠΕ (ΕΠ) — ΛΑ. 9: ΑΘΕΟΙ — ΑΜΙΣΘΟΣ. 10: ΚΟΥΤΥ — ΑΤΙΝΑΚΤΕΣ. 11: ΚΙΛΑΛΙΑ — ΜΑΝΑ. 12: ΑΛΛΑΜΑΡΑ — ΑΝΡΥ. 13: ΒΑΙΤΑ — ΑΣΤΡΑ — ΩΝ. 14: ΟΡΑΝ — ΟΙΜΕ — ΜΟ (ΟΜ). 15: ΑΘΑΝΑΣΙΑ — ΑΑ — ΒΟΥ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1: ΑΣΑΦΝΑ — ΚΑΚΚΑΒΙΑ. 2: ΝΥΦΗ — ΝΟΘΟΙ. 3: ΤΡΑΓΙΑ — ΡΕΤΑΛΙ. 4: ΙΑΝΟΣ — ΑΒΟΥΛΩΤΟΝ. 5: ΑΦΙΣΤΑΜΑΙ — ΙΑΡΑ. 6: ΕΙΣ — ΑΝ — ΑΑΑ. 7: ΜΑΡΑ — ΑΛΤ — ΜΑΝΙ. 8: ΟΜΟΤΙΜΟΣ — ΙΜΑΣ. 9: ΠΑΣΤΕΛΙ — ΑΝΑΡΤΩ. 10: ΙΣΕΦ (ΦΕΣΙ) — ΜΑΝΑΡΙΑ. 11: ΡΑΝΚ — ΤΟΠΙΚΑ — ΑΜΑ. 12: ΙΝΩ — ΤΕΣΤ. 13: ΚΟΡΝΙΖΑ — ΘΕΑΝΩ. 14: ΟΧΙΕΣ — ΛΟΣΤΡΟΜΟ. 15: ΝΗΣΣΑ — ΔΑΣ — ΕΥΝΩ.

ΤΟ ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ

Οι έξις δώδεκα διαφορές υπάρχουν στη δεύτερη φωτογραφία: Α3: Στο δεξι πέτο του σακκακιού μπήκε ένα σήμα. Α4: Η δεξιά πλευρά του εντύπου φαίνεται σὰ νὰ εἶναι «φαγωμένη». Α5: 'Αφ'ηρέθη ἡ ζώνη ἀπὸ τὸ παντελόνι. Α6: 'Αφ'ηρέθη καὶ τὸ τελευταῖο κουμπὶ τοῦ σακκακιού. Β1 καὶ 2: Μεγάλωσε ἡ σκιά τοῦ προσώπου. Β5: Προστέθηκε ἓνα δαχτυλίδι στὸ μεσαῖο δαχτύλο. Β6: Τὸ σακκάκι τοῦ ἔγινε πιὸ κοντό. Γ3: 'Απέκτησε δαχτυλίδι στὸ δεξι τῆς χερί. ΓΔ: 'Αφ'ηρέθη ὁ δεξιὸς γιανῆς. Δ1 καὶ 2: Δὲν ὑπάρχει ἡ μαύρη κάθετος γραμμὴ. Δ3: 'Η ἄκρη τοῦ χαρτιοῦ ἐξηφανίσθη. Δ5 καὶ 6: 'Η μέση τῆς ἔγινε πιὸ λεπτή.

ΜΠΟΡΕΙΤΕ Ν' ΑΠΑΝΤΗΣΕΤΕ

1. — 'Η μέλισσα, κι' αὐτὸ, ὅχι ἐπειδὴ μᾶς δίνει τὸ μέλι καὶ τὸ κερί, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐξασφαλίζει τὴ γονιμοποίησι δλων σχεδὸν τῶν φυτῶν ποῦ εἶναι ἀπαραίτητα στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.

2. — Ναί. 'Ο Βραυλιανίτης, ποῦ ἀνεκαλύφθη στὰ 1946, καὶ ὁ Μπενιτοίτης, ποῦ δρέθηκε στὰ 1909, στὴν Καλιφορνία.

3. — "Οχι, πολλὰ ψάρια, ὅπως ἡ ρέγγα, καὶ πολλὰ ἐντομα ἐκτελοῦν ὁμαδικὲς μετακινήσεις τὸ φθινόπωρο καὶ τὴν ἀνοιξί, ἀναζητῶντας κατάλληλους τόπους, ὅπου μποροῦν νὰ ζήσουν καὶ νὰ τραφοῦν.

4. — "Οχι. 'Υπάρχουν πολλοὶ μαγνητικοὶ πόλοι, δηλαδὴ, σημεῖα τῆς Γῆς, ὅπου ἡ μαγνητικὴ δυνάμει παίρνει καθέτο στάσι καὶ χάνει τὸν προσανατολισμὸ τῆς. Εἰς τὸν Βορρᾶ, ἔχουν, ὡς τώρα, ἐντοπισθῇ 4 Βόρειοι μαγνητικοὶ πόλοι, καὶ ὁ πραγματικὸς ἀριθμὸς τους, εἶναι, ἴσως, ἀκόμη μεγαλύτερος.

5. — "Οχι. 'Η Σελήνη φαίνεται κόκκινη, ὅταν εἶναι χαμηλὰ στὸν

ὀρίζοντα, ὅπως ἀκριδῶς καὶ ὁ 'Ηλιος.

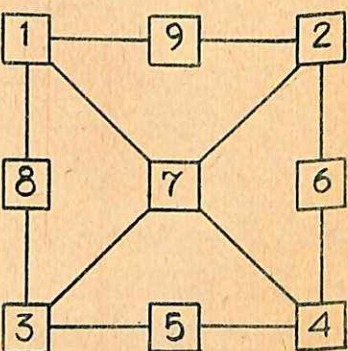
6. — Ναί. 'Ολόκληρη ἡ Φύσις, ἀπὸ τοὺς πλανήτας μέχρι τῶν ἀτομικῶν σωματιδίων, ἀποτελοῦν ἓνα ἀείκινητον, τὸ ὅποιον εἶναι ἀκατόρθωτον, μόνον εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

7. — "Οχι. Τὸ αἶσθημα τῆς ἀφῆς εἶναι ἐντοπισμένον εἰς ὀρισμένους ἀπολήξεις νεύρων. Οἱ ἀπολήξεις αὗτες εἶναι πολυαριθμότερες καὶ πυκνότερες στὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, στὰ χεῖλη, στὸ ἐσωτερικὸ τῆς μύτης, ἐνὸς τὴν πλάτη εἶναι ὀλίγες καὶ ἀραιές.

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

1) ΦΥΛΑΡΧΟΣ, 2) ΗΜΙΓΥΜΝΗ, 3) ΙΛΑΡΟΤΗΣ, 4) ΣΥΝΤΟΜΙΑ, 5) ΑΝΑΜΙΞΙΣ, 6) ΠΡΟΛΗΨΙΣ, 7) ΝΑΥΜΑΧΙΑ, 8) ΜΠΑΚΑΛΗΣ, 9) ΠΕΝΙΧΡΟΣ, 10) ΜΑΚΡΥΝΟΣ, 11) ΠΙΤΣΟΥΝΙ, 12) ΣΕΝΤΟΝΙΑ, 13) ΚΑΤΣΩΝΗΣ, 14) ΚΑΜΠΑΝΙΑ. 'Η παροιμία εἶναι: ΑΡΓΥΡΟ ΤΟ ΜΙΛΗΜΑ ΚΑΙ ΧΡΥΣΟ ΤΟ ΣΩΓΙΑ.

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

ΜΟΙΡΑΣΙΑ

Θὰ ἔχουν ὁ καθένας τοὺς 4 νομίσματα. Στὴν ἀρχὴ ὁ Γιάννης εἶχε 5 καὶ ὁ Γιώργος 7 νομίσματα.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ
ΕΝΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΟΥ

"Αν ὁ Κάρρ εἶχε πράγματι δολοφονήσῃ, καθὼς ἔγραφε τὸ σημεῖωμα, δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὸ ἔχη γράλει ἀπὸ τὴ γραφομηχανή! Καὶ ὅμως, τὸ μισοτελειωμένο σημεῖωμα, δρέθηκε ἐπάνω στὸ γραφεῖο, κάτω ἀπὸ τὸ γειρμένο κεφάλι τοῦ Κάρρ. 'Αρὰ, τὸ εἶχε γράφει ὁ δολοφόνος, ἐπιχειρώντας, ἔτσι, νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν Φήλντ. 'Εκανε, ὅμως, ἓνα μοιραῖο λάθος, ποῦ ἐπρόδωσε τὴν πρόθεσί του.

ΜΟΥΣΙΚΟ ΚΟΥ'ΙΖ

1) Εὐθύμῃ χίρα — Λέχαρ. 2) Φλώρα Μιράμπις — Σαμαράς. 3) 'Οθέλλος — Βέρντι. 4) Σαλώμη — Ρίχ. Στράους. 5) Βιεννέικο αἶμα — 'Ι. Στράους. 6) Καβαλλερία Ρουστικάνο — Μαρκάνι. 7) Γάμοι τοῦ Φίγκαρο — Μότσαρτ. 8) Κάρμεν — Μπιζέ. 9) Φιντέλιο — Μπετόβεν. 10) Τοσκα — Πουτσίνι.

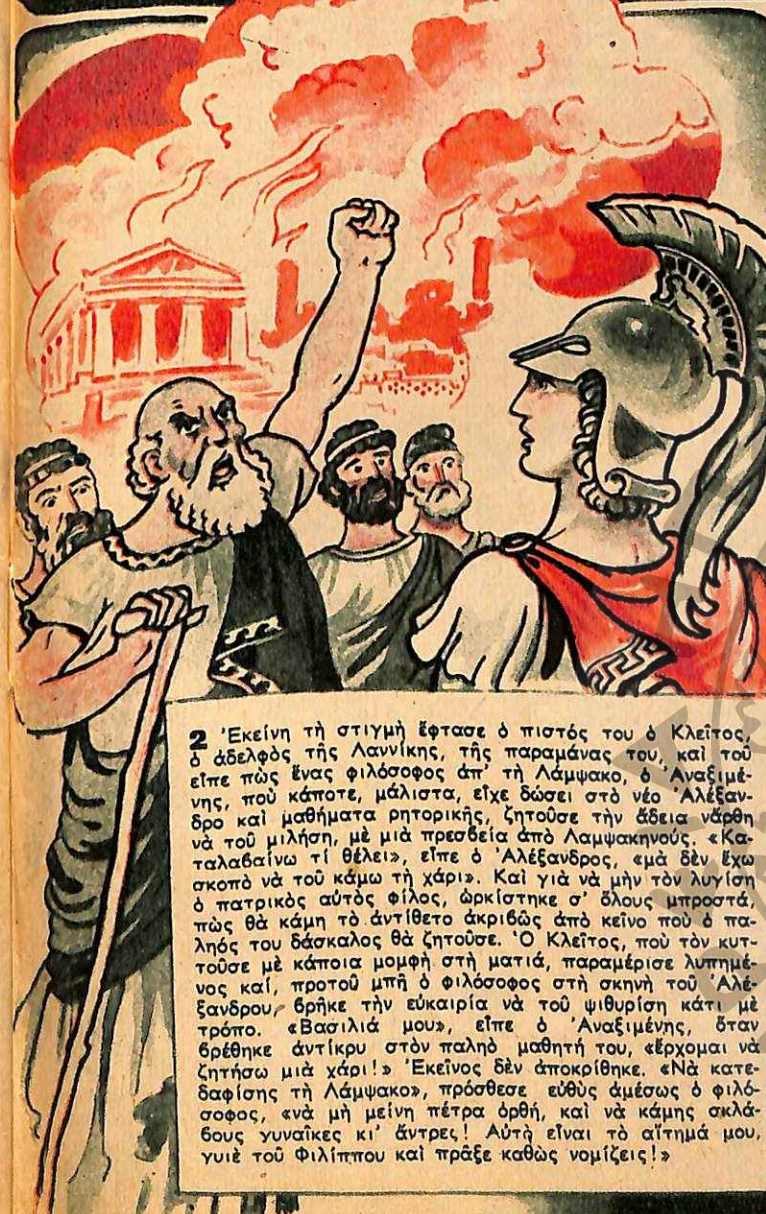
ΣΕ ΜΙΑ ΔΕΞΙΩΣΙ

'Υπῆρχαν 16 ἀνύπαντροι.

Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Ε. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

1 'Η φήμη πὺς πάτησε στὴν 'Ασία ὁ γιὸς τοῦ Φιλίππου, ξεσήκωσε μ' ἐνθουσιασμὸ τοὺς ἐλληνικοὺς πληθυσμούς, γύρω ἀπ' τὸν 'Ελληνισμὸν. Κάθε πόλις τοῦ ἔνοιγε διαπλάτα τὶς πύλες καὶ τὸν καλοῦσε νὰ φέρῃ, μέσα στὰ τεῖχη τῆς, τοῦ πυρσοῦ τοῦ τῆ λάμψι. 'Ο ἴδιος ὁ κυβερνήτης τὸν περιμένε στὸ κατώφλι, μὲ στεφάνι χρυσό, νὰ τὸν στεφανώσῃ. 'Εταῖ πέρασε τὴ βορειοανατολικὴ παραλία τοῦ 'Ελληνισμοῦ κι' ἔφτασε στὴν Περκώτη καὶ στὴ Λάμψακο. 'Η Περκώτη τὸν δέχθηκε φιλικά, μὰ στὴ Λάμψακο δὲρξε τὴν πρώτη ἀντίστασι, ἀπὸ τότε ποῦ εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴν Πέλλα. Οἱ κάτοικοι, ποῦ τὸν πῆραν γιὰ ἓνα φιλόδοξο νεαρό, μῆνυσαν στὸν 'Αλέξανδρο, νὰ περάσῃ μακριὰ ἀπ' τὴν πόλι τους, γιατί προτιμοῦσαν, λέει, τοὺς Πέρσες. Κι' ἦταν τὸ μῆνυμα τόσο ὕβριστικό, τόσο βίαιο, τόσο ἀγέρωχο, ποῦ ὁ γιὸς τῆς 'Ολυμπιάδας ἀστράψε καὶ δρόντηξε κι' ἦταν ἑτοιμὸς νὰ ἐκσφενδονίσῃ τοὺς κεραυνούς του: «Ζήλεψε, φαίνεται, ἡ Λάμψακος», εἶπε, «τὴν τύχη τῆς Θῆβας! Λοιπὸν, θὰ τὴν ἔχῃ!» Καὶ πρόσταξε νὰ τὴν ἀνασκάσουν ἀπ' τὰ θεμέλια. 'Αν ἔδειχνε ἀδυναμία, στὰ πρώτα του δῆματα, ἦταν χαμένος!

2 'Εκείνη τὴ στιγμή ἔφτασε ὁ πιστὸς τοῦ ὁ Κλεῖτος, ὁ ἀδελφὸς τῆς Λαονίκης, τῆς παραμάνης του, καὶ τοῦ εἶπε πὺς ἓνας φιλόσοφος ἀπ' τὴ Λάμψακο, ὁ 'Αναξιμένης, ποῦ κάποτε, μάλιστα, εἶχε δώσει στὸν νεὸ 'Αλέξανδρο καὶ μαθήματα ρητορικής, ζητοῦσε τὴν ἄδεια νὰρθῇ νὰ τοῦ μιλήσῃ, μὲ μὴν προθεσία ἀπὸ Λαμψακηνούς. «Καταλαβαίνω τί θέλεις», εἶπε ὁ 'Αλέξανδρος, «μὰ δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ τοῦ κάμω τὴ χάρι». Καὶ γιὰ νὰ μὴν τὸν λυγίσῃ ὁ πατρικὸς αὐτὸς φίλος, ὠρκίστηκε σ' ὅλους μπροστά, πὺς θὰ κάμῃ τὸ ἀντίθετο ἀκριδῶς ἀπὸ κείνο ποῦ ὁ παλιὸς του δάσκαλος θὰ ζητοῦσε. 'Ο Κλεῖτος, ποῦ τὸν κυττοῦσε μὲ κάποια μομφὴ στὴ ματιά, παραμέρισε λυπημένος καί, προτοῦ μὴ ὁ φιλόσοφος στὴ σκηνὴ τοῦ 'Αλέξανδρου, δρέκῃ τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ ψιθυρίσῃ κατὰ μὲ τρόπο. «Βασίλειά μου», εἶπε ὁ 'Αναξιμένης, «δταν δρέθηκε ἀντίκρου στὸν παλὸν μαθητὴ του, ἔρχομαι νὰ δῃτῶσῃ μὴ χάρι!» 'Εκείνος δὲν ἀποκρίθηκε. «Νὰ καταδάρσις τὴ Λάμψακο», πρόσθεσε εὐθὺς ἀμέσως ὁ φιλόσοφος, «νὰ μὴ μείνῃ πέτρα ὄρθῃ, καὶ νὰ κάμῃς σκλάβους γυναικὲς κι' ἄντρες! Αὐτὴ εἶναι τὸ αἷμά μου, γιὺ τοῦ Φιλίππου καὶ πράξε καθὼς νομίζεις!»

3 'Ο 'Αλέξανδρος ἔμεινε ἄφωνος μὴ στιγμή, μὰ εὐθὺς ἡ ματιά του ξαστέρωσε κι' εἶπε πονηρά: «Λυποῦμαι ποῦ δὲν μπορῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω, καλὲ μου δάσκαλε, μὰ δὲν εἶναι στὸ χέρι μου. 'Εκανα ὄρο στὸ Πάνθεο τῶν 'Ελλήνων, νὰ κάμω τὸ ἀντίθετο ἀπ' αὐτὸ ποῦ θὰ μὲ ζητοῦσε. Καὶ νομίζω πὺς κάποτε μ' εἶχες διδάξει τὴν πίστι τῆρησι τοῦ ὄρκου. 'Ας μείνῃ, λοιπὸν, ἀνικανοποίητο καὶ τὸ μῖσος σου καὶ τὸ δικό μου». 'Ο 'Αναξιμένης βέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ ἀργότερα τὸν Κλεῖτο, ποῦ μὲ τὴν προειδοποίησί του εἶχε σώσει τὴ Λάμψακο ἀπὸ τὴν καταστροφὴ. 'Ο Κλεῖτος τοῦ χαμογέλασε εὐχαριστημένος. «Προμάνεψα τὴν ἐπιθυμίαν σου», εἶπε. «'Η φύσις τοῦ ρέπει περισσότερο στὴ συγγνώμῃ παρὰ στὴν ἐκδίκησι. Θὰ λυπόταν ἀφάνταστα, ἂν δὲ βρισκαμε τρόπο νὰ σώσουμε ἀπ' τὴν ὀργὴν τοῦ πατρὶος τοῦ σοφοῦ 'Αναξιμένη. Ποτὲ δὲν παρηγορήθηκε γιὰ τὴν τύχη τῆς Θῆβας. Τὴν ἀλλῇ μέρᾳ, ὁ 'Αλέξανδρος φώναξε τὸν Λαμψακηνὸ ρητοροδιδάσκαλο. «Πές μου», τὸν ρώτησε, «γιατί δὲ συνάντησα, ὡς τὰ τώρα, οὔτε ἓνα Πέρση μπροστά μου; Φοβοῦνται ἢ στήνουν ἐνέδρα πὺς κάτω, σ' ἐπὶκαιρὴ θέσι;»

4 «Ούτε τὸ ἓνα, οὔτε τὸ ἄλλο, παιδί μου», τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ γέρο φιλόσοφος. «Ὁ Δαρεῖος δὲν καταδέχεται νὰ σὲ πολεμήσῃ. Σὰν ἔμαθε πὼς ἀποδιδάσκηκες στὴν Ἀσία, γέλασε ἀλάσχηνα κι' ἔστειλε μῆνυμα στοὺς σατράπες τοῦ νὰ πιάσουν τὸν ἀναιδέστατο αὐτὸ νέο καί, ἀφοῦ τοῦ δώσουν μὲ μαστιγώσεις τὸ καλωσόρισμα, νὰ τὸν στείλουν στὰ Σούσα, νὰ κάμῃ κι' ὁ ἴδιος τὴ γνωριμία του. Νά, λοιπόν, ἡ ἐξήγησίς! Ὁ Δαρεῖος σὲ περιμένει!» Ὅλοι γέλασαν μὲ τὴν ἐξήγησι τοῦ Ἀναξιμένη, μὰ ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε φλογερός: «Μὰ τότε, ἂς πᾶμε μιά ὥρα ἀρχήτερα!» Τὴ στιγμή ἐκείνη ἦσαν οἱ πρόσκοποι, πού ὁ βασιλιάς εἶχε στείλει νὰ ἀνίχνευσι, καὶ ἀνέφεραν πὼς οἱ Πέρσες μαζεύονται στ' ἀνατολικά τῆς Ἰδης, πῶς ἀπὸ τὸ Γρανικὸ ποταμὶο. Πάνω ἀπὸ ἑκατὸν τριάντα χιλιάδες εἶχαν στρατολογήσει οἱ σατράπες τοῦ τόπου, γιὰ νὰ συλλάβουν τὸν αὐθαδέστατο νέο. Κι' ἦταν ἀρχηγοὶ τους, ἄντρες γενναῖοι, ὁ Σπιθιδάτης, διοικητὴς τῆς Λυδίας, ὁ σατράπης τῆς Φρυγίας Ἀρσίτης, καὶ Ἕλληνες μισθοφόροι, ὅπως ὁ Μένων, ὁ σύμβουλος τοῦ Δαρείου, ἓνας πολὺπειρος στρατηγός, πού ἡ τύχη καὶ ἡ περιπέτεια τὸν ἀνάγκασαν τώρα νὰ χτυπήσῃ μὲ ὁμόφλους.

5 Μὰ, ἂς μεταφερθοῦμε, γιὰ λίγο, στὸ πολυθρόνιο ἐκεῖνο στρατόπεδο τῶν Περσῶν, ποῦχε ταχθῇ στὴ στρατηγικὴ αὐτὴ θέσι, γιὰ ν' ἀνακόψῃ τὸ πέρασμα τοῦ Ἀλέξανδρου. Ὅλοι τοὺς περιμένουν τὸ σύνθημα νὰ χτυπήσουν καὶ νὰ κερδίσουν μιά δέβαιη νίκη. Βρίσκονται σ' ἓναν πυρετὸ προετοιμασίας πολεμικῆς. Δοκιμάζουν τ' ἀκόντια, τεντώνουν τὰ τόξα, λαμπρύνουν τὰ κράνη καὶ τίς ἀσπίδες. Εἶναι πολὺ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς Μακεδόνες, μὰ ὁ Μένων, πού ξέρει τοὺς Ἕλληνες, εἶναι δέβαιος, πὼς σὲ πειθαρχία, οἱ δάρβαροι ὑστεροῦν. Γι' αὐτὸ συγκαλεῖ τοὺς σατράπες σὲ σύσκεψιν καὶ τοὺς λέει: «Οἱ Μακεδόνες εἶναι ἐπικίνδυνοι, γιατί' ἔχουν δυὸ ὅπλα πολὺ δυνατά: τὴν ἐξάσκησι καὶ τὴν παρουσία τοῦ βασιλιά τους. Ἀν νικήσετε, ἡ ὠφέλεια θάνα ἀπὸ μικρὰ, μὰ νὰ νικήθῃτε, δὲ χάνεται μόνο ἡ χώρα, πού εἶναι στὴ φύλαξί σας, παρὰ κι' ὁ ἐχθρὸς σας θ' ἀνοίξῃ δρόμο γιὰ τὰ ἐνδότερα. Νά, λοιπόν, τί σας συμβουλεύω: Μὴ δώσετε μάχη στὸ Γρανικὸ. Νὰ εὐýγετε, ὅλο νὰ φεύγετε πρὸς τὸ ἑσωτερικόν, ἐρημώνοντας κάθε σπιθαμὴ γῆς. Νὰ καίτε τὰ σιτηρά, νὰ γκρεμίζετε τὰ οἰκήματα καὶ ν' ἀφήνετε πίσω σας στάχτη καὶ πείνα. Αὐτὰ θὰ νικήσουν τὸν Ἀλέξανδρο».

6 Ἀν οἱ Πέρσες ἀκούγαν τὸ σοφὸ ἐκεῖνο στρατήγημα, ὁ Ἀλέξανδρος θὰ τὸ πλήρωνε ἀκριβὰ, γιατί' ἐπιμελητεία μεγάλη δὲν εἶχε. Γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν εὐφορὴ αὐτὴ χώρα, δὲν εἶχε πάρει ζωτροφές, παρὰ γιὰ λίγες ἡμέρες. Σὲ κάθε του θῆμα, θ' ἀντίκρυζε τῶν θεῶν τ' ἀγαθὰ. Μὰ ἂν τᾶκαιγαν οἱ ἐχθροὶ καὶ δὲν ἄφηναν οὔτε κατάλυμα, οὔτε φύτρο; Γιὰ τὴν καλὴ, ὅμως, τύχη τοῦ νέου κατακτητῆ, οἱ σατράπες δὲν ἀκούσαν τὸν Μένωνα. Ἀγανάκτησαν, μάλιστα, μαζί του. «Δὲ θ' ἀνεχθῶ νὰ καὶ οὔτε μιά ἀπλὴ καλυβούλα τῶν ὑπηκόων μου!» φώναξε ὁ Ἀρσίτης ἀπ' τὴ Φρυγία. «Ἀφῆστε τὸν ξένο νὰ λήθῃ. Ὁ στρατὸς τοῦ Δαρείου ξέρει νὰ νικᾷ». Καὶ κύτταζε μὲ καχυποψία τὸν Ἕλληνα στρατηγόν, πού πρότεινε τακτικὴ τόσο ἀνέξια γιὰ τὸ περσικὸ μεγαλεῖο. «Ἔτσι, προχώρησαν καὶ στρατοπέδευαν πίσω ἀπ' τὸ ποτάμι, μὲ ἀπόφασιν ν' ἀντιμετωπίσουν τοὺς Μακεδόνες. Ἐνα μικρὸ ποταμάκι ἦταν ὁ Γρανικός, πού τοῦχε γράφει ἡ μοῖρα νὰ μείνῃ ἀθάνατο. Ἡ δὴ τῆς του, πού κατείχαν οἱ Πέρσες, ἦταν ἀπὸτομη, ὅλο γκρεμούς, ψηλότερη ἀπὸ τὸ ποτάμι, γι' αὐτὸ καὶ πολὺ ἀσφαλέστερη ἀπ' τὴν ἄλλη, ἀντίκρου... Μὰ, ἀντὶ νὰ προτάξουν τοὺς πεζοὺς, πού νὰ σπρώχνουν μὲ τὰ κοντάρια τοὺς Ἕλληνες πίσω, ἔβαλαν πρῶτο - πρῶτο τὸ ἱππικόν, πού ἦταν ὀπλισμένο μ' ἀνάλαφρα δόρατα.

7 Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε μόνος τοῦ κατοπτεῦσαι τὴν τοποθεσία, γιὰ νὰ δῇ ἀπὸ ποῖο σημεῖο θάταν τὸ πέρασμα εὐκολώτερο. Ὑστερα, ἔταξε τὸ στρατὸ τοῦ, βάζοντας ἀρχηγόν, στὴν ἀριστερὴ πτέρυγα, τὸν πολὺπειρο Παρμενίωνα κι' ἀφήνοντας, γιὰ τὸν ἑαυτὸ τοῦ, τὴ δεξιὰ. Γιὰ πρώτη φορὰ εἶδε διαταχτικὸν τὸν πιστὸν στρατηγὸν τοῦ πατέρα του: «Ἄς μὴν κάνουμε ἐπίθεσιν τώρα», εἶπε στὸν Ἀλέξανδρο ὁ Παρμενίων. «Τὸ ποτάμι εἶναι βαθὺ σὲ πολλὰ τοῦ μέρους κι' οἱ ὄχθες τοῦ γλυστερές καὶ πολὺ ἀπόκρημνες. Ἀν πῆσιν ἐπάνω μας, παρατεταγμένο σὲ φάλαγγα, ὅλο τοῦτο τὸ ἱππικόν, ὅπως εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμή, θὰ μᾶς κάμῃ μεγάλες ζημιές. Ἐνὼ τὸ πρῶτ', πρὶν ἀκόμα παραταχθῶμεν, πέφτουμε ἐπάνω τους πρῶτοι κι' ἀνοίγουμε πέρασμα». Ὁ Ἀλέξανδρος ζύγισε τὰ λόγια τοῦ στρατηγοῦ καὶ τὰ δρῆκε σωστά. Μὰ φοβήθηκε τὴν ἐντύπωσιν πού θὰ ἔκανε στοὺς δαρβάρους ἐκεῖνος ὁ διαταγμός. «Ἐχεις δίκην», εἶπε στὸν Παρμενίωνα, «μὰ ντρέπομαι, ἀφοῦ πέρασα τὸν Ἑλλάποντον, νὰ μὲ ντροπιάσῃ αὐτὸ τὸ ρυακάκι. Ἐς ἄλλου, δὲ μ' ἀρέσει νὰ κλέβω τὴ νίκη!» Καὶ πρόσταξε νὰ δοθῇ τὸ σύνθημα.

8 Πρῶτος καβάλλησε τὸ ἄτι τοῦ ὁ Ἀλέξανδρος κι' ὤρμησε, παρόφορος ὅπως πάντα, μέσα στ' ὀρμητικὸ ποτάμι. Πίσω τοῦ ἀκολουθῆσαν οἱ δεκατρεῖς ἴλες τοῦ δεξιοῦ κέρατος. Μὲ παῖανες, πού συνοδεύονταν ἀπ' τὸν ἥχο τῆς σάλπιγγας, διέβαιναν τὸ ποτάμι οἱ Μακεδόνες. Μὰ, ὅταν πλησίον στὴν ἀπέναντι ὄχθην, βροχή ἔπεσαν ἐπάνω τους τὰ δόρατα. Λίγο ἔλειψε τότε νὰ δικαιωθοῦν οἱ φόβοι τοῦ Παρμενίωνα. Στὴν πρώτη τους σύγκρουσιν, χτυπημένοι ἀπὸ παντοῦ, οἱ Μακεδόνες ἔκαναν νὰ ὀπισθοδρομήσουν. Μὰ ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν ἐκεῖ. Κέντρησε τὸ Βουκέφαλον κι' ἀλαλάζοντας σὰν τὸν Ἑυάλιο, τὸ θεὸ τοῦ πολέμου, πέρασε μέσα ἀπὸ τὸν καταγισμόν τῶν ἀκουσίων. Τὸ παράδειγμά του ἔδωκε θάρρος στοὺς Μακεδόνες. Πρῶτοι τὸν ἀκολουθῆσαν οἱ σωματοφύλακες, πού ἀνάμεσά τους ξεχώριζε ὁ Κλεῖτος. Ὑστερα χύθηκε μέσα στὴ σύσμιξι ὅλος ὁ στρατός. Τὸ τόλμημα ἦταν ἀφάνταστο. Ἡ ὀρμὴ τῶν Περσῶν δὲν ἦταν μικρότερη κι' ἡ σύγκρουσις ἄρχισε φοβερή. Ὡς τὰ οὐράνια ἀνέβαιναν οἱ κλαγγὲς τῶν δοράτων καὶ τῶν σπαθίων καὶ οἱ ἰαχὲς τῆς πολεμικῆς μανίας. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐσκίζε τὰ πλήθη τῶν καβαλλάρηδων, ὅπως σκίζει τὰ σύννεφα ἡ χρυστὴ ἀστραπή.

9 Πολεμοῦσε σὰ μανιασμένο λιοντάρι, ἀνάμεσα σὲ ταύρους, σκορπώντας παντοῦ τὴν καταστροφὴν καὶ τὸ θάνατο. Τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ ἦταν λαμπρὸ, μὰ ἐκεῖνος ξεχώριζε μέσα σ' ὄλους, μὲ τὴν ἀσπρὴ ἀρματωσιά πού ἀκτινοβολοῦσε σὰν ἥλιος, καὶ μὲ τὴν φουντωτὴν περικεφαλαία, πού ἀνέμιζε τρομερὰ τὰ μεγάλα φτερά της. Μὰ πῶς πολὺ τὸν σημάδευαν οἱ Πέρσες ἀπ' τὸ σεβασμὸ πού τοῦ ἔδειχναν ὅλοι οἱ γύρω του κι' ἀπ' τὴ λάμψιν πού ἔστεινε ὅλοῦθε τ' ἀστραφτερό του κοντάρι, καθὼς ἐπληττε ἀσταμάτητα τοὺς ἐχθροὺς. Μιά στιγμή, ἔσπασε κι' ὁ Ἀλέξανδρος ζήτησε ἄλλο, ἀπ' τὸν Δημάρατον τὸν Κορίνθιο. Κι' ἔρριψε νεκρὸ τὸ γενναῖο Μιθριδάτη, τὸ γαμπρὸ τοῦ Δαρείου. Μὰ, τὴν ἴδια στιγμή, ἔπεσαν ἐπάνω του ὁ Ροισάκης κι' ὁ Σπιθιδάτης. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐνοίωσε μιά παράξενη ζάλη καὶ παρὰ λίγο νὰ πῶσιν ἀπ' τ' ἄλογόν του. Τὸν εἶχαν χτυπήσῃ τὸ κεφάλι, κι' ὁ Ροισάκης εἶχε ἀποκόψει μέρος τοῦ κράνους του. Ἀνασκηθῆκε πάνω στ' ἄλογόν του, μὰ, πρὶν χτυπήσῃ τὸ μανιώδη σατράπη, εἶδε νὰ κατεβαίνῃ πάνω ἀπὸ τὸν ὄμο του ἓνα σπαθί, ἀχρηστεύοντας τὸ δικὸ του χέρι...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Η ΑΠΑΓΩΓΗ
—Με γειά σου, με χαρά σου!